

Cô gái văn chương

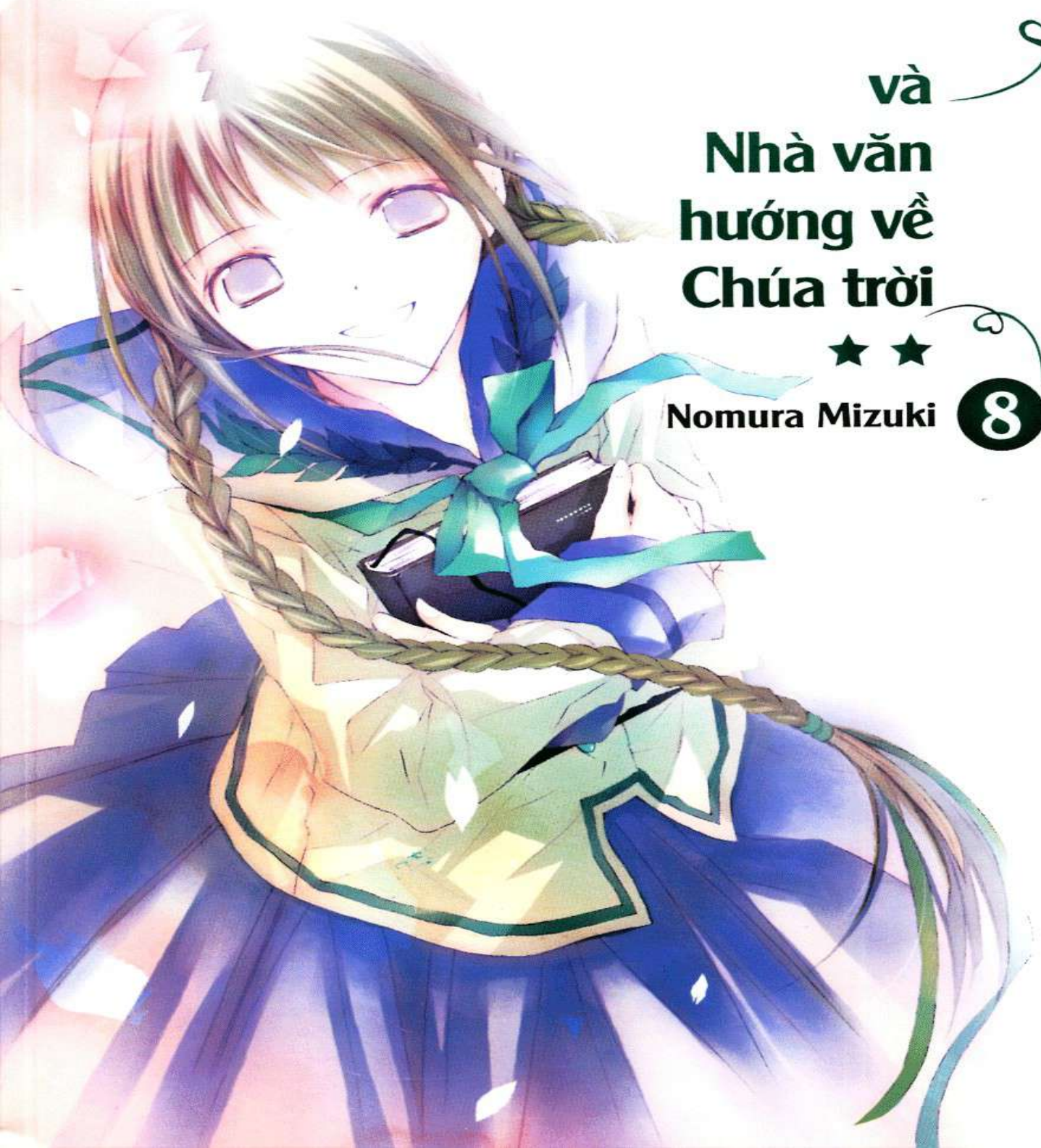
và

Nhà văn
hướng về
Chúa trời

★ ★

Nomura Mizuki

8

Mục lục

Tập 8: Cô Gái Văn Chương Và Nhà Văn Hường Về Chúa Trời (2).

Chương Mở Đầu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương Cuối

Lời Tác Giả

CÔ GÁI VĂN CHƯƠNG VÀ NHÀ VĂN HƯỚNG VỀ CHÚA TRỜI PHẦN 2

Nomura Mizuki
www.dtv-ebook.com

Tập 8: Cô Gái Văn Chương Và Nhà Văn Hướng Về Chúa Trời (2)

Nanase nói với Konoha rằng cho dù cậu không viết nữa thì cô cũng sẽ ở bên cậu... Nhưng Ryuuto lại đưa ra lời đe dọa "Có thể em sẽ hủy hoại chị ấy, để chị Kotobuki sống không bằng chết cũng nên"...

Đúng lúc này, Tooko biến mất. Trong căn nhà trống rỗng chỉ còn lại những mảnh đồng phục bị xé vụn. Konoha liệu có đuổi theo Tooko? Đứng trước sự thật dần được phơi bày, câu trả lời của cậu sẽ là gì?

Lời nguyện cầu của Tooko, nỗi căm hận của Kanako, sự tuyệt vọng của Ryuuto... câu chuyện bị giấu kín bấy lâu nay rốt cuộc cũng được sáng tỏ...!

Tập cuối cùng của loạt truyện về "Cô gái văn chương"!!

CÔ GÁI VĂN CHƯƠNG VÀ NHÀ VĂN HƯỚNG VỀ CHÚA TRỜI

PHẦN 2

Nomura Mizuki
www.dtv-ebook.com

Chương Mở Đầu

Kana này, mình muốn viết ra một câu chuyện.

Một câu chuyện ngọt ngào, thanh khiết, trắng ngần tựa manna rơi xuống từ bầu trời, cứu giúp những người dân lưu lạc trên vùng đất hoang, cho dù có đói tới đâu thì nó cũng có thể khiến họ cảm thấy no căng bụng.

Cho đến khi con dân của Người đến được vùng đất hứa, Chúa sẽ tiếp tục để manna rơi xuống, cho họ thấy hi vọng và niềm thương yêu vô hạn của Người.

Kana này, mình rất hi vọng một ngày nào đó mình có thể viết ra một câu chuyện đầy dịu dàng và hạnh phúc như vậy.

Chỉ cần như vậy...

Có lẽ, mình sẽ có thể nói ra mọi điều mà mình đáng ra phải thổ lộ, đủ dũng khí để cầu xin sự tha thứ của Kana và bước qua khung cửa hẹp kia.

Chương mở đầu: Hồi ức thay cho lời tự giới thiệu - Lời thì thầm cuối cùng

Vĩnh biệt, người em yêu nhất trên đời.

Từng có một cô gái nói ra lời li biệt như vậy đối với người mình yêu.

Nếu yêu nhau, có gì lại không đến được với nhau?

Bàn tay từng nắm chặt bàn tay, có gì bây giờ lại dịu dàng buông ra như vậy?

Tại sao cô gái lại quay lưng về phía chàng trai đang dõi theo với ánh mắt tuyệt vọng và một mình bước qua khung cửa hẹp?

Hai người không thể nắm chặt tay cùng bước trên một con đường rộng rãi ngập tràn ánh sáng sao?

Đối với một người chỉ mới mười bảy tuổi như tôi, lời nói và hành động của cô gái ấy đều thật vô lý, tôi chỉ có thể cảm thấy bi ai, mà không tài nào chấp nhận được.

Vĩnh biệt.

Khi ấy, đứng trong làn gió dập dìu những cánh hoa trắng muốt, người con gái từng luôn dịu dàng tôi cũng nhìn tôi với ánh mắt dịu dàng và thì thầm như vậy.

Vĩnh biệt.

Nụ cười ấm áp hòa tan vào ánh chiều tà rực sân trường khiến ngực tôi đau nhói.

Bờ vai mảnh khảnh, dáng người thon thả, hai bím tóc dài khẽ đong đưa như mộng như ảo.

Bóng hình kia không quay lại.

Chỉ còn âm thanh dịu dàng khiến tâm can đau nhức vang vọng bên tai.

Vĩnh biệt.

Người quan trọng hơn hết thầy.

CÔ GÁI VĂN CHƯƠNG VÀ NHÀ VĂN HƯỚNG VỀ CHÚA TRỜI

PHẦN 2

Nomura Mizuki
www.dtv-ebook.com

Chương 1

- Của cậu đây, thứ tôi nói lần trước.

Khi tôi nhẹ nhàng đặt vào lòng bàn tay Kotobuki dây móc khóa hình quả cầu temari màu anh đào, cậu ấy nhoẻn miệng cười vui vẻ.

- C-Cảm ơn.

- Xin lỗi cậu vì món quà muộn này nhé.

Thấy tôi hơi cúi đầu với vẻ có lỗi, Kotobuki lắc đầu nguầy nguậy.

- Không sao đâu! Cái này đáng yêu lắm!

Nói rồi cậu ấy nắm thật chặt dây móc khóa và khẽ nở nụ cười, sau đó mở lòng bàn tay ra và dùng hai ngón tay cầm nó lên nhìn chăm chú với nét mặt hạnh phúc.

Lớp học buổi sáng ngập tràn không khí yên bình. Những tia nắng mai chiếu qua cửa sổ hắt lên khuôn mặt rạng rỡ của Kotobuki.

Bây giờ lớp cũng bắt đầu đông người rồi, nhưng có vẻ như Kotobuki không hề nhận ra điều đó. Cậu ấy ngược lên nhìn tôi với hai má ửng đỏ.

- Đây... cái móc khóa này, Inoue vẫn luôn giữ nó hả?

- Ừm, nó là quà lưu niệm từ dạo nghỉ hè, nhưng tôi lại không tìm ra dịp nào để đưa cho cậu. Lúc đến thăm cậu ở bệnh viện cũng vậy.

Nghe tôi nói vậy, Kotobuki cong môi lên.

- Tại tôi... cứ nghĩ Inoue không thích tôi chứ bộ, lúc nào trông cậu cũng như bị làm phiền.

- Làm gì có chuyện đó chứ. Chính Kotobuki mới là người có vẻ như rất ghét tôi thì có. Thế nên tôi mới không biết phải làm sao để đưa quà cho cậu.

- K-Không có! Làm sao tôi lại ghét Inoue được chứ... chỉ là, m-mỗi khi căng thẳng là mặt tôi lại trở nên rất đáng sợ... cho dù muốn nói chuyện cũng không biết nói gì... chứ làm gì có chuyện tôi ghét cậu chứ... vì tôi vẫn luôn thích Inoue mà...

Cái cách cậu ấy cuống quít phủ nhận trông thật đáng yêu, ngược tôi không khỏi cảm thấy ngứa ngáy. Mang theo cảm giác hạnh phúc, tôi bật cười.

- Ừm, bây giờ thì tôi biết rồi.

Nét mặt của Kotobuki cũng dần trở nên dịu dàng, cậu ấy thì thầm một cách thẹn thùng.

- Thật tốt quá.

Rồi cậu ấy dùng hai tay nắm chặt cái móc khóa như muốn ôm lấy nó.

- Vì tôi nên Inoue mới chọn cái móc khóa này phải không?

- Ừm.

- Khi chọn nó, cậu có nghĩ về tôi không?

- Có chứ, khi ấy tôi đã nghĩ màu này thật hợp với Kotobuki.

Kotobuki trông càng thẹn thùng hơn, khóe miệng hơi nhếch lên, cậu ấy thì thầm bằng giọng nhỏ xíu "Màu hồng... là màu ưa thích của tôi".

Rồi cậu ấy nói tiếp với hai má đỏ hồng.

- Nhưng tại sao lúc ấy cậu lại định mua quà lưu niệm cho tôi? Khi đó chẳng phải ấn tượng của cậu về tôi rất xấu sao?

Kotobuki hơi ngước lên nhìn tôi với ánh mắt mong chờ.

Giọng tôi như nghẹn lại.

Tình cảm ngọt ngào ấm áp bỗng dưng bị một thứ gì đó đắng chát trộn lẫn vào.

... Bởi vì chị Tooko đã đề nghị mua quà lưu niệm cho mọi người.

"Em biết không, mọi mối quan hệ đều bắt đầu từ những điều nhỏ nhất", khi ấy, chị Tooko đã vừa cười vừa nói như vậy với giọng một người chị lo lắng cho em trai của mình.

Mang trong lòng cảm giác đau xót, tôi mở miệng nói.

- Vì khi đến thăm cậu ở bệnh viện, tôi đột nhiên bỏ về. Thế nên, tôi định mua thứ gì đó để thay cho lời xin lỗi...

Chứng kiến bộ dạng thất vọng của Kotobuki, tôi vội nói thêm.

- H-Hơn nữa, tôi cũng định dùng món quà này để cải thiện mối quan hệ với Kotobuki.

Vừa nghe vậy, hai mắt Kotobuki liền ánh lên sự ngọt ngào, rồi cậu ấy ngoảnh mặt đi với vẻ ngượng ngùng.

- C-Cậu không cần... phải nói xạo. Chỉ cần nghĩ tới việc Inoue mua quà lưu niệm cho tôi và giữ nó cho tới tận bây giờ là tôi thấy vui rồi.

Lòng tôi thắt lại khi nghe thấy từ "nói xạo".

Tuy nhiên...

- Tôi sẽ trân trọng nó suốt đời.

Khi nhìn thấy nụ cười trên khuôn mặt Kotobuki, trái tim tôi lại như được lấp đầy bởi một thứ gì đó ấm áp dịu dàng.

Ánh mắt thuần khiết, thẳng thắn chỉ nhìn vào tôi, không chút mưu toan lừa lọc...

Chính ánh mắt này đã cứu rỗi tôi.

Ngày hôm qua, khi tôi mang theo tâm trạng tuyệt vọng trở về từ nhà Ryuuto, chính Kotobuki là người đã vừa khóc vừa ôm lấy tôi, giúp tôi không gục ngã.

Cậu không cần phải viết nữa.

Cho dù Inoue không viết tiểu thuyết nữa, tôi vẫn luôn ở bên cậu.

Kotobuki có lẽ không biết khi nghe cậu ấy vừa khóc vừa nói ra những lời đó, tôi đã vui đến thế nào.

Từ trước tới giờ tôi vẫn cho rằng tình cảm của mình dành cho Kotobuki không mãnh liệt như đối với Miu.

Nhưng chỉ cần ở bên Kotobuki, tôi lại thấy mình như được tiếp thêm dũng khí. Thông qua sự dịu dàng vụng về, những câu nói cụt lủn nhưng đầy quan tâm, tôi có thể cảm nhận tình yêu từ tận trái tim mà cậu ấy dành cho tôi.

Đó chẳng phải là điều giản dị, bình thường mà tôi vẫn hằng mong ước có được sao.

Chỉ cần ở bên Kotobuki, tôi sẽ có thể trở nên mạnh mẽ.

Thế nên, tôi sẽ không lạc lối nữa. Tôi không cần phải trở thành tác giả nữa.

Còn điều gì hạnh phúc hơn nếu mỗi ngày, dưới ánh nắng rực rỡ, Inoue Konoha và Kotobuki Nanase có thể sóng bước cùng nhau chầm chậm bước trên con đường rộng rãi nườm nượp bóng người, cùng nhau cười đùa nói chuyện.

- Hôm nay chúng ta cùng về nhé?

- Ừm.

Kotobuki ngượng ngùng gật đầu rồi quay mặt sang chỗ khác.

- A, Mori tới rồi, thôi tôi phải đi đây.

Nói rồi, cậu ấy khẽ vẫy tay, vừa lén lút nhìn về phía tôi vừa vội vàng rời đi, trông cậu ấy thật đáng yêu.

- Xem ra mọi chuyện bình thường cả rồi nhỉ.

Khi quay lại, tôi thấy Akutagawa đang mỉm cười nhìn tôi.

- Hôm rồi ông nghỉ học nên tôi đang lo không biết có chuyện gì.

- Xin lỗi đã khiến ông phải bận tâm. Cảm ơn ông... vì đã đưa Miu tới gặp tôi.

- Không, lần đó tôi chỉ đi theo thôi. Việc muốn đi gặp ông hoàn toàn là ý của Asakura.

Khóe miệng cậu ấy khẽ nở một nụ cười ấm áp ra dáng người lớn.

Tôi đã được cả Miu và Akutagawa giúp đỡ rất nhiều...

Khi chúng tôi tạm biệt ở tiệm cà phê, tôi vẫn không biết mình nên làm gì. Nhưng bây giờ, tôi đã có thể thẳng thắn nói cho Akutagawa biết suy nghĩ của mình.

- Không, tôi thật sự biết ơn vì ông đã khuyên tôi nên dừng lại và suy nghĩ. Nhờ có những lời đó của ông mà cuối cùng tôi cũng tìm ra được câu trả lời.

Tôi nói bằng giọng vui vẻ.

- Quả nhiên tôi không thể trở thành tác giả được. Tôi sẽ không viết tiểu thuyết nữa.

Trái ngược với tâm trạng phơi phới của tôi, nụ cười trên khuôn mặt Akutagawa biến mất, trông cậu ấy có vẻ lo lắng.

- Vậy sao... Nếu ông đã quyết định như vậy thì tôi cũng không nói thêm gì nữa. Nhưng Sakurai thì liệu có ổn không?

Toàn thân tôi bỗng run bắn lên như bị một thứ gì đó lạnh như băng áp vào cổ.

Ryuuto!

Ánh mắt hung bạo chẳng khác nào sói hoang kia hiện lên trong đầu tôi với một màu đỏ tươi như máu, trong tai tôi vang vọng giọng nói thì ào qua điện thoại.

... Chị Kotobuki đúng là phiền phức thật.

Giọng nói trầm thấp đầy khó chịu.

...Nếu hai người không chia tay, em không biết mình sẽ làm ra. chuyện gì đâu. Có thể em sẽ hủy hoại chị ấy, để chị Kotobuki sống không bằng chết cũng nên.

Nó đã nói với tôi như vậy, gần từng chữ, từng chữ một, với giọng nói lạnh lẽo.

Ngay sau đó tôi vội gọi điện lại cho Ryuuto, nhưng dù tôi gọi bao nhiêu lần thì cũng chỉ có tiếng chuông điện thoại reo, Ryuuto không hề bắt máy.

Nếu thật sự có chuyện gì xảy ra với Kotobuki... Dạ dày tôi quặn thắt vì lo lắng, thế là tôi gọi điện cho Kotobuki.

... Inoue? Có chuyện gì vậy?

Nghe cậu ấy hỏi với vẻ ngạc nhiên, tôi cuối cùng cũng an tâm và ngồi phịch xuống sàn.

... Chỉ là tôi rất lo cho cậu.

... Trời ơi, bây giờ vẫn còn sớm mà, cậu lo gì chứ.

... Từ đó đến nhà cậu còn bao nhiêu lâu?

... Để xem, chắc khoảng ba mươi phút nữa.

... Vậy chúng ta cùng nói chuyện cho đến khi cậu về tới nhà đi.

... Hả? À ừm, được thôi.

... Còn nữa, ngày mai chúng ta tới trường cùng nhau đi.

...Đ-Đợi chút... sao tự dưng cậu lại...Inoue, đã có chuyện gì xảy ra à?

Kotobuki hỏi tôi bằng giọng then thừng xen lẫn chút lo lắng.

... Chỉ là tôi muốn được ở bên Kotobuki thôi.

Sau khi tôi nói ra câu đó bằng chất giọng mà tôi nghĩ là mạnh mẽ, đầu dây bên kia im lặng mất một, hai, ba giây rồi mới có tiếng lều bầu ngưng ngừng.

... Ừ...ừm. Nếu Inoue muốn vậy cũng được thôi.

Mang theo tâm trạng như đang bị một bóng đen đuổi theo sau lưng, tôi tiếp tục nói chuyện với Kotobuki cho tới tận lúc cậu ấy về đến nhà.

Chỉ đến khi cúp máy tôi mới nhận ra hai tay mình đã tê cứng, toàn thân ướt đầm mồ hôi.

Sau đó tôi nhiều lần gọi điện thoại cho Ryuuto nhưng vẫn không có ai trả lời, mỗi lần giọng nói trả lời tự động vang lên, tim tôi lại đập mạnh một cái, toàn thân trở nên ớn lạnh.

Mặc dù đang nằm trên giường, nhưng trong đầu tôi vẫn liên tục nghĩ tới những điềm gỡ, nhiều lần tôi chỉ muốn bật dậy gọi điện cho Kotobuki và xác nhận sự an toàn của cậu ấy.

Chờ mãi, cuối cùng trời cũng sáng, tôi không còn tâm trí đâu để ăn bữa sáng và vội tới chỗ hẹn sớm ba mươi phút.

Cứ như vậy, tôi vừa đứng đợi bồn chồn vừa thở ra khói trắng, khi Kotobuki quấn khăn quàng cổ trắng xuất hiện đằng sau làn sương mù buổi sớm, mũi tôi cay xè lại.

... Inoue...

Kotobuki ngưng ngừng gọi tôi, gò má cậu ấy đỏ như táo chín, hai mắt long lanh, trông cậu ấy rất hạnh phúc.

Khi nhìn khuôn mặt đó, tôi bỗng cảm thấy nhẹ nhõm như vừa trút được một gánh nặng trên vai.

Thật tốt quá.

Thật tốt vì Kotobuki đã tới.

Cho dù mới vừa này vẫn còn lo lắng không thôi, nhưng chỉ cần bước đi bên cạnh Kotobuki, tôi lại cảm thấy thoải mái, yên tâm hơn.

Cứ như vậy, chúng tôi cùng nhau tới trường.

Dững khì mà Kotobuki trao cho tôi vẫn còn đó, giúp tôi đứng vững.

Tôi không cho rằng những lời của Ryuuto chỉ là uy hiếp.

Bây giờ, khi nhớ lại ánh mắt điên cuồng và giọng nói của nó khi đó, cơ thể tôi lại run lên vì sợ hãi. Nỗi bất an như một lưỡi dao xẹt qua ngực tôi.

Tôi phải bảo vệ Kotobuki.

- Akutagawa, tôi có việc muốn nhờ ông.

Tôi nói cho cậu ấy biết việc Ryuuto có thể đang âm mưu chuyện gì đó.

Khuôn mặt của Akutagawa ngay lập tức trở nên nghiêm nghị.

- Trước khi nói rõ mọi chuyện với Ryuuto tôi sẽ cố gắng ở bên Kotobuki, nhưng tôi hi vọng ông cũng để mắt tới cậu ấy một chút.

- Tôi hiểu rồi.

- Cảm ơn ông. Xin lỗi vì cứ nhờ ông mấy chuyện này suốt.

- Ông không cần bận tâm chuyện đó, thực ra tôi còn thấy ông nhờ hơi trẻ. Inoue, ông đừng việc gì cũng giữ trong lòng một mình như vậy. Tôi không phải loại người nhạy cảm, nên nếu ông không nói sớm thì tôi sẽ không thể biết được.

Nghe cậu ấy nói một cách nghiêm túc như vậy, tôi vừa cảm thấy vui vẻ, lại có chút hoang mang.

- ...Akutagawa, tôi thì lại nghĩ chính ông mới là người có việc gì cũng ôm vào người.

- Làm gì có chuyện đó...

Tôi bật cười khi thấy Akutagawa nhú mày.

- Vậy tôi phải cảm ơn ông rồi. Nếu ông gặp khó khăn gì thì cứ nói cho tôi biết nhé. Dù sao tôi cũng không nhạy cảm cho lắm.

Nét mặt của Akutagawa cũng giãn ra.

- Ừ.

Tiếng chuông vào học vang lên, mọi người vội vàng quay lại chỗ ngồi của mình. Tôi cũng quay người trở về chỗ.

- Inoue!

- Sao?

Thấy tôi quay lại, Akutagawa do dự một lúc rồi mới hỏi.

- ...Ông đã nói chuyện thẳng thắn với chị Amano chưa?

- !

Ngực tôi thắt lại.

Akutagawa nhìn tôi với ánh mắt khỗ sở. Có lẽ vẻ mặt của tôi cũng chẳng hơn gì.

- Việc ông lựa chọn không viết tiểu thuyết nữa, hay quyết định đổi đầu với Sakurai, tôi đều có thể hiểu. Nhưng làm vậy không phải sẽ chỉ khiến quan hệ giữa ông và chị Amano trở nên xấu đi sao?

Tôi không trả lời được, từ ngữ kẹt lại trong cổ họng, tôi bắt đầu cảm thấy khó thở. Ngay cả việc nhìn về phía Akutagawa tôi cũng chẳng thể làm được.

Đúng lúc này, giáo viên bước vào lớp, hai chúng tôi im lặng quay lại chỗ ngồi.

... Ông đã nói chuyện thẳng thắn với chị Amano chưa?

Cảm giác khỗ sở như thể có thứ gì đó đang chèn lấy cổ họng vẫn kéo dài suốt buổi học. Câu nói của Akutagawa cứ lớn vờn trong đầu tôi.

Tôi vẫn chưa thể quyết định nên làm gì với mối quan hệ giữa mình và chị Tooko.

Chị Tooko vẫn đặt hi vọng vào tôi.

Chị ấy hi vọng tôi sẽ viết ra cuốn tiểu thuyết mà người mẹ quá cố của chị ấy chưa kịp viết.

Nhưng điều đó là không thể.

Tôi không phải mẹ của chị Tooko, tôi cũng không thể viết ra cuốn tiểu thuyết mà chị Tooko kì vọng.

Trong mấy ngày này, tôi đã biết rất nhiều điều về chị Tooko. Rằng ba chị ấy là một biên tập viên. Mẹ thì mong muốn trở thành nhà văn. Cả hai người đều đã qua đời trong một tai nạn giao thông. Về mối quan hệ giữa cô

Kanako - mẹ của Ryuuto - với vợ chồng Amano. Và cái cách cô Kanako đang đối xử với chị Tooko, đứa con của bạn thân của mình.

Rằng chị Tooko đã trải qua cuộc sống như thế nào ở nhà cô Kanako...

... Nhìn bên ngoài thì lạnh nhạt vậy thôi chứ thực sự dì là người rất dịu dàng.

... Dì đã chịu chịu mang chị, dì đúng là người tốt.

... Dì về rồi ạ! Con chào dì!

Chị Tooko, cho dù đang sốt nằm liệt giường, vẫn cười vui vẻ ra đón cô Kanako.

Và tác giả Sakurai Kanako, chẳng hề liếc chị Tooko dù chỉ một cái và cứ như vậy bước vào nhà.

Khi ấy, tôi đã chẳng thể làm được gì.

Lồng ngực tôi dâng trào cơn giận, máu toàn thân sôi sục, ngực đau như rách toạc... Tôi muốn hét lên, nhưng rồi lại chẳng thể phát ra âm thanh nào.

Tôi đã chẳng thể làm được gì cho chị Tooko.

... Hai người đó... lúc nào cũng vậy. Chị Tooko nói chuyện, còn Kanako thì cứ xem chị ấy như không tồn tại... vẫn luôn như vậy... kể từ khi chị Tooko tới cái nhà này.

Rõ ràng bản thân đang đứng ở đó nhưng lại bị coi như không tồn tại, vậy mà chị ấy vẫn cười vui vẻ, điều đó thật kì cục, nhưng tôi lại không thể nói ra. Cho dù tôi đang phẫn nộ tới mức toàn thân run rẩy... tôi cũng không thể nói ra. Tôi cũng chẳng thể chất vấn cô Kanako là tại sao cô ấy lại có thể

xem chị Tooko như không khí dù hai người đã sống cùng với nhau dưới một mái nhà trong bao nhiêu năm như vậy.

Trong không gian nhỏ hẹp đó, chị Tooko và cô Kanako đã tạo ra thế giới của riêng hai người, còn tôi thì chỉ có thể đứng ngoài nhìn một cách bất lực, tựa như một độc giả đang đọc những con chữ được in trên sách.

... Chính anh là người đã cho chị ấy thấy giấc mơ, vậy mà giờ anh lại trốn tránh sao?

... Xin anh hãy viết, anh Konoha.

Ryuuto đã nói nếu tôi viết, sẽ có điều gì đó thay đổi. Rằng tôi là tác giả của chị Tooko.

Nhưng tôi lại không thể đáp lại yêu cầu đó.

Cho dù là trong khoảng thời gian hai năm này, chị Tooko vì nguyện vọng đó mà ở bên tôi, nắm tay tôi đứng dậy mỗi lần tôi bật khóc đi nữa.

Nhờ có chị Tooko mà dù đã vấp ngã bao nhiêu lần, tôi vẫn có thể bước đi đến tận bây giờ.

Nhưng tôi không thể đáp ứng nguyện vọng của chị Tooko.

Tôi không thể trở thành một tác giả, cũng không thể viết tiểu thuyết! Cho dù hành động đó là vô ơn bội nghĩa, là tùy tiện ích kỉ, thì tôi vẫn không thể làm khác được!

Không thể!

Tôi dường như phát điên vì những cơn đau đầu như búa bổ. Chính chị Tooko đã phản bội tôi.

Nhưng, tôi cũng phản bội chị Tooko. Tôi đã phản bội người đã vô số lần trao cho mình tình cảm ấm áp.

Không biết có phải vì sắc mặt tôi quá u ám hay không mà vào giờ giải lao, Akutagawa đi đến chỗ tôi và xin lỗi.

- Xin lỗi, tôi thực sự không có ý khiến ông khổ sở như vậy...

- Không, không sao cả. Dù sao thì tôi cũng...

Cũng... như thế nào?

Sẽ không gặp lại chị Tooko nữa sao?

Hay một ngày nào đó chị ấy sẽ trở thành kí ức và biến mất?

Nếu có thể quên được thì thật tốt. Nhưng tôi thật sự có thể quên được, những kí ức về chị Tooko vẫn hiển hiện rõ ràng trước mắt, trong tai, đọng lại trên da thịt này sao? Cho dù ngực tôi đang đau nhức đến thế này đi nữa?

Akutagawa khẽ đặt tay lên vai tôi.

- Nếu ông đã khổ sở như vậy thì sao không đi gặp chị Amano? Chẳng phải đối với ông, chị Amano là người rất quan trọng sao? Cả chị Amano cũng thế, lúc nào chị ấy cũng quan tâm, chăm sóc ông. Có lẽ tôi không nên nói ra điều này... Nhưng tôi nghĩ trên đời này không còn ai hiểu ông bằng chị Amano đâu.

Ánh mắt của Akutagawa rất nghiêm túc. Cổ họng tôi thắt lại, tôi lẫm lẫm với giọng nghẹn ngào.

- Ừ...có lẽ vậy.

Người hiểu tôi nhất trên đời.

Vậy mà sao chị ấy vẫn bảo tôi viết tiểu thuyết. vẫn khuyên tôi quay trở lại làm Inoue MIU.

Cho dù biết rõ tôi căm ghét chuyện đó, chị ấy vẫn hi vọng tôi làm vậy, đến mức không thể không nói ra sao.

Để đọc cuốn tiểu thuyết tựa như manna của mẹ chị ấy... câu chuyện thần thánh chẳng khác nào lương thực của Chúa, ngọt ngào trắng muốt rơi từ trên trời xuống...

Và lấp đầy cái bụng rỗng.

- Nghe thật mất mặt... nhưng tôi chẳng thể làm được gì cho chị Tooko cả. Bởi vì người chị Tooko cần là Inoue MIU. Nhưng tôi bây giờ chỉ là Inoue Konoha, một học sinh cấp ba bình thường... tôi không thể giúp chị Tooko được.

Ngực tôi thắt lại.

Akutagawa nhìn tôi với vẻ lo lắng.

Đúng lúc này sau lưng tôi vang lên giọng của Kotobuki.

- Inoue.

Tâm trạng u ám của tôi dần dịu lại khi nghe thấy giọng nói pha lẫn chút ngượng ngùng đó, sau khi cười tạm biệt với Akutagawa, tôi bước về phía Kotobuki.

Vài ngày sau.

Mỗi ngày tôi và Kotobuki đều cùng tới trường vào buổi sáng và ra về sau khi tan học. Sau khi về nhà, chúng tôi gọi điện rồi nhắn tin cho nhau, rồi lại gọi điện, sau khi cúp máy thì nhắn tin, cuối cùng chúng tôi chúc

nhau ngủ ngon... Cho dù không ở bên nhau nhưng chúng tôi vẫn cảm thấy thật gần gũi.

Mặc dù tôi vẫn luôn cảnh giác không biết Ryuuto sẽ giở trò gì, nhưng những ngày bình thường đến mức nhàm chán ấy vẫn tiếp tục.

Khi gặp Takeda trong hành lang, tôi hỏi cô bé.

- Ryuuto dạo này thế nào rồi?

Thì cô bé trả lời thế này:

- Khỏe lắm ạ. Hôm qua cậu ấy còn quậy tung bưng ở tiệm của chị Harumi.

"Tiệm của chị Harumi" mà cô bé nhắc tới chính là cửa tiệm được sử dụng để tổ chức tiệc vào đêm Giáng Sinh năm ngoái. Ryuuto rất khoái lui tới cửa tiệm này, lý do là vì ở đó có một chị phục vụ tên Harumi rất xinh.

- Hôm qua còn có một màn đại chiến giữa bốn cô gái. Kết quả là Ryuuto sau khi bị cho ăn tát thì còn bị tạt một ly côca vào người.

Cô bé vừa cười vừa kể chuyện một cách ngây thơ, tựa như đang nói về điều gì đó cực kì bình thường.

- Em... cũng tham gia nữa hả, Takeda?

- Không ạ, em chỉ vừa thưởng thức bánh ngọt gừng và hồng trà vừa đứng một bên xem thôi.

- ...Vậy à. Thế ngoài chuyện đó ra thì nó còn biểu hiện nào bất thường không?

- Ừm... để em nhớ xem. À đúng rồi, Ryuuto còn gọi điện thoại rất nhiều lần. Nhưng người kia lại không bắt máy nên trông cậu ấy có vẻ khó

chịu.

- Điện thoại...? Cho ai cơ?

- Sao em biết được ạ~

Cô bé khẽ cười với nét mặt như có thâm ý.

- Anh Konoha lo lắng cho chị Nanase à? Anh sợ Ryuu bắt nạt chị ấy hả?

- Ừm. Anh sẽ bảo vệ Kotobuki.

Nghe tôi nói vậy, nét mặt của Takeda bỗng trở nên nghiêm túc.

- Thái độ của anh Konoha đối với chị Nanase hơi thay đổi rồi nhỉ.

- Hả, e-em thấy vậy sao?

- Dạ. So với trước đây, có cảm giác như anh Konoha càng coi trọng chị Nanase hơn. Chị Nanase cũng thế, bây giờ khi ở bên anh Konoha, trông chị ấy không còn căng thẳng nữa.

- Trước kia anh đối xử với Kotobuki tệ đến vậy sao?

- Ừ~m, thì chị Nanase cố gắng như vậy mà anh Konoha vẫn lạnh lùng~, em nhìn mà thấy tội nghiệp cho chị ấy.

- Ừ...

Vậy sao.

Takeda lại khẽ cười.

- Hiện tại thì có vẻ tốt đẹp rồi, thật tốt quá. Vậy thôi, em đi đây.

Tôi mang theo tâm trạng phức tạp nhìn cô bé vẫy tay rời đi.

Tôi thật sự bận tâm tới người mà Ryuuto gọi điện. Theo lời Takeda thì Ryuuto trông có vẻ khó chịu... Nếu như đó chỉ là một trong số vô vàn những đối tượng đùa bỡn của nó thì cũng không sao, nhưng...

Trái ngược với những tháng ngày bình thản đang trôi qua, tôi không có cách nào xua đi đám mây đen kịt trong lòng. Chắc hẳn Ryuuto vẫn chưa bỏ cuộc. Tôi sợ rằng vào lúc này, để đạt được mục đích, nó có thể bất chấp mọi thứ.

Vào giờ nghỉ trưa, tôi bị chị Maki gọi lại.

- Lâu rồi không gặp em, Konoha.

Đang đứng trước quầy hàng chọn bánh mì cho bữa trưa, tôi giật mình quay lại.

Chị Maki đang đứng ở đó và nở nụ cười đầy gợi cảm tựa đóa hồng kiêu sa nở trong một khu vườn yên bình, hoặc một bông hoa ăn thịt... Mái tóc nâu nhạt mượt mà chảy dài như sóng biển trên bộ ngực căng đầy của chị ấy.

Trước kia tôi chỉ thấy chị Maki tại phòng tranh của sảnh âm nhạc, cho nên việc gặp chị ấy vào giờ nghỉ trưa trước quầy hàng như thế này thật sự khiến tôi kinh ngạc.

Chị Maki hỏi với vẻ mặt đã biết tất cả.

- Nghe nói em tới gặp chị hả. Là về chuyện của Tooko phải không?

Thấy người tôi hơi co lại, chị ấy nheo mắt như muốn nói "Quả nhiên là vậy".

- Nếu em cảm thấy không thoải mái ở đây thì chúng ta tới phòng tranh đi.

Nói rồi chị ấy bước đi một cách thản nhiên như thể biết chắc tôi sẽ đi theo.

Khi chúng tôi tới phòng tranh, chú Takamizawa đã chuẩn bị sẵn trà và bánh sandwich.

- Nào? Em muốn biết chuyện gì?

Tôi mở miệng một cách khó khăn.

- Chị Maki biết tới đâu ạ?

- Chỉ cần là chuyện có thể điều tra được thì cái gì chị cũng biết.

Chị ấy trả lời không chút do dự.

- Vậy chuyện của ba mẹ chị Tooko thì sao?

- Hai người đó qua đời trong một tai nạn, vào năm Tooko tám tuổi.

- Vậy còn mẹ của Ryuuto?

- Em nói tác giả Sakurai Kanako hả. Cô ấy rất nổi tiếng, ở nhiều phương diện.

Miệng tôi khát khô. Bằng giọng nói khàn khàn tôi hỏi điều mình muốn biết nhất.

- Cô Kanako đã đầu đọc ba mẹ chị Tooko như những gì cô ấy đã viết trong tiểu thuyết ạ?

Khi những lời này vượt ra khỏi miệng, lòng tôi chợt trở nên nặng nề, những đầu ngón tay cũng lạnh như băng.

Chị Maki nở một nụ cười kiêu diễm.

- Theo điều tra của cảnh sát thì không hề có bằng chứng nào về việc Sakurai Kanako đã đầu độc vợ chồng Amano. Dù vậy hiện trường xảy ra tai nạn rất mất tự nhiên, cho nên họ chỉ có thể phán đoán đã có sự cố nào đó trong lúc lái xe...

Hôm đó, vợ chồng Amano vì tham gia đám cưới của một người bạn nên đã gửi Tooko ở nhà Sakurai. Sau khi cả nhà họ ăn bữa sáng xong, họ chở theo Tooko và Ryuuto - con trai của Kanako hôm trước ở lại chơi. Sau khi tới nhà Sakurai, người chồng Fumiharu lái xe tới nơi tổ chức đám cưới.

Nếu Kanako có ý định hạ độc thì chỉ có thể vào lúc hai vợ chồng họ tới nhà Sakurai, tuy nhiên...

Chị Maki ngừng lại một cách cố ý. Tôi không khỏi nín thở.

- Khi ấy Kanako lại không có ở nhà. Đón tiếp vợ chồng Amano là người giúp việc. Thế nên trừ khi cô ấy sử dụng mưu mẹo nào đó, còn không thì chuyện Kanako đầu độc vợ chồng Amano là điều hoàn toàn không thể.

Mồ hôi lạnh nhỏ từng giọt lên đồng phục của tôi.

Cô Kanako không đầu độc bố mẹ chị Tooko.

Nhưng nếu vậy thì tại sao cô ấy lại viết tiểu thuyết trong đó thú nhận chính mình là hung thủ?

Tại sao cô ấy lại xem chị Tooko như "người không tồn tại?"

Ngay từ đầu, việc cô ấy cho chị Tooko ở nhờ là để ngược đãi chị ấy sao?

Cơ thể tôi run lên khi nhớ lại nội dung lá thư của cô Kanako trong căn phòng của chị Tooko.

... Cậu chắc hẳn rất muốn tôi chết đúng không.

Lá thư được viết cho cô Yui, người đáng ra là bạn thân của cô ấy.

Trong thư, cô Kanako đã lên án cô Yui rằng cô ấy đang giấu thuốc độc và định sát hại chú Fumiharu và cô Kanako.

... Sau khi giết anh ấy, cậu cũng sẽ giết tôi phải không? Cậu sẽ vừa cười vừa đổ thuốc độc vào thức ăn của tôi phải không?

Cô Kanako cũng biết thuốc độc được cất ở đâu. Cô ấy còn nói bản thân đã thử xác nhận và tìm thấy thuốc độc.

Cho dù tôi một mực phủ nhận nỗi sợ hãi và nghi hoặc nảy sinh sau khi đọc lá thư đó, chúng vẫn ở đó và ăn mòn tâm trí tôi.

Có khi nào chính cô Yui mới là người đã hạ độc không?

Có khi nào cô ấy đã lên kế hoạch tự sát từ trước...

Ryuuto cũng từng nói với tôi.

Rằng-nó-đã-đưa-thuốc-độc-cho-chị-Yui.

Trong màn đêm lạnh buốt đến đông cứng tâm can, được chiếu sáng bởi ánh trăng mờ ảo, Ryuuto vừa nhìn chăm chăm vào tôi với ánh mắt của một con dã thú vừa nói rằng nó chính là người cha quá cố Suwa Takumi đầu thai.

...Tay của chị Yui trắng nõn mềm mại, nhỏ nhắn như tay em bé. Khi nắm lấy trái tim màu tử đinh hương bằng bàn tay đó, chị ấy đã cười thật vui vẻ và cảm ơn em. Sau đó, chị ấy đã sử dụng nó.

... Bởi vì chỉ có tự tay giết chết người mình yêu thì người đó mới vĩnh viễn thuộc về mình.

Người tôi nổi hết da gà khi nhớ lại giọng nói trầm thấp ngọt ngào mà điên cuồng đó.

Không thể có chuyện đầu thai được! Nếu Ryuuto thật sự nghiêm túc khi nói điều đó, vậy thì nó đã phát điên rồi. Thế nhưng những lời nói đó vẫn mang những dấu hiệu kì lạ mà tôi không thể phủ nhận.

... Xin anh hãy viết, anh Konoha. vẫn chưa quá muộn, trước khi em đưa chiếc bình màu tím của Ole Lukoje cho chị Tooko, xin anh hãy viết. Chỉ có anh mới có thể cứu rỗi tất cả.

Tôi từng đọc những từ ngữ tương tự trong lá thư của cô Kanako.

... Những câu chuyện cậu viết giống như giấc mơ mà Ole Lukoje cho đám trẻ con thấy qua chiếc dù có tranh vẽ. Mơ hồ không chút sự thật, chẳng để lại chút ấn tượng nào, sáng sớm tỉnh lại là sẽ quên hết.

Ole Lukoje là ông già thần ngủ xuất hiện trong truyện cổ tích của Andersen. Sự trùng hợp trong cái tên này chỉ là ngẫu nhiên sao? Hay là...

- Này, trông em có vẻ không được khỏe thì phải.

Khi tôi sực tỉnh lại, tôi phát hiện lòng bàn tay của mình đã ướt đẫm mồ hôi. Có lẽ mặt tôi bây giờ cũng đang tái xanh như mặt người bệnh.

Vừa điều chỉnh hô hấp bằng cách thở ngắn từng đợt, tôi lẩm bẫm bằng giọng nhát gừng "Em không sao..."

Chị Maki trông chẳng hề lo lắng chút nào cả, nói đúng ra thì chị ấy còn đang quan sát tôi với vẻ thích thú.

Cho dù chứng kiến sự yếu đuối của người khác thì người này cũng không hề cảm thấy thương hại. Ngược lại, chị ấy chỉ càng tỏ vẻ khinh thường.

- Không có chuyện gì cả.

- Vậy à?

Khóe miệng chị ấy nhếch lên một cách tinh quái.

- Chị Maki thì sao, em nghe nói chị phải nghỉ ở nhà vì cơ thể không được khỏe. Chị không sao chứ?

Vẫn giữ nụ cười trên môi, chị Maki trả lời.

- Dù sao thì chị cũng chẳng phải bị bệnh gì.

Sau đó, chị ấy chống cằm với nét mặt vui vẻ, nhìn tôi và nói.

- Em còn muốn hỏi gì nữa không? Bữa tiệc trà hôm nay chị sẽ ưu đãi đặc biệt không thu lệ phí với em.

- Ba của Ryuuto, Suwa Takumi... là người như thế nào ạ?

- Hừm, nếu em muốn biết thì có một hình mẫu rất giống đấy.

Trong mắt chị Maki ánh lên vẻ mỉa mai.

- Chị từng xem ảnh chụp của Takumi, phải nói là ông ta giống thẳng nhóc Ryuuto đó đến đáng sợ. Mặc dù hai người đó cha con, nhưng dù vậy đi nữa thì họ vẫn giống nhau đến mức khiến người ta không khỏi nghĩ rằng Ryuuto chính là Takumi bò ra từ nấm mộ.

Tính cách của nó cũng hoàn toàn thừa hưởng từ người cha. Khi ấy, mặc dù vẫn còn chưa thành niên, nhưng Takumi đã làm nghề buôn người

cho các quán bar và ô mại dâm, phóng đãng, ăn chơi trác táng, vô gia cư, sống nhờ ở nhà của các cô gái. Số con gái bị ông ta lừa phải nói là đếm không xuể, thế nhưng bản thân ông ta lại chẳng có chút ăn năn, thế nào, em có thấy giống hệt Sakurai Ryuuto mà chúng ta biết không. Hai cha con nhà đó quả là một đám bất tài vô tướng y hệt nhau.

Vốn dĩ rất ghét Ryuuto, thế nên trong lời nói của chị Maki không có chút nương tình nào cả.

Khi nghe được từ "giống nhau đến đáng sợ", ngực tôi như bị khoét ra một lỗ hổng.

... Bởi vì em chính là Suwa Takumi đầu thai.

Mặc dù điều đó là không thể xảy ra, nhưng hình tượng Suwa Takumi trong đầu tôi đang dần trùng khớp và hòa làm một thể với Ryuuto. Khóe miệng cậu ta khẽ nhếch lên một cách đáng sợ và nhìn tôi với đôi mắt của dã thú.

- Em nghe nói chú Takumi cũng qua đời trong một tai nạn thì phải?

Chị Maki nhún vai.

- Là do ông ta lao ra giữa đường cứu một con mèo. Mặc dù con mèo thì không sao cả, nhưng người cứu nó thì lại bị xe cấp cứu đưa vào bệnh viện, sau đó thì qua đời ững khi phẫu thuật.

- Mèo...?

- Thế nào, một cái chết thật khó tin phải không. Vì bảo vệ một con mèo mà bị xe tông. Thật đúng là loại đàn ông không nào. Trong tang lễ của ông ta cũng toàn phụ nữ tới dự, hiện tại chuyện đó vẫn là đề tài trà dư tửu hậu của nhiều người đấy.

Nhíu mà lại như thế chuyện đó thật ngu ngốc, chị Maki uống một ngụm trà.

- ...Cô Kanako có tham dự tang lễ của chú Takumi không ạ?

Chị Maki đặt tách trà xuống bàn và trả lời dứt khoát.

- Không hề. Nghe nói khi ấy cô ta đang viết bản thảo tại nơi làm việc. Nhưng mẹ của Tooko thì có tham dự.

Ngực tôi lại thắt lại khi nhớ tới ánh mắt điên cuồng của Ryuuto.

- Cô Kanako nghĩ như thế nào về chú Takumi ạ? Dù sao thì cô ấy cũng sinh ra Ryuuto nên chắc giữa hai người cũng có tình cảm, vậy mà sao cô ấy vẫn đi làm khi tang lễ của chú ấy diễn ra chứ? Ryuuto cũng nói khi tai nạn xảy ra, cô Kanako chưa một lần tới bệnh viện...

Chị Maki nhìn tôi với ánh mắt như đang nhìn một thằng ngốc, xen lẫn chút thương hại.

- Em đúng là trẻ con.

Thấy tôi kinh ngạc nín thở, chị ấy nói tiếp với giọng lạnh như băng.

- Thiếu gì phụ nữ cho dù không yêu đối phương nhưng vẫn sinh con chứ.

Tôi càng không biết nói gì khi nghe những lời này.

Bầu không khí xung quanh trở nên lạnh lẽo, như thể tôi đang bị chị Maki chỉ trích.

Cuối cùng tôi cũng nói một cách khó khăn.

- Vậy thì vì lý do gì mà họ lại làm thế ạ?

Vẫn nhìn tôi chăm chú, chị Maki trả lời.

- Ví dụ như... để báo thù chẳng hạn.

Những lời cay nghiệt đó đâm vào ngực tôi.

Báo thù?

Báo thù ai? Cô Yui? Hay là chú Fumiharu?

- Có tin đồn giữa Kanako và Amano Fumiharu, biên tập viên của cô ta, tồn tại quan hệ mờ ám, thế nên có thể vì gút mắc gì đó về mặt tình cảm, cô ta đã kiếm đại một gã đàn ông nào đó làm đối tượng và mang thai, sau đó sinh ra thằng nhóc kia để trả thù, thực sự cũng chẳng phải chuyện gì to tát cả.

Làm sao mà...

Vì trả thù nên có con với một người mình không hề yêu ư?

- Vừa nãy chỉ là tưởng tượng của chị, thực tế có thể cũng không phải như vậy. Nhưng chuyện đó hoàn toàn có thể xảy ra. Thế nào, quá sức chịu đựng của em hả?

Trông thấy ánh mắt như đang giấu cợt, hai má tôi nóng bừng lên.

Chị Maki thân nhiên nói tiếp "Đưa điện thoại chị mượn chút", rồi chị ấy cho tôi số của mình.

- Nếu có chuyện gì thì cứ gọi cho chị. Nhưng có thể lần tới chị sẽ tính phí đấy.

- Em hỏi thêm một chuyện nữa được không ạ?

- Được, em hỏi đi.

- Nếu ba mẹ chị Tooko thật sự bị đầu độc, vậy thì có khả năng nào chất độc đó là do Takumi chuẩn bị không?

Sau khi trả lại điện thoại cho tôi, chị Maki mới chậm rãi trả lời.

- Thực ra thì suy nghĩ như vậy mới hợp logic. Dù sao Takumi cũng thường lui tới những tụ điểm chẳng lấy gì làm tốt đẹp, thế nên ông ta chắc hẳn cũng có thể tìm được thuốc độc. Không loại trừ khả năng vì chuyện này nên Kanako mới tiếp cận Takumi.

Dạ dày quặn thắt, tôi cảm thấy thật buồn nôn.

Sau khi chào chị Maki và rời sảnh âm nhạc, tôi bước đi trên hành lang, trong đầu như có một cơn bão quét qua.

Suwa Takumi thật sự đã chuẩn bị thuốc độc sao? Và thay vì đưa cho cô Kanako, chú ấy đã đưa nó cho cô Yui?

Không, đó chỉ là những gì Ryuuto nói. Chúng chỉ có trong tưởng tượng, không phải sự thật. Đừng để bị mê hoặc. Làm gì có chuyện đầu thai chứ!

... Em biết tất cả...

... Không thể sao? Nhưng em có kí ức của kiếp trước.

... Giống hệt như khi đó, trừ khi có ai đó biến mất, còn không mọi chuyện sẽ không dừng được.

Tôi lắc đầu thật mạnh.

Không phải tôi đã quyết định sẽ quên chuyện của chị Tooko rồi sao?

Cho dù thuốc độc có tồn tại thì sao? Cho dù có ai đó thật sự bị đầu độc đi nữa thì sao? Chuyện đó liên quan gì tới tôi chứ?

Ba mẹ chị Tooko đã mất được chín năm rồi. Hiện tại chẳng còn biện pháp nào để tìm được hung thủ nữa cả. Hơn nữa, nếu người đầu độc lại chính là cô Yui...

Khi tôi bước vào phòng học đúng lúc tiếng chuông vang lên, Akutagawa tới gần tôi khẽ hỏi.

- Kotobuki không đi cùng với ông sao?

- Hả?

- Sau khi tôi nói cho Kotobuki biết ông đi mua bánh mì thì cậu ấy cũng đi ra ngoài.

- Kotobuki đi tìm tôi sao? Không, tôi không gặp cậu ấy.

- Vậy sao... bởi vì mãi không thấy ông và Kotobuki quay lại nên tôi cứ nghĩ hai người ở chung một chỗ...

Trong ánh mắt của Akutagawa hiện lên vẻ lo lắng. Lòng tôi lại đau nhói, như đang bị một bàn tay vô hình siết chặt.

Kotobuki vẫn đang đi tìm tôi sao?

Hơi lạnh chạy dọc sống lưng, tôi vội lấy điện thoại ra xem nhưng chẳng có tin nhắn nào cả.

Chuông vang lên, mọi người xung quanh tôi vội vàng quay lại chỗ ngồi.

Kotobuki vẫn chưa quay lại.

Mori, bạn thân của Kotobuki, đang liếc ra ngoài hành lang với vẻ lo lắng.

Nét mặt của Akutagawa cũng dần trở nên nghiêm nghị.

Tôi thử gọi điện cho Kotobuki, nhưng không biết là điện thoại cậu ấy hết pin hay đang ở chỗ nào không có sóng mà trong tai tôi chỉ vang lên lời nhắn không liên lạc được.

Không bỏ cuộc, tôi chuyển sang nhắn tin.

"Cậu sao vậy? Vào học rồi đấy? Giờ cậu đang ở đâu?"

Tim tôi bắt đầu đập mạnh, hai bên thái dương nhói lên từng cơn. Tại sao Kotobuki vẫn chưa quay lại?

Nỗi bất an cuộn trào trong lồng ngực tôi. Nhanh lên, nhanh lên, nhanh quay về đi, Kotobuki.

Giáo viên bước vào lớp.

Kotobuki vẫn chưa quay lại.

Đúng lúc này, điện thoại trong tay tôi bỗng rung nhẹ.

Tin nhắn!

Nhưng người gửi lại không phải Kotobuki, là Takeda.

Tiêu đề là, "Nanase"...

Cơ thể tôi khẽ run. Tôi vội mở điện thoại ra dưới hộc bàn và đọc nội dung tin nhắn.

"Thư viện."

Tôi đứng bật dậy khi dòng tin ngắn ngủi đập vào mắt.

Bạn học xung quanh giật nảy mình ngược lên nhìn tôi. Giáo viên cũng trợn tròn mắt.

- Em xin phép xuống phòng y tế ạ!

Sau khi gào lên như gặp kẻ cướp, tôi lao ra khỏi phòng học.

Chắc chắn đã có chuyện gì đó xảy ra với Kotobuki!

Tôi đã quá chủ quan khi nghĩ rằng nó sẽ không ra tay ở trường vào giữa ban ngày ban mặt thế này!

... Chị Kotobuki đúng là phiền phức thật.

Ánh mắt đầy khó chịu cùng giọng nói lạnh lẽo như lưỡi dao nhiều lần đâm vào ngực tôi.

... Em không biết mình sẽ làm ra chuyện gì đâu.

Một Ryuuto thì thầm bằng giọng trầm thấp ở đầu bên kia điện thoại.

Ryuuto đó không hề bình thường chút nào!

Mặc dù tôi đã biết.

Rằng Ryuuto sẽ không từ bỏ một cách dễ dàng, rằng những lời đó không phải chỉ là uy hiếp suông.

Vậy mà tại sao tôi vẫn rời mắt khỏi Kotobuki chứ?!

Vừa tự trách sai lầm của bản thân, tôi vừa chạy vội dọc hành lang rồi phóng xuống cầu thang.

Cổ họng tôi như sắp nứt ra vì khó thở. Mồ hôi chảy vào mắt cay xè, hai chân như sắp khuỵu xuống bất cứ lúc nào.

Cảnh vật xung quanh bắt đầu vận vẹo và trở nên mơ hồ.

Làm ơn... ông trời ơi, hãy để con đến kịp!

Thư viện treo biển đóng cửa. Bên trong cũng hoàn toàn im ắng, tai tôi chỉ nghe được tiếng thở dốc của chính mình. Tôi vận nắm đấm cửa rồi bước vào trong.

Vừa thở hồng hộc tôi vừa nhìn quanh.

Quầy tiếp tân và phòng đọc đều trống rỗng.

Điều hòa đã tắt, bầu không khí lạnh lẽo như băng.

Đôi mắt vô hồn nhìn chăm chú vào từng con chữ, bàn tay nhẹ nhàng lật sách không tạo nên một tiếng động nào. Cứ như thể người ngồi ở đó là một con rô bốt...

- Takeda!

Khi tôi cất tiếng gọi cô bé, Takeda hướng cặp mắt trống rỗng về phía tôi rồi cô bé khẽ xoay sang nhìn về phía căn phòng dưới tầng hầm.

Tôi phóng như điên về phía đó, mở cửa, rồi lao xuống cầu thang hình xoắn ốc.

Sau khi đẩy cánh cửa bằng sắt nặng nề ra, đập vào mắt tôi là từng đồng sách ố vàng tỏa ra mùi hương ngọt ngào và bầu không khí lạnh cắt da cắt thịt.

Ngọn đèn bàn lay lắt chiếu rọi căn phòng bằng thứ ánh sáng kì dị. Trong cái không gian chật hẹp mờ tối của "khu mộ sách" hiện lên hai bóng người chõng lên nhau.

Bóng người ở dưới đang vùng vẫy cố gắng đẩy bóng người ở trên ra.

Là Ryuuto và Kotobuki.

Chúng kiến Ryuuto đè ngã Kotobuki ra giữa sàn, đầu tôi như nổ tung.

Đây là lần đầu tiên tôi biết được cảm giác tức giận đến mức muốn giết một ai đó là như thế nào. Mắt tôi đỏ rực như máu, tim đập điên cuồng, lý trí biến mất, tôi lao về phía trước.

- Cút ngay! Bỏ cậu ấy ra!

Tôi đâm vào mặt Ryuuto khi nó quay lại, rồi túm lấy cổ áo nó đẩy sang một bên. Chồng sách bên cạnh đổ sụp xuống, đập lên người Ryuuto rồi rơi xuống sàn. Bụi bốc lên mù mịt trong căn phòng mờ ảo.

- I-Inoue...!

Kotobuki nghẹn ngào gọi tên tôi, vừa run rẩy cậu ấy vừa níu lấy tôi. Đầu tóc, đồng phục xộc xệch, chiếc nơ trước ngực cũng bị tháo ra.

- Xin lỗi, Kotobuki, tôi xin lỗi.

Tôi ôm lấy Kotobuki rồi không ngừng lặp lại câu đó.

Kotobuki vẫn đang run rẩy. Chắc hẳn cậu ấy đã rất sợ, cậu ấy cứ níu chặt lấy đồng phục của tôi, áp mặt vào ngực tôi nỉ non "Inoue... Inoue...". Mái tóc nâu mượt mà lốm đốm những hạt bụi trắng.

Tôi nghiêng rãnh tròng mắt nhìn Ryuuto.

Vừa ngồi dậy trên sàn, Ryuuto cũng ngẩng đầu lên nhìn tôi.

Ánh mắt của nó đầy bất mãn, môi bĩu ra, chúng kiến bộ dạng đó, tôi càng tức giận hơn.

- Tao cấm mày đụng tới Kotobuki lần nữa! Những gì mày vừa làm là phạm pháp! Đừng làm phiền tao nữa! Cho dù mày có làm gì thì tao cũng không viết tiểu thuyết, cũng không quay trở lại làm Inoue MIU! Lần sau nếu Kotobuki lại xảy ra chuyện gì tao sẽ giết mày. Nhớ đấy!

Ryuuto lầm bầm bằng giọng chướng tai.

- Ái chà, thật không ngờ lại được nghe từ "giết" từ miệng anh Konoha... Chị ấy quan trọng với anh đến vậy à? Nhưng tốt hơn là anh đừng nên làm mấy việc mình không quen. So với em thì anh Konoha còn non lắm... Em quá quen việc bị dọa giết rồi... Toàn những thằng nói cho sướng miệng, đến cuối cùng thì em vẫn đứng đây... chẳng thằng nào tới giết em cả...

Nói rồi, Ryuuto lấy ra từ trong túi một con dao xếp, bật lưỡi dao ra rồi ném nó tới cạnh chân của tôi.

Sau đó, khoe miệng nó khẽ nhếch lên như muốn chọc tức tôi.

- Anh dùng nó giết em đi. Nếu không chuyện hôm nay sẽ còn lặp lại, còn lặp lại bao nhiêu lần thì em không biết được đâu. Em sẽ hủy hoại chị Kotobuki mà anh yêu thương. Bởi vì chị Kotobuki thật phiền phức. Cho nên em phải làm cho chị ấy không thể xuất hiện trước mặt anh Konoha nữa.

Con dao xếp phản xạ thứ ánh sáng lạnh lẽo trên nền bê tông tán loạn những quyển sách cũ.

Đầu óc tôi nóng rực, cổ họng khát khô, dòng suy nghĩ dần tê dại, tôi có cảm giác dường như bản thân đang bị dồn tới bờ vực thẳm. Con quái thú trước mặt tôi đang dần áp sát, nếu tôi không giết nó, nó sẽ giết tôi... Ý nghĩ đó dần chi phối tâm trí tôi.

Kotobuki níu lấy tay áo tôi với vẻ lo lắng rồi thì thầm bằng giọng lí nhí.

- Không được...

Như muốn át đi những lời đó, Ryuuto cao giọng.

- Nếu không em xử luôn chị Kotobuki ngay trước mặt anh Konoha nhé?

Toàn thân Kotobuki khẽ run. Tôi cũng sững người lại.

Ánh mắt đầy nguy hiểm tựa như ác ma nhìn chăm chăm vào chúng tôi. Trong ánh mắt lạnh lẽo đó không tồn tại chút tình cảm nào...

- Em không đùa đâu. Chúng ta hãy thử xem ai sẽ thắng, sự nghiêm túc của em hay sự nghiêm túc của anh Konoha. Nào, nhặt con dao đó lên và khiến trái tim em ngừng đập đi. Như vậy em sẽ không bao giờ yêu cầu anh Konoha viết tiểu thuyết nữa. Người chết sẽ không nói chuyện. Hãy để em dùng cơ thể này trải nghiệm sự nghiêm túc của anh Konoha.

Con dao màu bạc nằm dưới chân tôi.

Chỉ cần tôi nhặt nó lên và đâm vào ngực của Ryuuto, Kotobuki sẽ không còn gặp nguy hiểm nữa.

Chắc chắn Ryuuto sẽ không né tránh.

Không khí trong phòng như đông đặc lại, cổ họng tôi như thắt lại. Tôi nín thở nhìn chăm chú vào con dao.

Những gì Ryuuto làm với Kotobuki là không thể tha thứ, Ryuuto ở trước mặt tôi không còn là Ryuuto vui vẻ ngày trước nữa rồi.

Nếu tôi không chấm dứt mọi chuyện ở đây, chuyện tương tự sẽ lặp lại.

Cảnh tượng khi tôi mở cửa lại hiện lên trong đầu, sát ý cuộn trào trong tôi. Nếu tôi thật sự muốn bảo vệ Kotobuki...

- Không được!!!

Khi tôi sắp bị nhấn chìm bởi cảm xúc, một giọng nói mạnh mẽ vang lên ngăn tôi lại.

Người vừa hét lên là Kotobuki.

Vẫn đang khẽ run trong lồng ngực tôi, Kotobuki cắn răng trừng mắt nhìn Ryuuto rồi lớn tiếng nói.

- Inoue sẽ không làm theo lời của cậu! T-Tôi cũng... cho dù cậu làm gì tôi thì tôi cũng sẽ không chia tay với Inoue! Tôi chẳng việc gì phải sợ cậu cả! Từ nay về sau tôi sẽ mãi mãi ở bên Inoue!

Tôi sửng người nhìn Kotobuki buông tay ra rồi cúi người xuống sàn.

- Kotobuki!

Ryuuto cũng mở to hai mắt.

Kotobuki nhặt con dao dưới đất lên rồi dùng hết sức ném về phía những giá sách u ám bên góc tường. Cùng với tiếng thép chạm vào giá sách và rơi xuống, sự im lặng quay lại với căn phòng.

Rồi Kotobuki ghì chặt lấy tay tôi và nói.

- ...Những gì tôi nói lúc trước rất nghiêm túc. Tôi thích Inoue... tôi sẽ luôn ở bên Inoue.

Liệu còn lời nào có thể ngọt ngào hơn như vậy nữa chứ.

Tim tôi rung động.

Kotobuki ngẩng đầu lên và cười với tôi, nụ cười đó thật vụng về, nhưng đối với tôi đó là nụ cười đẹp hơn hết thảy.

- Cảm ơn cậu!

Tôi cũng ôm lấy vai của Kotobuki, tình cảm trào dâng trong lòng. Một lần nữa tôi lại được Kotobuki tiếp thêm dũng khí.

Ryuuto thì thầm bằng giọng nói lạnh lẽo.

- Sướng thật nhỉ... có người yêu mình đến vậy...

Tôi cảnh giác liếc sang phía nó nhưng bầu không khí đáng sợ xung quanh Ryuuto đã dịu bớt, chỉ còn lại vẻ mệt mỏi.

- Nhưng... em sẽ không từ bỏ đâu.

Kotobuki nín chặt áo đồng phục của tôi.

- Đ... Đi thôi, Inoue.

- Ừm.

Tôi gật đầu rồi quay về phía Ryuuto nói.

- Anh cũng sẽ không từ bỏ. Anh sẽ bảo vệ Kotobuki.

Ryuuto vẫn ngồi gục trên sàn với vẻ mặt tiêu tụy. Ánh mắt đau đớn không chút sức lực đó giống hệt với khuôn mặt tôi nhìn thấy vào đêm hôm trước khi chị Tooko tới nhà tôi, ngực tôi bỗng nhói lên... Nhưng tôi vẫn ôm lấy bả vai của Kotobuki và đi ra khỏi phòng.

- Ông không sao chứ Inoue?

Khi tôi đi lên thì thấy Akutagawa chạy tới.

- Tôi đang định chờ thêm một phút nữa, nếu ông không quay lại tôi sẽ phá cửa vào.

- Sao ông lại ở đây, đang giờ học mà...!

- Tôi đã xin phép là muốn đi thăm ông rồi.

Thật hết biết. Chắc hẳn giáo viên đã rất kinh ngạc. Kotobuki cũng đang trợn tròn mắt.

Rồi Akutagawa nói với vẻ mặt đặng chất rằng khi cậu ấy đuổi theo tôi tới đây và định lao xuống tầng hầm thì bị Takeda cản lại và nói "Tốt hơn là cứ để người trong cuộc được nói chuyện với nhau. Anh ngồi xuống đó đợi đi".

Takeda vẫn đang lật sách như không có chuyện gì xảy ra cả.

- Takeda, cảm ơn em vì đã báo cho anh biết chuyện của Kotobuki.

Khi tôi cảm ơn cô bé, Takeda chỉ quay sang với ánh mắt hờ hững và nói khẽ.

- Không có gì...

Takeda không hề hỏi tôi đã có chuyện gì xảy ra dưới tầng hầm, cũng như tôi đã nói chuyện gì với Ryuuto.

Đúng lúc này, nhạc chuông với giai điệu vui vẻ vang lên từ túi áo đồng phục của Takeda. Vẫn giữ nét mặt vô cảm, Takeda lấy điện thoại ra.

- ...Tin nhắn... của Ryuuto.

Tôi giật mình.

- Nó viết gì vậy?

- Cậu ấy hỏi có phải em đã mách lẻo cho anh Konoha không.

Kotobuki sững người nhìn Takeda nhận tin trả lời một cách thuần thực. Chắc hẳn cậu ấy đã cảm thấy rất kinh ngạc khi chứng kiến một bộ mặt khác của Takeda, người vẫn luôn đeo tấm mặt nạ ngây thơ. Bàn tay đang nắm lấy tay tôi siết chặt lại.

Tôi hỏi với giọng khàn khàn.

- Em... trả lời thế nào?

Takeda khép lại quyển sách đang đọc dở và đứng dậy. Đến bây giờ tôi mới nhìn thấy tiêu đề của nó, đó là cuốn Mất tư cách làm người.

- Em bảo cậu ấy nếu có lần sau thì kiếm chỗ khác mà làm.

Sau khi trả lời một cách lạnh lùng như vậy, Takeda đi về phía căn phòng dưới tầng hầm.

- Takeda... em đi gặp Ryuuto hả?

- Vâng. Cậu ấy có vẻ bức bối, em sẽ đi an ủi cậu ấy.

Đi được một đoạn, cô bé dừng lại, rồi quay về phía chúng tôi nở một nụ cười chân thành rạng rỡ đúng kiểu Takeda Chia.

- Thôi em đi nha! Bye bye anh Konoha, chị Nanase, anh Akutagaw~a!

Như thể bị sự thay đổi chóng mặt của cô bé dọa cho sợ, ba người chúng tôi đứng sững mất một lúc.

Người phá vỡ bầu không khí im lặng là Kotobuki.

- Nếu... nếu cả ba chúng ta cùng về lớp thì chắc sẽ rất kì cục.

- Đ-Đúng vậy.

- Ừm, chính xác.

Sau vài phút thảo luận, cuối cùng, để hợp logic, cả ba chúng tôi cùng đi tới phòng y tế.

- Dạ... em bị tụt huyết áp... Đang dọn sách ở thư viện thì mắt hoa cả lên... Không đi nổi nữa ạ.

- Em bị đau bụng, đi nhà vệ sinh mãi.

- Em đi theo Inoue ạ.

Và đưa ra lý do như vậy với cô giáo trực phòng.

Viết tiểu thuyết sẽ khiến Kana hạnh phúc sao?

Anh Fumiharu lúc nào cũng nói với mình rằng việc dùng ngôn từ để thể hiện một câu chuyện chính là cách thức tiến gần tới Chúa trời.

Rằng Kana đang lách qua cánh cửa hẹp kia và đi về phía Chúa. Rằng anh ấy sẽ giúp đỡ Kana đạt đến nơi chí cao mang tên Chúa. Đó là niềm hạnh phúc của một biên tập viên.

Nhưng, cho dù Kana tài năng như vậy, thông minh xinh đẹp, được nhiều người ngưỡng mộ như vậy, mình vẫn cảm thấy Kana không hề hạnh phúc.

Anh Fumiharu nói với mình điều mà Kana thật sự mong muốn nằm ở một nơi rất xa, một nơi không thể chạm tay tới.

Rằng Kana giống như Alissa theo đuổi tình yêu của Chúa, chính sự cô độc và những gút mắc đó đã nâng tầm tiểu thuyết của Kana lên một tầng cao mới.

Khi anh Fumiharu vừa dịu dàng xoa đầu Tooko vừa nói ra những lời đầy khắc nghiệt đó, mình đã rất tức giận.

"Tại sao cứ phải gặp bất hạnh thì mới viết được tiểu thuyết chứ, chuyện như vậy đáng lẽ không nên xảy ra."

"Em nói đúng. Nhưng chính sự bất hạnh đó mới khiến con người khát khao sáng tác. Nếu như Dazai đã sống một cuộc đời ngập tràn hạnh phúc, liệu ông có viết ra Mất tư cách làm người không? Nếu như tình yêu của Elise không đầy bi thương, liệu Vũ nữ có ra đời? Nếu không có mâu thuẫn với cha của mình, liệu Shiga Naoya có thể viết ra Con đường đêm không?"

"Như vậy Kana vĩnh viễn sẽ không được hạnh phúc sao?"

Vừa khẽ dùng những ngón tay vuốt ve mái tóc của Tooko, anh Fumiharu vừa lặng lẽ trả lời.

"Cô ấy có thể trở nên hạnh phúc với tư cách một tác giả."

Cứ như thế đó là điều duy nhất tồn tại.

CÔ GÁI VĂN CHƯƠNG VÀ NHÀ VĂN HƯỚNG VỀ CHÚA TRỜI

PHẦN 2

Nomura Mizuki
www.dtv-ebook.com

Chương 2

Sáng hôm sau tôi cũng đến trường cùng với Kotobuki.

Mặc dù tôi đề nghị sẽ tới tận nhà đón cậu ấy vì sợ sẽ có chuyện gì xảy ra giữa đường, nhưng Kotobuki nhất quyết từ chối.

"Không, không được! Như người trong nhà sẽ biết tôi và Inoue đang hẹn hò mất."

- Có gì đâu mà ngại, tôi cũng giới thiệu cậu với người trong nhà rồi mà.

"Nhưng khi đó Inoue chỉ nói tôi là bạn học..."

- Đ-Đó là vì... mẹ hiểu nhầm người tới là con trai... Hơn nữa, không phải tôi đã hứa là lần tới sẽ giới thiệu Kotobuki là bạn gái của tôi rồi sao.

"Ừ ừ, nhưng mà... Nói chung là cậu không được tới tận nhà tôi."

- Cho dù chỉ là với tư cách bạn cùng lớp cũng không được?

"Bạn cùng lớp mặc gì mới sáng sớm đã tới nhà người ta chứ. Nói chung không được là không được!"

Sau một hồi tranh luận qua điện thoại, cuối cùng tôi đành nhượng bộ.

Cho dù vậy, vì quá lo lắng, tôi vẫn tới chỗ hẹn sớm ba mươi phút. Tuy nhiên khi tới nơi, tôi lại bắt gặp Kotobuki đã tới từ trước.

Trông thấy cậu ấy quàng chiếc khăn mà tôi đưa cho, miệng vừa thở ra những làn khói trắng, tôi không khỏi kinh ngạc tròn tròn mắt.

- Cậu làm tôi hết cả hồn. Không ngờ Kotobuki lại tới sớm như vậy.

- I-Inoue cũng thế mà, cậu tới sớm quá đấy.

Có lẽ vì cảm thấy xấu hổ, cậu ấy dẫu môi lên rồi ngó sang chỗ khác.

- Tôi chỉ là ngẫu nhiên có chút việc nên mới tới sớm thôi.

Tôi suýt nữa thì bật cười.

- Vậy sao, ừm, là ngẫu nhiên nhỉ.

Nghe tôi lẩm bẩm như vậy, Kotobuki lập tức tròn mắt lên với tôi.

- Nhưng mà cũng may là tôi đi sớm. Như vậy chúng ta sẽ có thể ở bên nhau lâu hơn một chút.

Vừa nghe vậy, mặt Kotobuki lại đỏ bừng lên, cậu ấy lầu bầu bằng giọng nhỏ xíu như muốn biện minh.

- Thật sự... chỉ là ngẫu nhiên thôi. K-Không phải là vì tôi lo... không biết Inoue có tới sớm không đâu nhé...

- À, ra là vậy.

- Tôi đã nói là không phải mà!

Kotobuki la lên rồi lại ngoảnh mặt sang chỗ khác

- T... Thế nên... hôm nay tôi chỉ ngẫu nhiên tới sớm thôi, từ ngày mai có thể sẽ không như vậy nữa... Inoue cũng phải theo đúng thời gian đã hẹn... mới được. Tôi sẽ không sao đâu. Hôm qua chỉ là do chủ quan... Tôi sẽ chú ý không để chuyện như vậy xảy ra nữa... Không để Inoue lo lắng nữa.

Bởi vì tôi mà Kotobuki gặp chuyện không may, nhưng cậu ấy vẫn quan tâm tới tôi.

Tôi nắm chặt lấy tay của Kotobuki, ngực khẽ siết lại vì cảm giác ngọt ngào.

Kotobuki khẽ giật mình ngẩng đầu lên nhìn tôi.

- Cảm ơn cậu. Tôi có lẽ rất vô dụng, nhưng tôi sẽ cố gắng để có thể bảo vệ Kotobuki. Tôi cũng sẽ trở nên mạnh mẽ để không khiến cậu phải lo lắng. Thế nên chúng ta cùng cố gắng nhé.

Khi nói những lời đó ra khỏi miệng, tôi rốt cuộc cũng nhận ra.

A, cảm giác này là thứ cảm giác chưa từng có khi tôi ở bên Miu. Cảm giác ấm áp, hạnh phúc khi muốn bảo vệ một ai đó.

Kotobuki khẽ nở một nụ cười ngượng ngùng,

- Ừm.

Nhìn thấy nụ cười đó, cảm giác ấm áp lại dâng lên trong ngực tôi... Chúng tôi cùng nắm tay bước đi.

Cho dù vậy, tôi vẫn không quên cảnh giác Ryuuto.

Khi chúng tôi tới lớp, tôi lại nhắc Kotobuki.

- Khi ở trường cậu nhất định phải đi cùng với ai đó nữa nhé.

- Ừm.

- Cậu cũng thêm số điện thoại của tôi vào danh mục số khẩn cấp đi. Nếu không liên lạc được với Inoue thì cứ gọi cho tôi, đừng ngại.

- Cảm ơn ông, Akutagawa. Cậu làm theo lời cậu ấy đi, Kotobuki.

- U'ừm...

- Còn nữa, tôi có mượn của mấy bà chị một vài dụng cụ phòng thân. Đây, cho cậu này.

Với vẻ mặt nghiêm túc, Akutagawa đặt lên bàn bình xịt cay và còi báo động.

- ...Cảm ơn.

Trông Kotobuki không hào hứng lắm, nhưng cậu ấy vẫn nói cảm ơn rồi bỏ bình xịt và còi vào túi.

Có lẽ là vì chúng tôi cứ chụm lại nói chuyện nhiều quá nên vào giờ nghỉ trưa, Mori chạy lại chỗ tôi hỏi với vẻ lo lắng.

- Này Inoue, cậu và Nanase cùng với Akutagawa là quan hệ tay ba hả? Inoue và Akutagawa đang cạnh tranh với nhau sao?

- Há?! K-Không, làm gì có chuyện đó.

- Nhưng mà hôm qua không phải cả ba người cùng cúp học sao.

- Bọn mình chỉ đến phòng y tế thôi mà.

- Mặc dù đối thủ là Akutagawa thì chắc sẽ rất khó khăn, nhưng Inoue cũng có điểm tốt của riêng mình, cho nên đừng bỏ cuộc. Mình cũng sẽ ủng hộ cho cậu.

Sau khi cố vũ tôi như vậy, cậu ấy chạy đi.

Xem ra tôi lại bị Mori hiểu nhầm rồi... Chắc hẳn Kotobuki cũng sẽ bị cậu ấy truy hỏi cho mà xem.

Ngoại trừ rắc rối nho nhỏ kể trên, giờ nghỉ trưa kết thúc mà không có chuyện gì xảy ra cả.

Khi bóng dáng của Ryuuto xuất hiện trong tầm mắt của tôi là vào lúc trực nhật sau giờ học.

Khi đó, tôi đang lau cửa sổ ở phía ban công thì nhìn thấy Ryuuto đang đi ngang qua sân trường.

- !

Tôi vội mở cửa sổ rồi nhào người ra để nhìn cho kĩ. Ngay lập tức, gió lạnh từ ngoài thổi vào làm đầu tóc tôi rối tung, bạn học đứng đằng sau tôi vội la lên "Oái, lạnh quá, mau đóng cửa lại đi Inoue!"

Ryuuto bước vội vàng về phía dãy nhà học.

Toàn thân tôi cứng lại. Nó lại có ý đồ gì với Kotobuki sao?

Cảnh tượng dưới tầng hầm hiện lên trong đầu tôi, toàn thân tôi toát lên cảm giác phẫn nộ. Tôi sẽ không để chuyện như vậy xảy ra lần nữa!

Nhưng Ryuuto không tiến vào dãy nhà học mà đi về hướng khác.

Ồ?

Nó đang đi về phía sảnh âm nhạc thuộc sở hữu của câu lạc bộ Nhạc giao hưởng.

Tại sao nó lại tới sảnh âm nhạc chứ?

Chẳng lẽ nó tới gặp chị Maki chứ không phải tôi sao?

Nhưng quan hệ giữa Ryuuto và chị Maki vẫn luôn như chó với mèo. Tôi thậm chí còn nghe nói dạo gần đây nó bị chị Maki đấm cho một cú ở thư viện. Khi đó Ryuuto ngã ngửa ra sàn trông rất tức giận...

Trong đầu tôi tràn ngập những câu hỏi, cuối cùng, không chịu nổi nữa, tôi đóng cửa sổ lại và thả khăn lau trong tay vào thùng nước.

Kotobuki đang vừa lau sàn nhà vừa nói chuyện với Mori.

Tôi bước lại gần phía Akutagawa đang dọn dẹp bàn học và nói thầm vào tai cậu ấy.

- Ryuuto lại tới rồi. Tôi sẽ đi xem nó định làm gì, nhờ ông để ý Kotobuki hộ tôi nhé.

- Ông đi một mình được không?

Akutagawa nhú mày.

- Không sao đâu, đừng lo lắng cho tôi, ông cứ để mắt tới Kotobuki là được.

Nói xong, tôi chạy ra khỏi lớp học.

Tôi phóng như bay trên hành lang về phía sảnh âm nhạc.

Đầu óc tôi tràn ngập một nỗi sợ không tên. Tôi không cho rằng chuyện đó có thể xảy ra, nhưng nếu Ryuuto và chị Maki bắt tay với nhau thì mọi chuyện sẽ cực kì tệ.

Hai người đó đều thuộc dạng người vì đạt được mục đích mà sẽ không từ bất kì thủ đoạn nào cả, ngay cả cái cách làm việc chẳng coi lương tâm, đạo đức ra gì của họ cũng giống hệt nhau. Thế nên Ryuuto và chị Maki mới

ghét nhau như vậy. Nhưng ngược lại, chính vì họ cùng một giuộc nên giữa hai người chắc chắn sẽ có nhiều điểm chung. Sẽ thật đáng sợ nếu tôi phải đối địch với cả Ryuuto và chị Maki.

Mang theo dự cảm không lành, tôi bước vào sảnh âm nhạc và leo lên cầu thang dẫn tới phòng tranh của chị Maki.

Nhưng tôi lại bị chú Takamizawa chặn lại trước cửa.

- Xin lỗi cậu Inoue. Cô chủ Maki đang có khách.

- Là Ryuuto phải không ạ?

- Xin lượng thứ, tôi không thể trả lời vấn đề này.

Đúng lúc chú Takamizawa trả lời tôi bằng giọng nói mềm mỏng, từ bên trong phòng vang lên tiếng thứ gì đó vỡ nát và tiếng gào thét của Ryuuto.

- Chị giỡn tôi à?!

Chú Takamizawa hơi nhú mày.

- Tại sao chị lại không nói cho tôi biết chuyện có thai hả?! Chuyện đó không liên quan gì tới tôi nghĩa là sao?!

Có thai?! Ai, là ai mang thai?!

Cho dù đang đứng bên ngoài, tôi vẫn có thể nghe được giọng nói của Ryuuto một cách rõ ràng.

- Đứa con trong bụng chị là con của tôi đúng không?! Như vậy tại sao lại không liên quan gì đến tôi chứ?!

Cái gì, chị Maki ư?!

Con của nó?!

Trên khuôn mặt của chú Takamizawa hiện lên vẻ cam chịu, tôi mở cửa ra rồi chạy vào trong.

Trên sàn nhà là một vũng nước, những mảnh vỡ và hoa tan tác khắp nơi, dụng cụ vẽ tranh cũng vương vãi tung tóe.

Ở một bên, Ryuuto đang tựa sát về phía chị Maki.

Khuôn mặt nó xanh lè, hai mắt mở to đầy phần nộ, cứ như thể nó sẽ siết cổ chị Maki bất cứ lúc nào.

Ngược lại, chị Maki đang mặc tạp dề vẽ tranh bên ngoài đồng phục, chỉ nhìn thẳng vào Ryuuto với ánh mắt cao ngạo.

Tôi hỏi với giọng kinh ngạc.

- Chuyện vừa rồi... là thật sao? Chị Maki đang mang thai con của Ryuuto...

Hai người cùng quay lại nhìn tôi.

Sau khi im lặng mất một lúc, chị Maki mới mở miệng nói.

- Chuyện mang thai là có thật.

Giọng nói đó thật bình thản. Chị ấy đứng thẳng người và nói với vẻ mặt uy nghiêm của một người lớn.

- Nhưng cái thai đó chẳng liên quan gì tới thằng nhóc này cả.

- Sao lại không hả?! Chẳng lẽ ý chị là ngoài tôi ra còn có thằng nào làm chị có thai nữa?! Không phải chị chỉ có quan hệ với một mình tôi sao?!

Ryuuto gào lên đầy tức giận. Sự phẫn nộ đó hoàn toàn khác với kiểu phẫn nộ u tối khi nó tới chỗ tôi vì chuyện của chị Tooko. Đó là sự tức giận trần trụi, mãnh liệt như lửa cháy.

Khi nghe nói nói ra những lời đó một cách dứt khoát, tôi càng kinh ngạc hơn.

- K-Khoan đã nào! Chẳng lẽ... giữa hai người đã xảy ra chuyện đó sao?

- Nếu không thì anh nghĩ làm sao mà có con được hả?

Ryuuto hét lên.

- Đúng là vậy, nhưng mà... Ryuuto không phải đang hẹn hò với Takeda sao? Không không, anh biết là mày còn lảng nhãng với nhiều cô gái khác nữa, nhưng không phải quan hệ giữa mày và chị Maki vẫn luôn rất tệ sao?! Mỗi lần hai người chạm mặt là lại cạnh khốe, hồi kì nghỉ hè khi tới biệt thự của chị Maki cũng thế, không phải hai người đã cãi nhau một trận rất to sao? Chị Maki còn tung cước bảo mày cút ra ngoài... Ồ, khoan đã?

Dòng suy nghĩ của tôi dừng lại ở đó.

Tôi từ từ nhớ lại mùa hè đó.

Mặc dù đã bị chị Maki đuổi ra khỏi biệt thự, nhưng vào buổi sáng ngày hôm sau nữa, tôi lại thấy nó đang đi trong hành lang, đầu óc ướt sũng như vừa tắm xong.

... Em vẫn còn ở đây à? Không phải em đã ra thị trấn ở rồi sao?

... Chà, chuyện dài lắm anh ơi.

Tôi nhớ khi đó Ryuuto nở một nụ cười rất ám muội, trong lời nói cũng như đang che giấu chuyện gì đó.

Ngoài ra, chị Maki cũng vậy... khi đó, chị ấy cũng ăn mặc như thể vừa tắm xong, phần ngực, cổ đều có những vết như côn trùng đốt, trông chị ấy càng diễm lệ hơn bình thường...

Tôi giật mình khi bỗng nhớ ra lúc ấy trên cổ của Ryuuto cũng có những vết tương tự. Chẳng lẽ đêm đó hai người ở cùng một chỗ sao?!

Má tôi nóng bừng lên, tim đập thình thịch. Ngoài những manh mối trên, tôi còn nhớ ra một chuyện quan trọng.

Vào đêm hôm trước, khi tôi tản bộ cùng chị Tooko ở hồ nước, chúng tôi đã nhìn thấy vong hồn của Yuri và Akira.

Không đúng, đó là vì khi đó chị Tooko tự dưng hét lên "Có ma~~~" nên chúng tôi mới bỏ chạy, nếu như đó thật sự không phải ma mà thì...

Đôi nam nữ trần truồng được ánh trăng chiếu rọi đó chẳng lẽ là...

- Ryu-Ryuuto, hai người, lúc ở biệt thự, không có làm chuyện đó... ở gần hồ, hay là nhà tắm đúng không?

- Làm chứ sao không. Cả nhà tắm và hồ nước đều có.

Chị Maki thản nhiên trả lời.

- ~~~~~!

Hai mắt tôi mở to, miệng cũng há ra rồi khép lại không biết nói gì.

Quả nhiên hai người này đã làm chuyện đó vào đêm ấy!

Nhưng mà tại sao chứ?! Đương nhiên nếu là Ryuuto lẳng nhăng đàng điếm thì tôi còn hiểu.

Nhưng chị Maki thì khác, chị ấy là người thừa kế của tập đoàn Himekura, từ khi sinh ra đã là tiểu thư con nhà giàu, chẳng coi đám đàn ông ra gì cả! Hơn nữa lại còn cùng với Ryuuto!

- Nhưng, nếu chị Maki mang thai khi đó thì không phải bây giờ đã gần tháng thứ bảy rồi sao?!

Tôi nghe nói em bé cần chín tháng mười ngày mới được sinh ra. Nhưng nếu đẻ non thì khoảng tháng thứ bảy cũng sinh được rồi. Nếu vậy thì nguy to!

Mặc dù người sinh không phải là tôi nhưng tôi vẫn không nhịn được cảm giác lo lắng.

Tôi nhìn về phía bụng của chị Maki. Ở đó đang có một em bé bảy tháng tuổi... Chắc hẳn bây giờ nó đã có hình hài cụ thể rồi. Ồ, khoan đã? Phần eo của chị Maki nhìn thế nào cũng thật thon thả. Trông chẳng hề giống một người đang mang thai gì cả. Mặc dù tùy người mà sẽ có sự khác nhau, nhưng bụng của một người mang thai vào tháng thứ bảy có thể phẳng như vậy sao?

Chị Maki nói với vẻ chán nản.

- Nào nào, đừng cuống lên như vậy, Konoha. Từ giờ tới lúc sinh còn lâu lắm, không sao cả đâu.

- Ba tháng thì chớp mắt là tới chứ lâu cái gì ạ!

"Thiệt tình", chị Maki thở dài.

- Ba tháng thì đúng rồi đấy. Nhưng không phải ba tháng nữa sinh mà là chỉ mới mang thai ba tháng thôi.

- Hả?

Tôi ngán người.

- Vậy là không phải là có thai hồi mùa hè sao?

- Nếu vậy thì đúng là không phải con của Ryuuto rồi.

Tôi vừa nói câu đó ra khỏi miệng thì Ryuuto đã gào lên.

- Đã nói là con của em mà! Ba tháng thì là khi đó phải không? Hay là khi đó? Khốn kiếp, lúc đó rõ ràng chị đã nói là sẽ không sao cơ mà!

- Cái gì không sao cơ. Khoan đã, nói vậy hai người thường xuyên gặp nhau sao! Lần xảy ra vào mùa hè không phải là vì bị dụ dỗ hay gì đó?

A, chết tiệt thật, tôi có cảm giác từ nãy tới giờ mình đã nói ra rất nhiều điều đáng xấu hổ.

- Tùy em tưởng tượng thôi.

Chị Maki nói như thế chuyện đó chẳng có gì quan trọng.

Tôi không khỏi cảm thấy nhục chí.

Ryuuto cắn chặt môi và nhìn chị Maki với ánh mắt phẫn nộ. Trên khuôn mặt nó dần hiện lên vẻ bất an và dao động. Nó nắm chặt tay đến mức móng tay găm sâu vào thịt, rồi bằng giọng khàn khàn, nó khẽ hỏi chị Maki.

- ...Chị định sinh nó ra sao?

Trông Ryuuto khổ sở như đang chịu đựng sự đau đớn đến phát điên. Giây tiếp theo, khuôn mặt nó vặn vẹo rồi nó gào lên.

- Nói cho tôi biết, chị định sinh nó ra phải không? Chị định sinh đứa con trong bụng ra đúng không?! Trả lời đi chứ! Công chúa!

Nhưng chị Maki chỉ nhìn thẳng vào Ryuuto với ánh mắt không hề dao động và nói một cách lạnh lùng.

- Chuyện đó không liên quan gì tới cậu cả, đó là vấn đề của tôi.

Trông Ryuuto như thể vừa bị ăn một cái tát.

Giọng chị Maki vang vọng trong phòng tranh. Cả ánh mắt và giọng điệu của chị ấy đều thật bình thản, đến mức tàn khốc.

- Chuyện của tôi, chỉ có tôi mới có quyền quyết định. Bây giờ cũng vậy, sau này càng như vậy! Cho nên cậu về đi.

Ryuuto trông như sắp khóc, vai nó khẽ run lên, rồi nó lại gằm gừ với ánh mắt tràn đầy phẫn nộ.

- ...Đừng sinh nó ra. Không được sinh nó ra...!!! Nó... Nó là...

Giọng nói của nó ngày một lớn, ánh mắt lập lòe nhìn chăm chăm chị Maki. Vẫn đứng bên cạnh quan sát từ nãy tới giờ, chú Takamizawa cuối cùng cũng tiến tới nắm lấy Ryuuto và kéo nó ra xa khỏi chị Maki.

- Thành thật xin lỗi! Việc hôm nay xin đừng ở đây.

Với thân hình gầy guộc, chú Takamizawa bình thường khiến người ta có ấn tượng là một người có tri thức chứ không phải mạnh mẽ cơ bắp, nhưng Ryuuto làm cách nào cũng không thể vùng thoát khỏi tay của chú Takamizawa được.

Nó chỉ đành nhú mào chịu bị kéo ra khỏi phòng.

- Maki! Tôi không quan tâm chị định làm gì! Nhưng chị tuyệt đối không được sinh nó ra!

Giọng của nó dần nhỏ đi, cuối cùng biến mất hẳn.

Tôi đứng ngẩn người tại chỗ.

- Được rồi, giờ tới phiên em. Em tới đây có việc gì vậy, Konoha?

Tâm trí tôi dần khôi phục khi nghe câu hỏi đó.

Chị Maki đang nhìn tôi với ánh mắt hiếu kì.

- O, không, chỉ là... em bắt gặp Ryuuto nên đuổi theo thôi ạ. Thế rồi, à ừm... em, em xin lỗi.

- Không cần xin lỗi. Dù sao chuyện này sớm muộn gì em cũng biết thôi. Nhưng đừng vội cho Tooko biết nhé. Nếu không cậu ấy sẽ nổi trận lôi đình cho mà xem.

Tại sao chị Maki lại có thể bình thản như vậy chứ. Mặc dù sắp tốt nghiệp, nhưng chị ấy vẫn còn là một học sinh cấp ba, hơn nữa gia đình của chị Maki cũng rất nghiêm khắc.

- Em sẽ không nói cho ai biết ạ.

- Cảm ơn em.

Trông chị Maki chẳng khác gì bình thường cả. Chỉ là, khi chứng kiến chị ấy khẽ mỉm cười lấy tay xoa bụng, tôi bỗng rùng mình.

Sau khi rời khỏi sảnh âm nhạc, đầu óc tôi vẫn có chút hỗn loạn, thế cho nên bước chân cũng không được vững vàng.

Chị Maki vậy mà lại có quan hệ với Ryuuto, đã thế hai người còn có con... Chị Maki định sinh đứa bé trong bụng sao?

"Thiếu gì phụ nữ cho dù không yêu nhưng vẫn sinh con chứ", tôi bỗng cảm thấy khó thở khi nhớ lại cuộc nói chuyện giữa chúng tôi vào hôm qua.

"Ví dụ như...để báo thù chẳng hạn..."

Ngực tôi lạnh buốt.

Không, đó chắc hẳn không phải là nói bản thân chị Maki. Cho dù chị ấy chán ghét Ryuuto tới đâu thì chị ấy cũng không thể vì lý do báo thù mà...

Nhưng nếu chị Maki sinh đứa bé đó ra, vậy thì Ryuuto sẽ ra sao? Khi gào lên với chị Maki rằng chị ấy không được sinh đứa bé đó ra, trông nó rất khổ sở... Ryuuto không hề cảm thấy vui vì có con. Nói đúng ra thì nó dường như sợ hãi và căm hận chuyện đó. Còn Takeda nữa, cô bé sẽ thế nào chứ.

Khi tôi quay lại phòng học đã vắng bóng người, tôi trông thấy cả Akutagawa và Kotobuki đều đang chờ tôi với vẻ lo lắng.

- Inoue!

- Ông có nói chuyện với Sakurai không, Inoue?

- Sao cậu lại ngăn người ra vậy, không sao chứ? Cậu bị Sakurai đánh vào đầu à?

- Không, tôi không sao.

Tôi nói một cách mơ hồ.

- Tôi không... nói chuyện với Ryuuto... Nhưng tôi nghĩ là Ryuuto sẽ không gây ra chuyện gì bất lợi cho chúng ta nữa.

- Tại sao?

- À ừm... hình như nó gặp vấn đề trong chuyện tình cảm.

Nghe tôi trả lời như vậy, cả Kotobuki và Akutagawa đều ngấn người ra.

Sau đó, Akutagawa đi sinh hoạt câu lạc bộ, còn tôi và Kotobuki thì cùng về nhà.

Chúng tôi đi mua đồ, ngồi uống trà ở tiệm thức ăn nhanh và nói chuyện với nhau.

Thình thoảng chuyện của chị Maki và Ryuuto lại hiện lên trong đầu tôi.

- Thật tình, cậu lại ngấn người ra nữa rồi.

Những lúc như vậy Kotobuki lại dẫu môi lên than phiền và tôi vội vàng xin lỗi cậu ấy...

Cuối cùng, tôi tạm biệt Kotobuki và về nhà.

- Cu anh về rồi đấy à? Con có bạn tới chơi đấy.

- O? Ai vậy mẹ?

Tôi nghiêng đầu nhìn sang kệ đế giày trước cửa nhà. Đôi giày này trông không giống giày của Akutagawa thì phải.

- Là Ryuuto đấy.

- Há, Ryuuto ạ?!

Tôi giật mình la lên.

- Thằng bé ngồi chờ con trong phòng từ nay đến giờ đấy. Thật đáng thương.

- Đ-Đáng thương?

Vừa cảm thấy hoang mang vì lời nói của mẹ, tôi lên lầu và bước vào phòng.

- Ryuuto, anh vào đây.

Sau khi cất tiếng gọi, tôi đẩy cửa ra, vừa bước vào phòng, mùi rượu đã xộc lên mũi tôi.

- Anh Konoha về trễ quá đấy!

Ngồi xếp bằng trên thảm, Ryuuto cất cao giọng nói. Hai mắt nó đục ngầu, má cũng đỏ bừng. Trên bàn lỉnh trên thảm lỉnh lốc vỏ lon bia rỗng. Ngay cả rượu whiskey và brandy cũng có, đã thế còn mở nắp rồi!

- Ryuuto, em vẫn chưa thành niên đấy!

Mặc dù trông vậy nhưng thằng này còn ít tuổi hơn cả tôi.

- Đừng lăn tăn mấy vụ đó anh ơi~. Anh Konoha thật là nghiêm túc quá đi.

Ryuuto lại cầm chai whiskey trong tay lên. Tôi vội chạy tới giằng lấy cái chai.

- Muốn ăn uống đập phá thì về nhà em mà làm. Em tới nhà anh làm gì hả?

Rõ ràng gây ra chuyện như vậy với Kotobuki rồi, vậy mà nó vẫn tới nhà tôi như chẳng có chuyện gì, lại còn uống đến say khướt, thật không hiểu thằng này đang nghĩ gì.

Nghe tôi nói với giọng khó chịu, nét mặt của Ryuuto bỗng trở nên xót xa, nó cúi đầu ủ rũ rồi lẩm bẫm.

- Làm sao anh lại có thể nói như vậy chứ, anh Konoha.

- Chẳng có gì mà không thể cả, em quên mình đã gây ra chuyện gì rồi sao?

- ... Anh Konoha lạnh lùng thật đấy.

- Hả?

- ...Mãi mà không thấy anh về.

- Đó là do em tự tiện đến đấy chứ, anh có hẹn em đến đâu?

- ... Anh biết em tử lượng không tốt rồi mà còn về trễ như vậy.

- Thế thì em đừng có uống! Còn nữa, em chưa tới tuổi uống rượu, muốn uống chờ 20 tuổi rồi mới được uống!

- ...Em quá chén rồi, tại anh Konoha cả đấy.

- Từ này tới giờ em biết mình đang nói cái quái gì không vậy hả!

Đột nhiên bả vai của Ryuuto run lên. Tôi ngạc nhiên khi thấy nó dường như đang khóc. Những giọt nước trong suốt mặn chát rơi xuống đùi nó.

Cái cảm giác nhìn một thằng con trai còn to con hơn cả mình ngồi khóc như một đứa trẻ thật kì lạ. Chẳng những thế, đối phương còn là người không lâu trước còn khiến tôi ăn ngủ không yên với ánh mắt đáng sợ như một con sói điên. Nhưng bây giờ thì nó lại khóc lóc một cách yếu đuối.

- ...Anh Konoha không chịu giết em... nếu anh không viết tiểu thuyết thì cứ giết quách em cho rồi... Chẳng ai chịu giết em cả. Tất cả đều vứt bỏ em. Maki cũng thế, chưa bao giờ nói thích hay yêu em cả... Như vậy giữa chúng em chỉ có quan hệ xác thịt thôi sao? Cô ấy chỉ muốn tình trùng của em thôi sao?!

- N-Này, Ryuuto!

Đừng to mồm như vậy chứ. Nhà này còn có một bé gái mới học tiểu học đấy.

- Mẹ anh lên bây giờ, em im lặng chút đi.

- A, anh Konoha sướng thật, có một người mẹ dịu dàng ấm áp, giỏi nấu ăn... Hức... anh thật hạnh phúc... khi được sinh ra bởi một người mẹ như vậy. Mẹ của anh Konoha và chị Yui thật giống nhau. Em thật muốn chị Yui là mẹ của mình... N-Như vậy, mỗi ngày em sẽ được ăn thật ngon, được xoa đầu, được ôm ấp, nếu được gọi chị Yui là mẹ thì thật hạnh phúc...

- Này Ryuuto...!

Tôi bật ngửa ra sau khi khuôn mặt giàn giụa nước mắt của nó áp sát lại, Ryuuto vòng tay qua cổ tôi rồi bật khóc nức nở, miệng thở ra toàn mùi rượu.

- Híc... tại sao Jérôme lại thích Alissa chứ?! So với loại con gái cao ngạo âm khí dày đặc đó, Juliette còn tốt hơn gấp vạn lần. Rõ ràng Juliette yêu Jérôme đến vậy mà Jérôme ngu ngốc chỉ biết bám theo váy Alissa. Alissa là đồ tệ bạc, lạnh lùng, ích kỉ, đầu óc có vấn đề, đến cuối cùng còn một mình đi qua khung cửa hẹp tới gặp Chúa.

- Ryuuto, khó thở quá... lỏng tay ra chút! Đừng dí mặt vào đây, mùi rượu nồng nặc thế này... khó chịu quá.

Tôi càng đẩy thì nó càng ôm chặt hơn, cuối cùng nó khóc toáng lên.

- Về sau Alissa còn vứt bỏ Jérôme nữa! Giả bộ làm thánh nữ nói cái gì "Để không tổn thương tình yêu của hai người", chẳng phải Alissa mới là người khiến Jérôme bị tổn thương sao?!

Vậy mà Jérôme vẫn giữ trong tim tình cảm với Alissa, anh ta đúng là đồ ngốc.

Ryuuto hít mũi một cái thật mạnh. Ôi khỉ thật, nước mũi đây ra hết áo đồng phục của tôi rồi...

- Anh Konoha biết không? Gide, tác giả của Khung cửa hẹp là một người đồng tính đấy. Mặc dù ông ấy kết hôn với chị họ Madeleine, nhưng trong bốn mươi năm là vợ chồng, ông chưa một lần chạm vào bà!

Ông ta từng viết trong nhật kí của mình rằng mặc dù ông yêu Madeleine, nhưng ông lại chẳng hề có ham muốn đối với một quý bà như vậy.

Gide là loại người phóng túng, thích làm gì thì làm, từ việc ông ta thích đàn ông, đến việc ông ta cùng Oscar Wilde, một nhà văn nổi tiếng đồng thời là một người đồng tính, mua lại những bé trai đều được ghi lại trong hồi kí và công bố cho người đời, ông còn lấy Madeleine làm hình mẫu cho một nhân vật trong tiểu thuyết của mình rồi ra tay giết chết nhân vật ấy. Tất cả những chuyện đời tư đều được ông ghi lại trong nhật kí hay tiểu thuyết không chút do dự.

Nhiều người nói hình mẫu của Alissa và Jérôme chính là Madeleine và Gide. Một người chị họ lớn hơn hai tuổi, cầu hôn nhưng bị từ chối, tất cả đều giống hệt nhau. Nhưng Madeleine không phải loại phụ nữ bốc đồng như Alissa. Bà là một người vợ dịu dàng yêu chồng hết mực, nhưng Gide lại tự ý thay đổi hình tượng của bà trong tiểu thuyết của mình. Và thế là Alissa trở thành một người con gái tùy tiện, vứt bỏ Jérôme để đến với Chúa.

Alissa thật xấu xa, nhưng Gide cũng là một gã khốn nạn. Anh có nghĩ vậy không!? Anh Konoha!

Không còn cách nào khác, tôi chỉ đành vừa gật đầu âm ừ cho qua chuyện, vừa vỗ vào lưng của Ryuuto.

Tôi rất cuộc đang làm cái quái gì vậy.

Tôi lại đi an ủi cái thằng vừa mới hôm qua còn nổi điên với mình.

Ryuuto vẫn tiếp tục úp mặt vào cổ tôi khóc sụi sùi.

Có lẽ nó đã rất sốc vì chuyện của chị Maki...

Nhớ lại thái độ lạnh lùng của chị Maki ở phòng tranh, tôi cũng hơi cảm thấy thương hại Ryuuto.

Nếu bị đối xử như vậy, chắc hẳn tôi cũng sẽ cảm thấy khổ sở tới muốn khóc. Mặc dù trong trường hợp của Ryuuto thì cũng có một phần là do nó tự làm tự chịu.

- Bọn họ đều là đồ tồi. Gide cũng thế, Alissa cũng vậy, cả Jérôme và công chúa nhà Himekura nữa. Maki làm mấy chuyện đó với em cũng chỉ là vì cô ấy muốn chống đối nhà Himekura. Việc cô ấy tìm một người hoàn toàn không tương xứng với mình như em chỉ là một cách để cô ấy chứng minh cho nhà Himekura biết cô ấy không phải là con búp bê làm theo mệnh lệnh của họ. Cô ấy chỉ đang lợi dụng em.

À, cũng có thể là như vậy...

Nhớ lại những chuyện xảy ra vào mùa hè ở ngôi biệt thự đó, về chuyện gia đình của chị Maki, về mối quan hệ với người ông có toàn quyền chi phối gia tộc Himekura, tôi cũng hiểu được phần nào.

Chị Maki muốn thoát khỏi sự trói buộc của nhà Himekura.

- Cả Chii cũng không thích em.

Ryuuto vừa khóc nức nở vừa nói.

- Sau khi Maki đuổi em ra ngoài, em đến lớp tìm cậu ấy, nhưng cậu ấy lại đi về với bạn rồi.

- Chà, chuyện đó... rất bình thường mà. Em cũng đâu hẹn trước với cô bé đâu.

- Nhưng khi em gọi điện nói muốn gặp cậu ấy, Chii chỉ bảo là phải đi xem phim với bạn nên không tới gặp em được rồi cúp máy! Răng hôm qua cậu ấy chơi với em nhiều rồi nên hôm nay thôi đi... Rõ ràng bạn trai bị tổn thương thế này, đã gửi ra tín hiệu SOS thế này!

Xem ra thằng này thật sự tuyệt vọng quá rồi, tôi không khỏi thở dài.

- Cái này... ngay từ đầu thì việc em tìm Takeda để được an ủi đã là sai lầm rồi. Khiến cho con gái nhà người ta có bầu xong rồi bị chính người đó hắt hủi... nếu là một cô bạn gái bình thường nghe được chuyện đó thì đã nổi giận đòi chia tay rồi. Ở nhưng mà Takeda có lẽ sẽ rộng lượng bỏ qua cũng nên...

- Còn nữa, Chii cũng chẳng quan tâm em đang hẹn hò với ai, cho dù mấy cô gái khác tới làm loạn thì cậu ấy cũng chỉ bình thản đứng nhìn. Chii chẳng hề muốn trói buộc hay độc chiếm em. Mặc dù chính em cũng nói như vậy không sao cả... nhưng dù gì thì cậu ấy cũng là bạn gái của em, những lúc thế này ít nhất cậu ấy cũng giả bộ dịu dàng với em một chút chứ! Rõ ràng em thích cậu ấy đến vậy. Cũng thích cả Maki nữa!

- Ồ, vậy hả? Em thích chị Maki hả?

- Thích, có gì không tốt ạ?

- Không, không có.

Chỉ là, Takeda cũng thích, chị Maki cũng thích ngay cả bạn Amemiya quá cố cũng thích, có lẽ ngay cả những cô gái khác nó cũng thích luôn, thẳng này thật sự bắt cá hơi nhiều tay.

Chỉ là bản thân nó chẳng hề cảm thấy tội lỗi gì về việc này.

A... nhưng mà...

Trước kia Takeda cũng từng nói với tôi.

Rằng Ryuuto có một người đặc biệt mà nó rất yêu quý. Chính vì người đó không thể thuộc về Ryuuto nên những người con gái khác mới trở thành người thay thế cho người đó.

Người Ryuuto thật sự yêu quý.

Đó có lẽ là cô Yui, mẹ của chị Tooko.

Mối tình đầu của Ryuuto...

- Mọi người đến cuối cùng đều vứt bỏ em. Chỉ có dì Yui là yêu thương em. Chỉ có dì ấy là người cho em biết sự ấm áp và những lời dịu dàng... Thế nhưng Jérôme chỉ nghĩ về Alissa, khiến Juliette bị tổn thương rồi từ từ tan vỡ. Nếu em là Jérôme, em sẽ yêu thương Juliette thật nhiều. Sẽ khiến cho Juliette được hạnh phúc.

Tôi bất giác cảm thấy toàn thân lạnh toát.

Trước kia, trong câu chuyện của Ryuuto, tôi vẫn không biết "Juliette đến với Jérôme" là dùng để ám chỉ ai.

Nhưng bây giờ, sau khi biết được chú Fumiharu là Jérôme, cô Kanako là Alissa, còn cô Yui là Juliette, những lời của Ryuuto lại mang một ý nghĩa khác.

Người Jérôme yêu là Alissa, Jérôme không yêu Juliette.

Như vậy có nghĩa là người mà Amano Fumiharu yêu chính là Sakurai Kanako chứ không phải Amano Yui...

Cảm thấy khó thở như thể đột nhiên bị bóng tối bao trùm, tôi vội vàng phủ nhận ý nghĩ đang xuất hiện trong đầu.

Tôi không muốn cho rằng những gì chị Tooko kể một cách hạnh phúc về cha mẹ chị ấy chỉ là nói dối.

Ánh mắt ước ao và giọng nói dịu dàng khiến người ta hoài niệm quá khứ ngọt ngào.

... Ba chị kể khi ba cầu hôn mẹ, ba đã nói "Xin em trở thành tác giả của riêng mình anh". Cả ba và chị đều thích nhất cơm của mẹ.

Ba mẹ chị Tooko trong tấm hình mà tôi nhìn thấy trông thật hạnh phúc.

Nhưng cho dù phủ nhận ý nghĩ kia, một mối nghi hoặc khác lại hiện lên trong đầu tôi.

Bác Sasaki từng nói mối quan hệ giữa chú Fumiharu và cô Kanako giống như một "cuộc hôn nhân màu trắng".

Rằng chú Fumiharu là người hiểu cô Kanako hơn bất kì ai, rằng cô Kanako thường xuyên thể hiện cho cô Yui thấy mối quan hệ giữa cô ấy và chú Fumiharu...

Cảm giác lạnh lẽo chạy dọc khắp sống lưng của tôi.

Cùng với tiếng than khóc của Ryuuto vang lên bên tai, trong tôi dần nảy sinh những mối nghi hoặc mới.

- Juliette là một người con gái rất dịu dàng... nhưng cuối cùng cô ấy cũng không thể chịu được cảnh Jérôme chỉ hướng về phía Alissa... thế nên cô ấy đã đầu độc Jérôme để Jérôme chỉ thuộc về một mình cô ấy...

Có lẽ là đã khóc mệt rồi, Ryuuto không còn gào lên như lúc nãy nữa mà chỉ lẩm bầm bằng giọng nói trầm thấp khàn khàn. Điều này khiến bầu không khí trở nên đáng sợ một cách không cần thiết, cứ như thể đang có từng giọt chất độc nhỏ tí tách vào tai tôi.

- Anh Konoha... độc dược của Juliette nằm trong một cái bình nhỏ hình trái tim màu tử đinh hương, nó được giấu trong ngăn kéo bàn trang điểm tại phòng ngủ. Cô ấy bỏ nó trong hòm châu báu rồi khóa lại.

Khi không có ai bên cạnh, cô ấy lại lấy nó ra đặt trên tay ngắm nhìn... Rồi đến một ngày, cô hòa tan thứ chất độc đó vào tách cà phê mà bản thân và Jérôme uống.

Có lẽ vì đã quá say, Ryuuto bắt đầu lẫn lộn hiện thực và ảo giác. Nó kể lại sự việc diễn ra khi đó như đang mê sảng.

- Cô ấy bỏ một thìa vào trong máy pha cà phê và quay tròn, quay tròn... chất bột màu bạc vẽ thành từng đường tròn rồi dần hòa tan.

Tay của Yui trắng muốt, láng mịn... từ ống tay áo len đỏ rực như nhuộm máu tươi, chất độc cũng đang rơi lả tả...

Lả tả... lả tả... bột phấn tỏa ra ánh bạc rơi lả tả...

Yui vừa nhìn cảnh đó vừa khẽ nở nụ cười dịu dàng. Bằng cách này, cô ấy sẽ không phải khổ sở nữa, sẽ có thể ngủ yên bình... một nụ cười thật hạnh phúc... khi em định giúp cô ấy đổ cà phê ra tách, Yui bảo em còn nhỏ nên rất nguy hiểm, rồi cô ấy bưng bình cà phê lên rót vào chiếc tách với họa tiết cánh hoa. Rồi mặt đất vỡ ra, mọi thứ trở nên tối thui.

Mỗi ngày... mỗi ngày... em đều mơ cùng một giấc mơ.

Mơ mình trao cái bình đó cho chị Yui.

Mơ mình chết cô độc trên giường bệnh.

Ai đó chỉ tay về phía kệ tủ...

Ryuuto ngẩng đầu lên rồi đưa tay run rẩy chỉ về phía tường.

- Rồi người đó nói... ở đó có bột ngũ của Ole Lukoje...

Tôi nín thở khi chứng kiến Ryuuto như thể bị ai đó nhập vào, ánh mắt nó tỏa ra thứ ánh sáng nguy hiểm như đang nhìn vào một bóng ma.

Nhưng tôi chợt nhận ra có điều đó không đúng trong lời nói của nó.

- Không phải em vừa nói chiếc bình hình trái tim đó được giấu trong ngăn tủ của bàn trang điểm sao?

- Đúng vậy... Ồ, tại sao lại thế nhỉ?

Trên khuôn mặt của Ryuuto hiện lên vẻ hoang mang. Nhưng ngay lập tức ánh mắt của nó lại trở lại nguy hiểm và u ám, nó nhìn xuống thảm và lẩm bẩm với vẻ mặt sợ sệt.

- ...Chắc chắn... nó sẽ lặp lại... đứa con... trong bụng Maki... chắc chắn sẽ là... con trai.

Bầu không khí dần trở nên nặng nề. Tôi nổi hết cả da gà. Vẫn nhìn xuống thảm, Ryuuto lắc đầu thật mạnh.

- ...Không được... phải phá hủy nó... có sinh ra một lần nữa cũng chẳng có ý nghĩa gì cả... Không được..., không được...

Toàn thân tôi đông cứng lại khi nghe Ryuuto tiếp tục lẩm bẫm bằng giọng trầm thấp, cứ như thể có chuyện gì đó không may sắp xảy ra.

Sau khi Ryuuto ngủ, giọng nói của nó vẫn lưu lại trong tai tôi.

Không được..., không được...

Hạnh phúc của tác giả... rốt cuộc là gì nhỉ.

Đêm hôm qua, mình đọc lại một lần nữa Khung cửa hẹp.

Thứ còn quan trọng hơn cả hạnh phúc chính là Chúa... đó là câu trả lời của Alissa.

Mặc dù yêu Jérôme, nhưng tại sao Aiissa lại quay lưng rời bỏ anh như vậy?

Câu chuyện của Kana và anh Fumiharu dần trở nên tinh khiết, nó đang tới gần nơi chí cao.

Cho dù thứ được viết ra xấu xí tới đâu thì cũng có thể đâm thẳng vào tim độc giả, khơi gợi nỗi đau vô hình.

Mình giống như Juliette, chỉ có thể chấp tay cầu nguyện nhìn Alissa đi qua khung cửa hẹp mà lòng đầy lo lắng.

Mặc dù lý trí nói cho mình biết đi tiếp trên con đường này đối với Kana là lựa chọn chính xác, nhưng đồng thời nội tâm mình cũng bị giằng xé.

Đừng đi về phía đó! Đừng đi qua khung cửa đó! Làm ơn, xin cậu quay lại đi! Mình nhiều lần muốn dùng hết sức hét lên những lời như vậy.

Người giới thiệu Kana cho anh Fumiharu chính là mình.

Sau khi đọc xong bài viết của Kana trên tạp chí của câu lạc bộ, anh Fumiharu đã đề nghị với mình để được gặp Kana.

Lần đầu tiên ba người chúng ta đi ăn cùng nhau, Kana gần như không nói năng gì cả, bởi vì cậu cứ trừng mắt nhìn anh Fumiharu nên mình cũng đứng ngồi không yên.

Vì mình biết Kana có tính sợ người lạ, cho nên mình vẫn lo không biết cậu có cảm thấy khó chịu vì chuyện đi gặp anh Fumiharu không.

Nhưng khi mình đề nghị ba chúng ta cùng đi ăn, Kana đã đồng ý ngay lập tức, việc này khiến mình thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó, vì Kana trông có vẻ khó chịu ngay khi ngồi vào bàn ăn, cho nên mình cũng rất lo lắng, không có tâm trí đâu để thưởng thức bữa ăn.

Nhưng anh Fumiharu thì chỉ cười và trông chẳng hề bận tâm về chuyện đó.

"Kanao xinh nhỉ. Cũng rất thông minh nữa."

Về sau, khi nghe anh Fumiharu khen Kana như vậy, mình cũng không kiềm chế được mà la lên.

"Đúng không, em đã bảo mà!"

Khi ấy, mình đã rất vui vì anh Fumiharu cũng có ấn tượng tốt về người bạn thân mà mình luôn tự hào.

Nhưng mình đã không ngờ rằng anh ấy lại chủ động liên lạc với Kana...

Và để Kana viết ra quyển tiểu thuyết đó.

Hai người đã gặp mặt nhau trong khi giữ bí mật với mình.

Mình trở thành vợ của anh Fumiharu, còn Kana trở thành một tác giả.

Điều đó đối với Kana thật sự là một lựa chọn chính xác sao?

Anh Fumiharu từng nhẹ nhàng khuyên rằng việc mình cứ nói những chuyện như vậy sẽ chỉ gây trở ngại cho Kana.

Ngay cả Takumi cũng khuyên mình.

Rằng Kana là người có thể tự đưa ra quyết định, cho nên mình không cần làm điều thừa thãi...

Nhưng...

CÔ GÁI VẦN CHUÔNG VÀ NHÀ VẦN HƯỚNG VỀ CHÚA TRỜI

PHẦN 2

Nomura Mizuki
www.dtv-ebook.com

Chương 3

Những cuộc tấn công của Ryuuto cuối cùng cũng dừng lại, tôi lại quay về với những ngày bình thường.

Sau khi tan học, tôi tới thư viện gặp Takeda hỏi tình hình của Ryuuto.

- Trông cậu ấy xuống tinh thần lắm ạ.

Cô bé trả lời với vẻ mặt bình thản.

- Hôm qua Ryuuto cũng đi gặp chị Himekura nhưng hình như lại bị đuổi ra thì phải.

- ...Takeda, em không giận à?

- Không hề ạ.

- Ryuuto có vẻ muốn được em an ủi đấy.

- Dung túng quá mức sẽ khiến Ryuuto ý lại cho nên tạm thời cứ mặc kệ cậu ấy cũng tốt. Anh Konoha như vậy cũng sẽ cảm thấy an tâm hơn không phải sao ạ?

- Em nói cũng đúng, nhưng mà...

Tôi do dự một chút.

- Takeda này... nếu chị Maki có con với Ryuuto thì em định sẽ thế nào?

- Chẳng thế nào cả ạ. Dù sao Ryuu cũng không phải chỉ hẹn hò với duy nhất một người con gái, cho nên chuyện có bầu có con gì thì sau này chắc cậu ấy cũng có một mớ thôi, em cũng không rảnh mà quan tâm từng chút một được.

Quả thật là tôi cảm thấy hơi tội cho Ryuuto.

Sau đó Takeda quay lại quầy trực, còn tôi thì vừa đi dọc theo từng kệ sách vừa tìm thứ gì đó để đọc trong khi chờ Kotobuki.

Khi ánh mắt chạm phải tiêu đề Khung cửa hẹp, chân tôi bất giác dừng lại.

Tim đập càng lúc càng nhanh, ngực tôi bắt đầu thắt lại.

Bên cạnh nó là một quyển sách mỏng có tiêu đề Nhật kí. Tác giả của nó cũng là Gide.

Mặc dù tôi vẫn luôn cố không suy nghĩ tới chuyện của chị Tooko và vợ chồng Amano.

Mặc dù tôi đã quyết định không nên có liên hệ gì nữa.

Thế nhưng cho dù tôi ra lệnh cho bản thân ngừng lại bao nhiêu lần, những ngón tay của tôi vẫn duỗi về phía quyển sách.

Mang theo tâm trạng u ám như đang làm một điều gì đó không nên làm, tôi rút quyển sách ra khỏi kệ rồi lật bìa sách màu xanh lá cây đậm ra.

"Đêm qua, ta lại nghĩ về nàng. Giống như trước kia, ta nói chuyện với nàng, hình bóng của nàng ở trong đầu ta khiến ta cảm thấy thoải mái hơn cả khi đối diện với nàng ở thực tại. Nhưng rồi đột nhiên ta phát hiện ta đang nói chuyện với chính mình. Dù sao thì nàng cũng đi rồi..."

Đây là... tiểu thuyết sao?

"Mặc dù trong một khoảng thời gian rất dài, ta vẫn thường xuyên sống cách xa nàng. Nhưng kể từ thời niên thiếu, việc nói cho nàng biết thu hoạch một ngày của mình, cùng chia sẻ với nàng niềm vui nỗi buồn trong tâm tâm, đã trở thành thói quen của ta. Đêm qua, khi ta theo thói quen tìm nàng tâm sự, ta bỗng nhớ ra nàng đã đi rồi."

Vừa đọc tôi vừa đi tới cạnh một cái bàn, tôi lật cuống hiểu ra đây là quyển nhật kí Gide viết về những hồi ức của mình dành cho người vợ Madeleine. Dựa theo phần giải thích thì có vẻ nó được công bố sau khi ông qua đời.

Ryuuto từng nói với tôi Gide là người đồng tính, giữa ông và Madeleine không tồn tại mối quan hệ vợ chồng. Rằng ông ta là đồ tồi, viết rất nhiều thứ lung tung vào nhật kí và tiểu thuyết của mình... Nhưng trong quyển nhật kí này, Madeleine là người mà Gide yêu nhất, ông đã than khóc rất nhiều vì sự ra đi của Madeleine.

"Mọi thứ đều mất đi nhan sắc, không còn gì khiến ta cảm thấy diễm lệ."

"Mất nàng, ta mất đi lý do để tồn tại. Ngay cả ta cũng không biết từ nay về sau mình nên sống vì cái gì."

Nỗi bi ai tê liệt cả tâm can. Sự tuyệt vọng. Tiếng gào thét của linh hồn không ngôn từ nào diễn tả được... Từng lời, từng lời của Gide khiến trái tim tôi lay động.

Mặc dù Gide lấy Madeleine làm hình mẫu cho Alissa trong Khung cửa hẹp, nhưng ông cũng nói rằng đó không phải bản thân Madeleine. Madeleine cũng chưa từng nhìn thấy hình ảnh của bản thân trong Alissa, khi còn sống, bà chưa một lần đề cập tới tác phẩm này.

Nhưng khi đọc quyển nhật kí này, tôi hiểu ra trong câu chuyện của Alissa và Jérôme có trộn lẫn khá nhiều chuyện đã xảy ra trên thực tế giữa Gide và Madeleine.

Alissa vì biết được sự không chung thủy của mẹ mà bị tổn thương, Jérôme vì biết điều đó mà thề cả đời sẽ bảo vệ cô, những tình tiết này gần như giống hệt nhau, ngay cả tình tiết thập tự giá thì trong nhật kí cũng có một chuyện gần giống như vậy được nói đến. Tâm tình của Jérôme khi coi Alissa là thứ thần thánh nhất trên đời chẳng khác nào tâm tình của Gide khi mãi yêu và gìn giữ sự trong sạch của Madeleine.

"Ta cho rằng, chỉ có tới gần với Chúa, ta mới có thể tới gần nàng. Thế nên, ta đã rất hạnh phúc khi cảm nhận được khoảng cách giữa nàng và ta dần thu hẹp trên con đường lên thiên đàng."

Cho dù yêu Madeleine đến vậy, nhưng Gide lại không thể xem bà là một đối tượng trên phương diện tình ái.

Mối quan hệ giữa hai người tràn đầy bi ai và mâu thuẫn.

"Ta đã từng ngây thơ đến độ chưa một lần suy nghĩ liệu tình yêu không bao gồm mối quan hệ xác thịt này có thể thỏa mãn được nàng hay không."

"Ta từng cho rằng dục vọng là thứ chỉ thuộc về đàn ông. Ta tự mê hoặc bản thân với suy nghĩ phụ nữ không thể có dục vọng, rằng cho dù có thì nó cũng chỉ thuộc về đám đàn bà 'lãng loạn'."

Gide thật sự tùy tiện. Tôi tự hỏi Madeleine, một người vợ đến cuối đời vẫn không thể có bất kì mối liên hệ nào về mặt thể xác với chồng mình đã có tâm tình như thế nào.

Hơn nữa, trong phần giải thích cũng viết rằng Gide không phải chỉ có quan hệ tình dục với đàn ông, ông ta từng có con với một cô gái chỉ đáng tuổi con mình.

Thế nhưng tại sao ông ta lại không thể làm vậy với Madeleine? Đối với Gide, Madeleine là sự tồn tại thần thánh đến vậy sao?

Từ trong tấm hình cũ, Madeleine nói với Gide đang chìm trong sầu khổ.

"Niềm hạnh phúc lớn nhất của em là do chàng mang đến."

"Và sự bi ai lớn nhất của em cũng vậy. Cả điều tốt đẹp nhất và khổ sở nhất đều thuộc về chàng."

Đối với hai người, đó là một mối quan hệ đau khổ nhưng cũng tràn đầy hạnh phúc... Những khi không ở nhà, Gide vẫn thường xuyên gửi thư cho Madeleine. Đối với Gide thì đó là những lá thư đặc biệt. Gide viết ra những thứ gì "thiện lương nhất" trong bản thân mình vào những lá thư đó. Tấm lòng của ông, niềm vui, sự thay đổi tâm tình, công việc ngày hôm đó, mọi thứ...

Thế nhưng, vào cái lần Gide đi du lịch cùng người tình đồng tính của mình, Madeleine đã đem đốt toàn bộ những lá thư mà ông gửi cho bà.

Gide đã gần như phát điên khi biết chuyện này, ông đau đớn than rằng "Những gì tốt đẹp nhất của ta đã biến mất".

Dù vậy Madeleine cũng cảm thấy khổ tâm khi phải làm thế. Bà từng nói với Gide:

"Đối với em, đó cũng là những thứ quan trọng nhất trên đời này."

"Sau khi chàng rời đi, em chẳng thể tìm được một người mà mình có thể tin cậy trong căn nhà mà chàng bỏ lại này, em không biết phải làm gì, cũng không biết sau này sẽ như thế nào, chỉ có thể cô độc lẻ loi một mình... Lần đầu tiên em nghĩ tới cái chết."

"Em thật sự rất đau đớn... Em đem đốt những lá thư của chàng để khiến bản thân có thể làm được điều gì đó. Trước khi đốt chúng em đều đọc lại một lần..."

Tình cảm của hai người dần đi ngang qua nhau, quyến nhật kí dần bị lấp đầy bởi những ngôn từ khổ não.

Yêu thương đến mức ở cùng nhau sẽ khiến nhau khổ sở, nhưng rồi lại không thể rời xa nhau... Trong khi lật qua từng trang giấy, tôi bắt đầu cảm thấy khó thở vì mỗi gút mắc này.

Nếu Gide và Madeleine có thể có quan hệ về mặt thể xác, liệu mối quan hệ giữa họ có khác đi không?

Nếu Gide không phóng dăng, không thường xuyên bỏ nhà đi, liệu ông có thể cùng Madeleine trải qua một cuộc sống gia đình yên bình không?

Sau cái chết của Madeleine, tinh thần của Gide cũng nhanh chóng sụp sụp.

"Sau khi nàng mất, ta chỉ cố giả vờ như đang sống."

Quả nhiên đối với Gide mà nói, Madeleine là cội nguồn sáng tạo, là sự tồn tại đặc biệt khắc sâu vào tận linh hồn ông.

Tình yêu kì lạ mà lại điên cuồng này khiến toàn thân tôi ớn lạnh, tôi không khỏi nhớ tới cô Kanako và chú Fumiharū. Cô Kanako từng nói mỗi

quan hệ giữa hai người họ là một cuộc "hôn nhân màu trắng".

Tựa như Gide và Madeleine, cô Kanako và chú Fumiharu có lẽ cũng được gắn kết chặt chẽ với nhau bằng một thứ khác với ham muốn thể xác giữa nam và nữ.

Và có lẽ cô Yui đã nhận ra điều đó...

Hình bóng của Madeleine đốt bỏ những lá thư dần chồng lên cô Yui.

Rốt cuộc cô Yui đã cảm thấy thế nào với việc chồng mình thường xuyên vì công việc biên tập mà nhiều lần không về nhà?

Cho dù biết không nên suy nghĩ nhiều hơn nữa, tâm trí tôi vẫn chìm vào bóng tối, tôi không nhận ra Kotobuki đã tới.

- Xin lỗi vì để cậu phải đợi nha Inoue... Inoue?

- Ồ, a! Tối giờ đóng cửa rồi hả?!

Tôi vội gập quyển sách lại và đứng dậy, sau đó tôi nhét nó trở lại giá sách như muốn che giấu tiêu đề và tên tác giả.

- Chúng ta về thôi nhỉ?

Quấn quanh cổ chiếc khăn quàng màu trắng, mặc dù ánh mắt của Kotobuki nhìn tôi có đôi chút bất an, nhưng rồi cậu ấy vẫn gật đầu và nắm lấy tay tôi.

Trên con đường mờ tối, chúng tôi vừa bước đi vừa nắm lấy tay nhau.

Ngày mai là thứ Bảy, cho nên chủ đề của chúng tôi xoay quanh chuyện sẽ đi đâu chơi.

- Tôi muốn đi xem phim.

- Ồ, phim gì vậy.

- À ừm... cậu không được cười nhé.

Hai má của Kotobuki đỏ hồng lên, rồi bằng giọng nhỏ xíu, cậu ấy nói ra tiêu đề một bộ phim tình cảm có sự tham gia diễn xuất của một nữ diễn viên thần tượng.

- Cũng được thôi.

- T-Thật không? Nếu cậu không thích thì tôi đi cùng với Mori cũng được.

- Đó là bộ phim mà Kotobuki muốn xem đúng không?

- Ừ-ừm.

- Nếu vậy thì tôi cũng muốn xem bộ phim đó.

Kotobuki nhoẻn miệng cười vui vẻ khi nghe tôi nói vậy. Chiếc khăn quàng màu trắng khẽ lay động.

- Cảm ơn cậu, Inoue.

- Sau khi xem phim xong thì tới nhà tôi nhé.

- Há?

Có chút thẹn thùng, tôi nói với Kōtobuki đang kinh ngạc mở to hai mắt.

- Không phải tôi đã hứa là sẽ giới thiệu cho ba mẹ biết Kotobuki là bạn gái của mình sao?

- A... chuyện này, chuyện này...

- Không được à?

Kotobuki vội lắc đầu.

- Không phải. Nhưng là...

Nét mặt của cậu ấy trở nên hơi u ám.

- Nếu đi xem phim trước thì không thể mang theo bánh chanh nướng được.

Tôi bật cười.

- Cái đó để lần sau cũng được. Hoặc là tới nhà tôi rồi cậu nướng một cái cũng không sao đâu.

- Không được... chuyện này vẫn còn hơi sớm...

Bàn tay không nắm lấy tay tôi vội vung lên. Tay kia thì càng nắm chặt hơn.

- C-Chờ thêm một thời gian nữa... nhé.

- Hi vọng nó tới sớm một chút.

Khi tôi nhìn vào mắt cậu ấy và nói vậy, Kotobuki cúi đầu với vẻ vừa ngượng ngùng vừa hạnh phúc.

- ...Vậy thay vì bánh chanh nướng, tôi sẽ làm bánh quy nhé. Loại không quá ngọt. Gọi là bánh quy mặn cũng được...

Nói đến đây, đột nhiên Kotobuki ngừng lại.

Thấy vậy tôi cũng chợt nhận ra. Rằng Kotobuki đang liên tưởng tới điều gì khi nhắc tới bánh quy mặn.

Hương vị bánh su kem vừa mặn vừa ngọt tái hiện trên đầu lưỡi tôi.

- À, ừm, còn có cả vị cacao hay vị lá hồng trà nữa...

Kotobuki vội nói thật nhanh.

Tôi cũng khẽ lẩm bẩm, vờ như không nhận ra điều gì cả.

- Nghe ngon thật đấy...

Chắc hẳn vào lúc này đây, chúng tôi đều đang cùng nghĩ tới một người.

Nhìn chiếc khăn quàng màu trắng quấn quanh cổ của Kotobuki, cảm xúc trong tôi lại như dâng trào. Khi tôi vội chuyển tầm nhìn sang hướng khác, tôi bắt gặp một thứ.

Một chiếc nơ màu trắng mỏng manh đang buộc trên cành cây mọc ra từ tường rào của nhà ai đó... Tôi không khỏi mở to hai mắt kinh ngạc khi liên tưởng nó với nơ áo đồng phục.

- ...Inoue, cậu sao vậy?!

- Ở đó có một cái nơ.

- Đâu phải đâu, đó chỉ là một cái dây ni lông thôi mà.

- ...À đúng rồi.

Tại sao tôi lại cho rằng đó là một cái nơ chứ.

- À, cậu biết sự tích chỉ cần đem nơ cột lên cây trong trường thì nguyện ước sẽ thành sự thật không?

Câu nói của Kotobuki khiến trái tim tôi đập mạnh một cái.

Trong đầu tôi hiện lên một cảnh tượng.

Bầu trời trong xanh sau cơn mưa đầu mùa.

Cái cây cao rậm rạp màu xanh của lá.

Chị Tooko đang cố trèo lên cái cây đó.

Nghe nói chỉ cần cột nơ vào cây trong trường mà không để ai nhìn thấy thì nguyện ước của bản thân sẽ trở thành hiện thực.

Một sự tích hoàn toàn không có chút căn cứ khoa học nào nhưng lại rất được đám con gái yêu thích.

Có lẽ khi đó chị Tooko cũng muốn thử làm. Chị ấy cởi chiếc nơ màu xanh thắm trước ngực ra và định cột nó vào một cành cây, nhưng rồi lại bị trượt tay và suýt nữa thì ngã lộn nhào xuống đất. Chiếc nơ rơi ra từ tay chị ấy rơi xuống khẽ chạm vào đầu mũi tôi.

Bị tôi nhìn thấy trong bộ dạng mất mặt, hai má chị Tooko đỏ bừng cả lên.

... Đáng ghét, sao Konoha lại ở hả?!

... Hôm nay em phải trực nhật nên tới sớm. Chị Tooko thì sao, chị đang làm gì trên đó vậy.

...Hả...! A, cái này... là thế này, có một con chim non rơi xuống đất nên chị mang nó bỏ lại lên tổ ấy mà!

Vừa kiểm cố, chị ấy vừa nói như sắp khóc "Em không được nhìn lên đâu nhé", rồi tụt xuống.

- Cái đó cũng khó lắm đấy. Phải thực hiện thành công mà không được để bất kì ai nhìn thấy.

- À... ừm, đúng rồi.

- Inoue đã thử buộc lần nào chưa?

- Hà... không, tôi cũng không tin mấy chuyện đó lắm...

- Ừ-ừm, cậu nói đúng. Chỉ có trẻ con mới đi tin mấy chuyện như vậy.

Kotobuki vội nói thêm.

Tim tôi nhói lên. Cảm giác có lỗi tràn ngập trong lồng ngực.

Thấy nét mặt của tôi không được tốt, ánh mắt của Kotobuki trở nên yếu đuối. Tôi bèn nắm chặt tay cậu ấy hơn và cười.

- Cậu muốn mấy giờ đi xem phim? Càng sớm càng tốt nhỉ?

- Ừ-ừm.

Kotobuki cũng nắm chặt tay tôi như không muốn rời ra. Dù vậy điều này lại khiến tôi cảm thấy cậu ấy đang lo lắng.

Gió bắt đầu trở nên lạnh hơn. Chiếc khăn quàng màu trắng khê đung đưa.

Vừa giả vờ như không nhận ra sự bất an của nhau, chúng tôi vừa tiếp tục nói chuyện bằng giọng vui vẻ.

Sau khi tiễn Kotobuki về tận nhà, tôi cười nói "Lát nữa tôi sẽ gọi điện cho cậu" rồi tạm biệt.

Đó đã là giới hạn cuối cùng của tôi. Khi chỉ còn lại một mình, toàn thân tôi như bị bóng tối đen kịt bao phủ, làm thế nào đi nữa thì tôi cũng không cách nào quên đi cơn đau nơi lồng ngực.

Đã bao nhiêu ngày rồi tôi chưa gặp chị Tooko?

Đã bao nhiêu ngày rồi tôi chưa được nghe giọng nói của chị ấy?

Tôi bắt bản thân mình phải quên, nhưng rốt cuộc lại không thể quên được. Hình bóng chị Tooko vẫn tồn tại trong sâu thẳm trái tim tôi, để rồi chỉ cần có dịp là lại hiện lên một cách rõ nét.

Cổ họng nghẹn lại, tôi lại bắt đầu thấy khó thở.

Ngay cả Miu tôi cũng đã có thể nguôi ngoai đi rồi.

Đến lúc nào đó mọi thứ sẽ ổn cả.

Sẽ có một lúc tôi quên được chị Tooko.

Tựa như băng ghi hình sẽ hư hao theo thời gian, hình ảnh trong tim cũng sẽ trở nên mờ hồ... sẽ có một ngày tôi có thể tiếp nhận điều này với chút cảm giác cô đơn lạnh lẽo trong lòng, chắc chắn ngày đó rồi sẽ tới.

Tôi chỉ cần chờ thời gian trôi qua là được.

Đó là phương pháp hữu hiệu nhất để quên đi nỗi đau và sự phiền muộn này. Ngoài cách đó ra, tôi không còn biện pháp nào khác...

Gió bắt đầu mạnh lên. Những sợi tóc quật vào má tôi.

Tôi cắn chặt môi cúi đầu bước trên con đường đêm mà lòng nặng trĩu.

Sáng hôm sau, bầu trời có chút âm u.

Sau khi lên mạng xem dự báo thời tiết, tôi bỏ dù vào trong cặp rồi bắt đầu chuẩn bị.

Đêm qua, tôi đã nói với mẹ việc Kotobuki sẽ tới nhà chơi sau khi xem phim xong.

- Cậu ấy sẽ ở lại ăn trưa, mẹ chuẩn bị trước được không ạ. Còn cả bữa ăn nhẹ nữa, lần này mẹ nhớ lấy thứ gì dành cho con gái nhé.

- Kotobuki là cô bé dạo trước mới tới nhà mình hả. Ừm, mẹ cứ băn khoăn mãi chuyện này, chẳng lẽ cu anh và Kotobuki, Ryuuto là quan hệ tam giác hả? Mẹ cứ tưởng cu anh và cô bé Amano kia...

Nghe mẹ bắt đầu nói ra những điều hệt như Mori, tôi liền phủ nhận.

- Không phải đâu ạ. Ryuuto có bạn gái rồi, còn chị Tooko... con chỉ xem chị ấy như chị gái thôi... ngày mai con sẽ giới thiệu lại Kotobuki với cả nhà. Mẹ cũng bảo bố ngày mai ở nhà nhé.

Nét mặt của mẹ khi ấy có đôi chút phức tạp.

- Trưa nay nhà mình ăn cơm chiên hải sản với bánh pudding dâu nhé?

Nghe mẹ hỏi vậy, tôi trả lời:

- Dạ, cảm ơn mẹ. Con nghĩ cậu ấy sẽ thích.

Rồi nhanh chóng rời khỏi nhà để kịp giờ hẹn.

Gió thổi như cắt da cắt thịt. Đã tháng Ba rồi nhưng vẫn chưa có chút dấu hiệu ấm áp nào của mùa xuân.

- Nhưng trên thời sự lại nói anh đào năm nay sẽ nở sớm thì phải.

Vừa đi tôi vừa lấy điện thoại nhắn tin cho Kotobuki.

"Tôi vừa ra khỏi nhà rồi."

Đúng lúc này chuông điện thoại vang lên.

Người tôi khẽ run khi nghe thấy tiếng nhạc trầm buồn trang nghiêm khiến người ta liên tưởng tới nhạc giáo đường, khi nhìn vào cái tên hiện

trên màn hình, sống lưng tôi lại càng lạnh buốt.

Ryuuto!

Tại sao nó lại gọi cho tôi vào lúc này... từ lần say quắc cần câu ở nhà tôi tới giờ nó vẫn chưa hề liên lạc với tôi cơ mà.

Nó lại định âm mưu chuyện gì nữa sao?

- Alô?

Khi tôi mở điện thoại ra, bên tai tôi vang lên tiếng nước mũi sụt sùi.

- Anh Konoha, hãy giúp em.

- Ryuuto, em làm sao vậy?

Tim tôi đập nhanh vì tình huống bất ngờ này. Dường như nó đang khóc.

- Chị Tooko...

- Chị Tooko làm sao?!

- Hãy giúp em, em không làm được gì nữa rồi. Anh đến nhà em ngay đi. Nếu không chị Tooko sẽ biến mất! Ngoại trừ anh Konoha ra, không ai có thể ngăn chị ấy. Bởi vì chị Tooko... Làm ơn, xin anh cứu chị Tooko!

Nói xong nó liền cúp máy.

Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra với chị Tooko?!

Máu xộc lên đầu tôi, lông tóc toàn thân tôi dựng đứng cả lên.

Nhưng lần này giọng của Ryuuto rất tha thiết, nó nhiều lần van nài tôi, trong giọng nói nó cũng đầy nước mắt.

Hơn nữa lần trước dù chị Tooko không bị đầu độc đi nữa, chị ấy vẫn bị sốt cao nằm liệt giường. Nếu khi đó tôi không tới thì có lẽ chị Tooko đã phải chịu khổ sở một mình trong căn nhà lạnh lẽo đó rồi.

Miệng tôi đắng chát.

Tôi nên đi tới chỗ chị Tooko sao? Hay tôi nên mặc kệ và cứ đi gặp Kotobuki ở chỗ hẹn? Tâm nhìn tôi dần trở nên mơ hồ vì mâu thuẫn trong nội tâm.

Nếu như đây lại là một cái bẫy của Ryuuto, có thể Kotobuki sẽ gặp nguy hiểm.

Nhớ lại chuyện xảy ra dưới tầng hầm thư viện, đầu tôi lại nóng rực lên. Tôi sẽ không để Kotobuki gặp chuyện như vậy một lần nữa. Sẽ không để Ryuuto chạm vào cậu ấy dù chỉ là một ngón tay. Tôi đã thề là phải bảo vệ Kotobuki.

Nhưng nếu như lời của Ryuuto là thật, nếu như nó đang cần sự giúp đỡ của tôi... nếu như thật sự đang có chuyện gì đó với chị Tooko...

Mồ hôi túa ra như tắm, trong đầu tôi hiện lên đủ loại hình ảnh.

Bằng những ngón tay run run, tôi bấm số của Kotobuki.

Điện thoại vang lên âm báo không thể liên lạc được, có lẽ cậu ấy đã ra khỏi nhà. Tôi phải làm sao bây giờ?! Nếu như tôi có thể tách làm hai và đi tới cả hai nơi thì tốt biết bao. Nhưng tôi lại không có được năng lực đó.

Tâm nhìn càng lúc càng trở nên mơ hồ, đầu tôi như nứt ra.

Tôi nên làm gì? Tôi phải làm gì đây...

Cuối cùng, tôi bấm số điện thoại của Akutagawa.

- Có chuyện gì vậy Inoue?

Ngay khi nghe được giọng nói chân thành đó, cảm xúc trong tôi như vỡ òa.

- Akutagawa, tôi có việc muốn nhờ ông! Giờ tôi không tới chỗ hẹn với Kotobuki được. Ông đi thay tôi được không?!

Sau đó tôi nhanh chóng giải thích tình hình cho cậu ấy, cổ họng đau nhức, ngực như vỡ ra.

Cho dù vậy, hai chân tôi vẫn chạy về phía chị Tooko. Sự thật này như một con sóng ngầm tối tuyệt vọng đổ ập xuống người tôi.

Bên tai tôi văng vẳng tiếng trách cứ rằng rõ ràng tôi đã thề sẽ bảo vệ Kotobuki, vậy mà giờ lại chọn chị Tooko. Mỗi khi bước một bước tôi lại có cảm giác như mình vừa bị một cây roi vô hình đầy gai quất trúng.

Không, không phải vậy! Tôi không lựa chọn chị Tooko!

Nhưng, chỉ cần nghĩ tới việc không thể gặp lại chị Tooko nữa, cơ thể tôi lại như bị xé tan thành trăm ngàn mảnh vụn, tôi không tài nào chịu được nỗi đau đó.

Nếu chị Tooko thật sự biến mất...!

Nếu chị ấy không còn tồn tại trên cõi đời này nữa...!

Cho dù tôi liên tục phủ nhận rằng chuyện như vậy không thể xảy ra được, tôi vẫn không thể kìm lòng mà chạy về phía chị Tooko.

Bởi vì sâu trong tim, tôi vẫn luôn nghĩ về chị Tooko. Vẫn luôn muốn được gặp chị ấy.

Khoảng thời gian hạnh phúc mà tôi trải qua cùng Kotobuki, những câu nói, nụ cười ấm áp, cảm xúc khi nắm chặt tay, trong thoáng chốc, tất cả dường như đều biến mất, lòng tôi chỉ còn biết hướng về phía chị Tooko!

Hình ảnh của chị Tooko tràn ngập đầu óc tôi đến tuyệt vọng.

Tựa như Gide cho dù có bao nhiêu người yêu thì chốn quay về của ông vẫn là bên Madeleine... Cho dù cả hai có rời xa nhau trăm nghìn vạn dặm đi chẳng nữa... Bởi vì người duy nhất có thể khiến Gide mở lòng cũng chỉ có Madeleine mà thôi...

Tôi cuối cùng cũng hiểu được, cho dù tôi đi tới đâu, yêu ai, thuộc về ai, thì chỉ cần có chuyện gì xảy ra với chị Tooko, tôi sẽ vứt bỏ mọi thứ để chạy tới gặp chị ấy.

Ryuuto đã dùng phương pháp tàn khốc nhất, trực tiếp nhất, không để lại lối thoát nào, để khiến tôi nhận ra điều đó.

Rằng đối với tôi, chị Tooko có ý nghĩa như thế nào!

Rằng tôi sẽ không thể nào quên được chị ấy!

Tôi không biết liệu Ryuuto có cố ý tạo ra tình huống này để tôi phải lựa chọn hay không. Nhưng cho dù là thế nào đi nữa, thì nó cũng thắng tôi rồi.

Lần thứ ba tới nhà Sakurai, căn nhà như bị bao trùm bởi bầu không khí u uất của mùa đông.

Tôi vừa thở vừa liên tục nhấn chuông, nhưng chẳng có tiếng ai đáp lại cả. Trong nhà cũng không hề có dấu hiệu của con người. Nhìn từ bên ngoài, tất cả cửa và rèm che đều được kéo lại.

Tương tự lần trước, cửa cũng không có khóa. Thế là tôi vội đẩy cửa ra và la lên "Chị Tooko!".

- Chị Tooko! Chị đâu rồi?!

Cho dù tôi gào rách cả cổ họng thì cô gái vẫn chường với hai bím tóc dài vẫn không xuất hiện.

Giọng nói vui tươi kia cũng không vang lên. Căn nhà cũ kĩ tràn ngập bầu không khí yên tĩnh đến đáng sợ.

Tôi vội cởi giày ra rồi chạy về phía phòng của chị Tooko. Khi tôi vừa đẩy cửa phòng ra, đập vào mắt tôi là bộ đồng phục bị xé nát thành từng mảnh.

- !

Tôi nín thở, ý thức trong một thoáng là một màu trắng xóa.

Ở chính giữa căn phòng là một tấm thảm, bên trên đó là những mảnh vụn còn sót lại của thứ từng là đồng phục học sinh nữ. Chiếc nơ màu xanh đậm trên ngực áo chị Tooko cũng bị xé làm đôi. Đặt bên cạnh là một bó loa kèn trắng nằm trong giỏ tựa như hoa viếng tang lễ.

Mắt tôi hoa lên, tôi vô thức chống tay vào giá sách và khiến chồng sách trên đó rơi xuống sàn.

Tiếng sách đụng vào nhau đập vào tai tôi những âm thanh chát chúa.

Một hộp trang điểm dán giấy màu tím nhạt trên đó cũng rơi xuống. Nấp mở ra để lộ những lá thư bên trong. Những phong thư đủ màu sắc từ màu đỏ nhạt tới xanh lam xòe ra như một chiếc quạt dưới chân tôi.

Tôi vội ngồi xổm xuống, dùng bàn tay run lẩy bẩy gom những lá thư đó lại. Toàn bộ thư gần như đều còn nguyên niêm phong. Mặt ngoài có địa

chỉ và tên người nhận là "Sakurai Kanako", còn tên người gửi là "Amano Yui".

Đây là thư cô Yui gửi cho cô Kanako sao? Tại sao lại có nhiều như vậy? Chẳng những thế chúng còn chưa được mở ra? Chẳng lẽ cô Kanako không muốn đọc chúng sao?

Tôi không tài nào đưa ra được một phán đoán hợp lý. Nhìn thấy những lá thư kì lạ này, lòng tôi lại càng trở nên bất an. Rốt cuộc chị Tooko đã đi đâu rồi.

Tôi vừa cố gắng hít thở thật sâu, vừa thu dọn những quyển sách rơi trên sàn lại thành một chồng, bên cạnh nó là chiếc hộp chứa những lá thư bên trong.

- Chị Tooko! Chị Tooko!

Âm thanh phát ra từ cỗ hòm tôi nghe chẳng khác nào những tiếng hét tuyệt vọng.

Tôi chạy ra hành lang rồi lần lượt đẩy từng cánh cửa ra.

- Chị Tooko! Chị đang ở đâu?! Chị Tooko!

Căn phòng bữa bộn có lẽ là phòng của Ryuuto. Căn phòng với bàn trang điểm... nhà bếp, phòng tắm, phòng khách... Nhưng cho dù tôi tìm hết mọi nơi thì vẫn không thấy bóng dáng của chị Tooko.

Tôi gọi điện thoại cho Ryuuto nhưng nó không bắt máy! Mồ hôi ướt đầm đang khiến toàn thân tôi lạnh toát. Đầu tôi nóng rực.

Trong lúc đang đứng run rẩy giữa phòng khách, tôi phát hiện một mẫu giấy bị xé nằm cạnh chân bàn.

Tôi nhặt nó lên và nhìn thấy nội dung ghi trên đó.

"Dì Kanako,

Dì đi làm về rồi ạ.

Nhà xuất bản gửi tới rất nhiều tài liệu và hành lý, con đã cất chúng vào một chỗ rồi.

Như dự định từ trước, hôm nay con sẽ..."

Phần phía dưới đã bị xé đi nên tôi không biết được nội dung của nó viết gì. Tôi bò trên sàn tìm kiếm phần còn lại nhưng chẳng thấy nó ở đâu cả.

Như dự định từ trước là sao?!

Ryuuto vẫn không bắt máy. Có thể cô Kanako sẽ biết chị Tooko đang ở đâu!

Nếu tôi giải thích mọi chuyện với bác Sasaki, liệu bác ấy có nói cho tôi biết địa chỉ nơi làm việc của cô Kanako không? Trong thư cũng có đề cập chuyện nhà xuất bản gửi hành lý tới. Tài liệu, bưu thiếp và một cái thùng nhỏ đang được đặt ngay gần trên bàn.

Tôi nhìn vào phần tên người gửi, trong đó có một tấm thiếp gửi từ cửa hàng hoa. Trông nó có vẻ như là lời cảm ơn từ người chủ trì của một cuộc nói chuyện mà cô Kanako tham gia, nó cũng có đề cập tới việc ông ta gửi hoa tới. Mặc dù người nhận là cô Kanako, nhưng phần địa chỉ lại ghi tên một tòa chung cư trong thành phố.

Tôi nhớ lại lẵng hoa loa kèn trong phòng chị Tooko. Có thể vì cô ấy không nhận bưu kiện ở nơi làm việc nên họ mới gửi về nhà.

Ở phần hóa đơn cũng có ghi số điện thoại của nơi nhận, thế là tôi ngay lập tức gọi cho số đó. Dù vậy không có ai bắt máy, thay vào đó là tiếng trả

lời tự động.

Không có ai cả ư...? Không, có thể cô ấy không muốn bắt máy. Vừa nghĩ như vậy, tôi vội nói nhanh.

- Cháu là Inoue, học cùng trường với chị Tooko. Cháu có việc khẩn cấp cần gặp cô Sakurai Kanako, nếu cô có ở đó xin cô làm ơn trả lời điện thoại của cháu.

Đầu bên kia vang lên tiếng người cầm lấy ống nghe.

Tôi vội hét lên.

- Cô Kanako phải không ạ?

- ...Có chuyện gì?

Giọng nói của cô ấy lạnh lùng như băng giá. Lưng tôi lạnh toát, cơ thể co rúm lại vì nỗi sợ hãi bản năng như thể đang đối mặt với một sự tồn tại tuyệt đối siêu việt.

Tôi nuốt một ngụm nước bọt sau đó hỏi.

- Cô biết chị Tooko đã đi đâu không ạ?

- Cậu gọi cho tôi vì chuyện vợ vẫn đó sao?

Giọng nói của cô ấy đầy khó chịu.

- Cháu xin lỗi, nhưng việc này thực sự rất khẩn cấp ạ.

- Con bé đó đi tới chỗ Yui rồi.

Sau đó cuộc gọi bị gián đoạn, cô Kanako đã cúp máy.

Đến chỗ Yui là sao, không phải cô Yui đã mất rồi sao?! Tôi thử gọi điện một lần nữa nhưng cho dù tôi gọi bao nhiêu lần thì cô Kanako cũng không bắt máy.

Hơi thở của tôi trở nên gấp gáp, toàn thân tôi như bị bao phủ trong bầu không khí nóng nực.

Tôi cầm theo hóa đơn ghi địa chỉ và số điện thoại nơi làm việc của cô Kanako rồi lao ra ngoài.

Từ nhà Sakurai tới chỗ chung cư đó cần ngồi một chuyến tàu điện. Tính cả đi bộ thì tôi phải mất gần một tiếng đồng hồ mới tới được đó. Vừa tới nơi tôi vội lao lên cầu thang.

Tòa nhà có vẻ ngoài khá cũ, nó cũng không hề có thang máy.

Nghe nói sau khi cha mẹ qua đời, cô Kanako vẫn sống trong ngôi nhà hiện tại, có lẽ cô ấy không thích chuyển nhà.

Không, hẳn là cô ấy không quan tâm tới việc sống ở đâu. Trong gian phòng gần như chẳng có đồ dùng sinh hoạt cá nhân nào cả.

Tôi lần theo địa chỉ đi tới một gian phòng nằm ở một góc của lầu năm, trước cửa phòng không có bảng tên. Tôi đứng trước cửa bấm chuông nhưng chẳng có tiếng ai đáp lại cả. Tôi tiếp tục kiên nhẫn nhấn chuông, cuối cùng cửa được mở ra.

Cô Kanako xuất hiện với ánh mắt lạnh lùng, cô ấy mặc một bộ đầm dài màu đen, áo len khoác ngoài cũng màu đen.

Cho dù trong tình huống này, thì việc nhìn cô ấy ở khoảng cách gần thế này vẫn khiến tôi cảm thấy sợ hãi vì vẻ đẹp lạnh lẽo tựa băng giá của cô ấy.

- Cậu tới làm gì?! Về đi, tôi đang bận.

Tôi vội lách người vào chặn cửa lại khi cô ấy định đóng cửa và nói.

- Xin cô làm ơn cho cháu biết chị Tooko đã đi đâu! Trong phòng chị ấy đầy những mảnh vụn áo váy đồng phục... nhưng cháu lại không tìm thấy chị ấy ở đâu cả! Trong phòng khách có một lời nhắn chị ấy để lại cho cô. Nó cũng bị xé rồi nên cháu không đọc hết nội dung được. "Như đã dự định" có nghĩa là gì ạ?

Phản ứng của cô Kanako vẫn lạnh lùng như trước.

- Biết rồi thì cậu định làm gì?

- Cháu muốn đi gặp chị ấy.

- Có lẽ cậu sẽ không gặp được nó đâu.

Cổ tôi rụt lại khi đối mặt với cặp mắt trống rỗng và giọng nói u ám đó.

Cho dù tôi nói cho cô ấy chuyện đồng phục của chị Tooko bị xé thành từng mảnh thì cô ấy cũng chẳng hề quan tâm. Trông cô ấy như thể cho dù có chuyện gì xảy ra với chị Tooko thì nó cũng chẳng hề liên quan tới cô ấy.

Hoàn toàn không quan tâm.

Cô ấy là một người đáng sợ từng không chút do dự nói rằng làm tác giả có nghĩa là phải một mình bước qua khung cửa hẹp, và chính cô ấy đã làm điều đó, cô ấy đã dùng chính cái chết của cha mẹ và bạn thân làm đề tài viết tiểu thuyết.

Mà ngay cả đứa con gái của bạn thân đang sống trong cùng một mái nhà cô ấy cũng có thể thân nhiên giết chết trong tác phẩm của mình, xem nó như người không hề tồn tại... Tôi không tài nào lý giải được cách sống của con người đáng sợ này.

Chỉ nội việc bị cô ấy nhìn chăm chăm thế này cũng đã khiến sống lưng tôi run lên, ý nghĩ xoay người chạy trốn hiện lên trong đầu tôi.

Dù vậy tôi vẫn bước tới một bước và nói "Cho dù không gặp được thì cháu vẫn sẽ đi gặp chị ấy", vừa nghe vậy, cô Kanako quay người đi vào trong phòng.

- Cô chờ chút!

Tôi cũng vội cởi giày xông vào nhà.

- Nếu cô biết chị Tooko ở đâu, xin hãy nói cho cháu biết!

Cô Kanako không quay lại. Ngay cạnh cửa trước là phòng bếp, sâu bên trong là phòng làm việc, trên mặt bàn rộng đặt một chiếc máy tính để bàn. Từ vị trí đứng, tôi có thể thấy được một vài tấm hình nằm rải rác, đều là hình con đường, nhà cửa, sân vườn, trường học, rừng rậm, bãi cỏ, vườn cây ăn quả, bảo tàng mỹ thuật, có lẽ chúng là tư liệu viết tiểu thuyết của cô ấy.

Ngoài ra, trên bàn còn đặt một quyển sổ màu xanh da trời và một cây bút màu bạc, tách trà với họa tiết bông hoa, đĩa bánh tạc nhân dâu, một đĩa bánh quy với viền trang trí màu xanh, bên cạnh là vài cái gác thìa bằng thủy tinh màu tím, gác trên đó là dao, muỗng, nĩa màu vàng kim.

Cô ấy đang mở tiệc trà một mình sao?

- Làm ơn đi, cô Kanako. Cảnh tượng trong phòng chị Tooko không bình thường chút nào cả? Chỗ của cô Yui là ở đâu ạ?! Trong phòng của chị Tooko có rất nhiều lá thư của cô Yui gửi cho cô chuyện đó có liên quan gì không ạ?!

- Thư của Yui?

Vẫn quay lưng lại từ nãy tới giờ với vẻ không quan tâm, đột nhiên cô Kanako nhíu mày trừng mắt nhìn tôi với ánh mắt đáng sợ.

- Trong thư viết gì?

- Cháu không biết, nó vẫn còn nguyên niêm phong. Mà chuyện đó không quan trọng, cô mau nói cho cháu chị Tooko đang...

Tôi vừa nói được một nửa thì cô ấy đã cầm lấy quyển sổ và bút mực trên bàn với vẻ mất kiên nhẫn rồi viết thứ gì vào đó, sau đó cô ấy xé trang giấy ra đưa cho tôi.

Tôi cầm lấy và nhìn vào nội dung viết trên đó, là địa chỉ. Tỉnh Iwate? Chị Tooko đang ở đây sao?!

Khi tôi đang định nói cảm ơn thì cô Kanako khẽ thì thầm bằng giọng lạnh như băng.

- ...Nơi đó là mộ của con người yếu đuối đã uống thuốc độc chết. Con bé đó không quay trở lại thì càng tốt.

Tôi ngẩng đầu lên và chứng kiến ánh mắt tràn ngập thù hận của cô ấy. Đó là lần đầu tiên tôi nhìn thấy một cảm xúc mãnh liệt như vậy trên khuôn mặt của cô Kanako.

Ánh mắt cháy rực ngọn lửa điên cuồng...!

Nỗi căm hận tràn trệ...!

Miệng tôi khô khốc, cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng.

Người này cũng có vẻ mặt như vậy sao?

Nữ chính Arisa trong Cánh cửa tội lỗi có lẽ cũng đã có ánh mắt đáng sợ như thế này khi ra tay sát hại em bé Tooko.

Vừa nghĩ như vậy, lưng tôi lại lạnh toát, tôi gắng nói ra lời cảm ơn rồi bỏ lại căn phòng đằng sau lưng.

Kana này, mình không hiểu.

Hạnh phúc của tác giả và hạnh phúc của một người.

Cả hai đều quan trọng, nhưng nếu chỉ được chọn một trong hai, thì mình nên khuyên Kana lựa chọn cái nào đây?

Kana muốn cái nào hơn?

Đối với Kana, gia đình là không cần thiết sao? Một người bầu bạn hay con cái đối với Kana chỉ là gánh nặng không cần thiết thôi sao?

Kana không thích bé Ryuu gọi mình là mẹ đến vậy sao? Việc Tooko vừa cười vừa gọi Kana là dì khiến cậu khó chịu đến vậy sao?

Cả bé Ryuu và Tooko đều đang chờ một ngày Kana chủ động nói chuyện với chúng.

Takumi cũng vậy, cậu ấy thật lòng thích Kana. Thế nhưng khi Takumi qua đời, Kana chẳng hề tới bệnh viện, trong tang lễ của cậu ấy, Kana cũng đang làm việc.

Khi người ta làm phẫu thuật cho Takumi, mình vừa ôm Tooko vừa cầu nguyện rằng Kana có thể tới bệnh viện.

Trong tang lễ, vì Takumi thật sự rất đáng thương, cho nên mình đã ôm lấy Tooko và khóc.

Bước đi một mình trên con đường chật hẹp đó sẽ khiến Kana cảm thấy hạnh phúc sao?

Kana cảm thấy hạnh phúc như là một tác giả sao?

Cho dù ngày mai phải tham dự đám cưới... cho dù bọn nhỏ đang ngủ ở phòng bên cạnh... mình vẫn không nhìn được mà cãi nhau với anh Fumiharu.

"Anh Fumiharu có vợ là em, có con gái là Tooko, có Kana là tác giả. Nhưng Kana lại chỉ có thể cô độc một mình, còn anh thì lại có hết mọi niềm hạnh phúc. Anh không thấy điều đó thật bất công sao?!"

Nghe mình nói vậy, anh Fumiharu chỉ cười và trả lời rằng "Đúng vậy, điều đó thật bất công".

Nụ cười đó thật dịu dàng, nhưng cũng thật buồn, thế nên mình không tài nào trách cứ anh ấy thêm nữa.

Mình lại cầm chiếc bình nhỏ hình trái tim màu tử đinh hương mà Takumi đưa lên và ngắm nhìn nhiều lần.

Tôi ngồi tàu cao tốc tới Sendai, sau đó đổi sang một tuyến khác, rồi cuối cùng bắt taxi, khi tôi tới được ngôi chùa ghi trên giấy thì đã ba tiếng đồng hồ trôi qua.

Bầu trời xám xịt màu chì, khiến người ta có cảm giác còn lạnh hơn cả lúc tuyết rơi. Bầu không khí lạnh lẽo như đâm vào da thịt, ăn vào xương tủy. Cảnh vật xung quanh cũng toàn đồng ruộng, đất đai đều nhuộm một màu trắng xóa, khiến cảm giác lạnh nay càng lạnh hơn.

Tôi đã quá coi thường cái lạnh vùng Đông Bắc. Vừa cảm thấy hối hận đáng lẽ mình nên mua một túi chườm nóng tại nhà ga, tôi vừa run lập cập đi qua cổng của ngôi chùa có vẻ như sẽ đổ sụp bất kì lúc nào.

- Có ai không?

Khi tôi cất tiếng gọi, một vị trụ trì già, tuổi có lẽ đã hơn chín mươi, xuất hiện.

Sau khi nghe tôi mô tả lại hình dạng của chị Tooko, vị trụ trì bảo tôi đi ra khu mộ đằng sau bằng thứ phương ngữ vùng Đông Bắc. Nếu chị ấy chưa về thì tôi có thể gặp được.

Tôi guồng chân lên mà chạy, bầu không khí lướt qua như những lưỡi dao cắt vào da thịt. Trong lòng tôi đan xen nỗi bất an và sự chờ mong gặp chị Tooko khiến ngực tôi như sắp vỡ tung.

Khi khu mộ với những tấm bia màu xám hoặc đen đập vào mắt, tim tôi càng đập nhanh hơn.

Nhưng cho dù tôi đảo mắt nhìn quanh thì cũng không thấy bóng người nào cả.

Tôi đến trễ rồi sao...

Đúng lúc tôi cảm thấy khó thở vì tuyệt vọng, từ phía ngôi mộ đối diện bỗng nhô ra một cái đầu nhỏ nhắn với hai bím tóc dài.

Xem ra từ nãy tới giờ chị ấy vẫn ngồi xồm cúi đầu nhìn ngôi mộ đó...

Khuôn mặt thân thương,

Áo khoác màu xanh đen,

Đồng phục học sinh,

Bím tóc đen dài rũ xuống theo hai bờ vai,

Cổ họng tôi run rẩy, mang theo tất cả cảm xúc phức tạp của mình, tôi kêu lên.

- Chị Tooko...!

Hai bím tóc ấy khẽ lay động, chị Tooko nhìn về phía tôi, mắt mở to với vẻ khó tin.

Cuối cùng cũng gặp được...

Chỉ là ánh mắt chạm nhau thôi, nhưng cõi lòng tôi thắt lại, tôi muốn bật khóc.

Rõ ràng chỉ là cách xa một thời gian ngắn, vậy mà ngực tôi lại tràn đầy cảm giác như thể đã rất lâu rồi chúng tôi chưa gặp nhau.

Tôi đứng sững tại chỗ, không dám nháy mắt dù chỉ là một cái vì sợ chị Tooko sẽ biến mất, chị Tooko cũng ở yên tại chỗ nhìn tôi. Tôi nín thở khi chứng kiến sự kinh ngạc trên khuôn mặt chị ấy dần chuyển thành nỗi xót xa.

Hai mắt của chị Tooko cũng trở nên âm ướ. Sau khi sự im lặng kéo dài được một lúc, cuối cùng, bằng giọng run run, chị ấy nói.

- ...Đây là con chồn biến thành Konoha sao?
- Chị nói cái gì vậy hả?
- Bởi vì từ Tokyo tới đây mất tới mười tiếng đồng hồ cơ mà.
- Không mất nhiều thời gian đến vậy, chỉ khoảng bốn tiếng thôi.
- Em nói xạo.

Vừa nói, tôi vừa đi gần tới chỗ chị Tooko.

- Chỉ là, em muốn được gặp chị Tooko.

Ánh mắt của chị Tooko lại trở nên ướ át.

- Ai nói cho em biết chị ở đây vậy? Ryuuto hả?

- Cô Kanako ạ.

- Dì đã nói cho em biết sao?

Chị Tooko tỏ ra kinh ngạc khi nghe tôi nói vậy.

- Dì thật sự đã nói cho Konoha biết chị ở đâu sao? Em đã gặp dì à? Nhưng hôm nay dì có ở nhà đâu?

- Em... gọi điện tới chỗ làm của cô ấy. Trên hóa đơn gửi kèm lẵng hoa có ghi số điện thoại. Sau đó cô ấy nói cho em biết địa chỉ của ngôi chùa này.

Vì việc chạy tới tận chỗ người ta làm việc quấy rầy thực sự quá mất mặt nên tôi không nói ra được.

Hai mắt chị Tooko càng mở to hơn, rồi chị ấy khẽ nhắm mắt lại, nét mặt cũng trở nên dịu dàng.

- Vậy sao... dì Kanako đã nói cho Konoha biết sao.

Nụ cười hạnh phúc hiện lên trên khuôn mặt chị ấy.

...Dì Kanako là một người dịu dàng, tốt bụng.

- Thật mà. Chị đi kiểu gì mà tốn nhiều thời gian đến vậy hả?

- Chị làm ơn dùng tàu cao tốc hộ em cái.

Tôi không khỏi muốn ngồi thụp xuống ôm đầu rên rỉ.

Rốt cuộc thì tại sao chúng tôi lại tới tận Iwate để nói chuyện tào lao này chứ. Tại sao cái người này lại chẳng hề thấy lo lắng gì hết vậy.

- Đồng phục...

- Há?

- Không có gì. Không sao nữa rồi.

Xem ra tôi lại bị Ryuuto chơi một võ rồi. Dù vậy tôi lại không cảm thấy giận. Nỗi sợ hãi và tuyệt vọng khi tôi vừa gọi tên chị Tooko vừa liều mạng đi tìm chị ấy ở nhà Ryuuto hoàn toàn tan biến, tâm hồn lại như được ánh sáng chiếu rọi.

- Em tới gặp chị để nói chuyện đồng phục hả?

- Chị nghĩ em biến thái đến vậy sao?

- Vậy thì tại sao?

Chị Tooko mím môi chờ câu trả lời của tôi. Trong ánh mắt của chị ấy dường như xen lẫn chút sợ hãi.

- Đâu cần phải có lý do gì chứ.

Tại sao chị Tooko lại yêu quý cô Kanako vô điều kiện đến vậy. Cho dù cô Kanako chẳng hề che giấu sự căm ghét của mình dành cho chị ấy đi nữa.

Cô ấy đã nhìn tôi mà nói rằng "Con bé đó không quay trở lại thì càng tốt".

Trông thấy chị Tooko như đang nhắm nháp niềm hạnh phúc nhỏ bé, ngực tôi không khỏi đau nhói.

- ...Hôm nay là ngày giỗ của ba mẹ chị phải không?

Chị Tooko khẽ thì thầm.

- ...Ừ.

Thì ra ý của cô Kanako khi nói chị Tooko đi gặp cô Yui là như vậy. Ngôi mộ khắc dòng chữ "Nhà Amano" được lau chùi sạch sẽ, bên cạnh trồng những bông hoa màu trắng.

- Em đọc tiểu thuyết của cô Kanako rồi.

Bờ vai mảnh khảnh khẽ run lên. Chị Tooko ngẩng đầu nhìn tôi. Trong ánh mắt của chị ấy không phải kinh ngạc mà là một nỗi xót xa lặng lẽ chấp nhận bi thương.

- Câu chuyện trong Cánh cửa tội lỗi là câu chuyện về cô Kanako và ba mẹ chị Tooko đúng không...

Chị Tooko lại cúi đầu quay người về phía ngôi mộ.

- ...Đó chỉ là tiểu thuyết. Bởi vì buổi sáng chín năm trước, dì Kanako không có ở nhà...

Trong bầu không khí lạnh cắt da cắt thịt, tôi căng tai ra nghe chị Tooko nói.

- Sáng hôm đó... vì đi dự đám cưới nên cả ba và mẹ chị đều mặc đồ rất đẹp... Mẹ mặc chiếc đầm tím nhạt với những ren vải mỏng khẽ đung đưa... trông mẹ thật xinh đẹp. Nhưng sắc mặt mẹ lại không tốt, có đôi chút lơ đãng...

Tối hôm trước, có vẻ như mẹ đã cãi nhau với ba... Khi đó chị đang ngủ ở phòng bên cạnh... vì nghe tiếng cãi cọ nên chị tỉnh lại. Nhưng vì sợ nên chị chỉ nhắm chặt hai mắt giả vờ như đã ngủ...

Ba thì mặc âu phục màu đen và cà vạt trắng.

Như thường lệ, ba mỉm cười dịu dàng khẽ vuốt tóc chị rồi nói "Chào buổi sáng, Tooko".

Ryuuto cũng quẩn quýt bên mẹ nói "Dì Yui hôm nay đẹp quá", sau đó mẹ cũng vui vẻ trở lại và bật cười.

Cảnh tượng đó, không khác gì ngày thường cả...

Chị Tooko cúi đầu.

- Chị và ba ăn "cơm" do mẹ viết, Ryuuto và mẹ thì ăn đồ ăn bình thường, rồi ba pha cà phê... rồi cả ba và mẹ cùng uống.

Cà phê?

Tôi như bắt được thứ gì đó. Dường như tôi đã nghe thấy nó khi Ryuuto nói mới thì phải. Rằng Juliette đã bỏ thuốc độc vào cà phê...

- Không phải ba của chị Tooko là người ăn sách sao? Chú ấy cũng uống cà phê ạ?

- Thành thạo... ba sẽ uống cùng với mẹ. Mặc dù mẹ chị thích hồng trà hơn, nhưng buổi sáng mẹ vẫn uống cà phê... để đầu óc tỉnh táo...

Giọng chị Tooko trở nên do dự. Từ ngữ cũng không lưu loát, thành thạo tay phải chị ấy lại có động tác như đang nắm chặt thứ gì đó. Ánh mắt đang nhìn vào bia mộ của chị ấy cũng trở nên khổ sở...

Mọi chuyện còn lại không khác những gì tôi được nghe từ bác Sasaki và chị Maki. Sau khi gửi chị Tooko và Ryuuto ở nhà Sakurai, chú Fumiharu và cô Yui lên xe đi dự lễ cưới rồi qua đời trong vụ tai nạn.

- Mẹ ôm lấy chị rồi bảo chị ngoan ngoãn chờ ở nhà của dì Kanako. Rằng chị không được khiến dì lo lắng...

Lời hứa cuối cùng giữa chị ấy và mẹ chín năm trước.

Cho đến bây giờ, chị Tooko vẫn giữ lời hứa đó.

Cho dù có phải nằm liệt giường vì bị cảm, chị ấy vẫn cố gắng chịu đựng một mình để không khiến cô Kanako lo lắng, khi đứng trước cô Kanako, chị ấy vẫn luôn nở nụ cười...

Khi ấy chị Tooko chỉ mới tám tuổi, rốt cuộc chị ấy đã chờ đợi trong tâm trạng như thế nào khi không thấy cha mẹ mình quay lại?

Ngược tôi thất lại khi trong đầu hiện lên hình ảnh bé gái với hai bím tóc co mình run rẩy vì sợ ma trong ngôi nhà từng xảy ra vụ tự tử.

- ...Ryuuto nói với em rằng... cô Kanako rất giống Alissa trong Khung cửa hẹp...

Chi Tooko ngẩng đầu lên nở nụ cười yếu ớt.

- Đúng vậy. Dì Kanako cũng là một người rất cô độc, cao quý... Luôn hướng về một nơi thật xa, không tồn tại trên mặt đất này...

Bằng giọng nói dịu dàng, chị ấy kể cho tôi về Khung cửa hẹp.

- ...Khung cửa hẹp của Gide tựa như món súp consommé có màu hổ phách... Konoha biết cách làm súp consommé không? Người ta sẽ cho thịt, xương, rau củ cùng gia vị vào một cái nồi lớn, sau đó hầm như tất cả bằng lửa liu riu trong nhiều tiếng đồng hồ để lấy nước canh...

Rồi người ta sẽ cho gia vị và lòng trắng trứng gà vào nước canh và tiếp tục đun... Như thế chất cặn trong canh sẽ bị lòng trắng trứng hấp thu, sau đó người ta sẽ vớt hết hỗn hợp cặn này ra... Cuối cùng sẽ lọc hết cả dầu nữa... Bằng cách này, ta sẽ có được một món súp trong vắt.

Đó là một món ăn tốn rất nhiều thời gian và công sức.

Nhìn từ bên ngoài nó chỉ có một màu trong suốt thật đơn giản, nhưng để nói ra toàn bộ nguyên liệu sử dụng trong món súp đó thì thật là khó. Nó

tựa như trái tim một con người... với rất nhiều cảm xúc quyện lại và hòa tan vào nhau... Trong suốt tựa như tia nắng vàng ấm áp trước khi mặt trời lặn... mang theo hương vị xót xa...

Tôi nhớ lại những ngày sau giờ học mà tôi trải qua ở câu lạc bộ với chị Tooko.

Ánh nắng chiều xuyên qua cửa sổ.

Căn phòng nhỏ tràn ngập ánh sáng màu vàng dịu dàng ấm áp. Giọng nói của chị Tooko nhẹ nhàng vang lên. Tiếng bút chì viết trên giấy bản thảo. Chị Tooko háo hức nhìn trộm.

Khoảng thời gian hạnh phúc.

Thế nhưng nếu để cho tôi dùng lời nói mô tả lại khoảng thời gian đó, tôi thật khó mà làm được.

Thật nhiều tình cảm trộn lẫn vào nhau, nhưng lại thật trong suốt, dịu dàng, xót xa...

Dưới bầu trời xám xịt màu chì, trong bầu không khí lạnh lẽo đến tê cóng, chị Tooko tiếp tục kể chuyện.

Giữa vô số bia mộ, chỉ có sự hiện diện của tôi và chị Tooko. Cứ như thế hai chúng tôi đang đứng tách biệt trong một không gian biệt lập với thế giới bên ngoài.

Chị Tooko nhìn về phương xa rồi nói.

- Jérôme yêu Alissa.

Alissa cũng yêu Jérôme, nhưng cô cũng hi vọng em gái Juliette của mình được hạnh phúc.

Còn Juliette... cô yêu Jérôme và hi vọng Jérôme kết hôn với Alissa để được hạnh phúc.

Cả ba người đều nghĩ cho người khác hơn cả bản thân. Thế nhưng tại sao đến cuối cùng lại chẳng ai được hạnh phúc chứ... Tại sao họ lại phải đi qua khung cửa hẹp kia chứ...

Trong khi kể cho tôi nghe về Khung cửa hẹp, phải chăng chị Tooko cũng nhớ về cha mẹ mình?

Những lời cuối cùng đó phải chăng là để nói về chú Fumiharu và cô Yui chứ không phải Jérôme và Alissa?

Tại sao họ lại phải đi qua khung cửa hẹp kia chứ...

Có lẽ ngay cả chị Tooko cũng không thể trả lời được.

Chị ấy mím môi im lặng.

Ánh mắt chị ấy nhìn lên bầu trời xa xăm màu xám, tựa như đang hi vọng một kì tích sẽ xảy ra và thay đổi thế giới...

Đứng bên cạnh và nhìn chị ấy như vậy, lòng tôi không khỏi trở nên buồn khổ.

Ngực đau quá.

Nhói lên từng cơn.

Chị Tooko khẽ hắt xì.

- Xin lỗi chị, hôm nay em không mang theo bao tay hay khăn quàng.

Khăn quàng của tôi... đã được đưa cho Kotobuki rồi.

- Không sao đâu.

Chị Tooko dịu dàng mỉm cười.

Nụ cười xinh đẹp nhưng cũng đầy mộng ảo, tựa như nó sẽ tan biến vào cảnh sắc lạnh lẽo xung quanh.

Ngực tôi lại nhói lên, tôi khẽ nắm lấy tay chị Tooko.

Bàn tay lạnh lẽo nhẹ run.

Cho dù vậy... cả tôi và chị Tooko vẫn nắm tay nhau... tựa như muốn chia sẻ sự ấm áp của bản thân cho đối phương. Hai chúng tôi im lặng, để những lời muốn nói được giấu vào trong tim...

Ngoài việc đó ra, hiện tại chúng tôi không thể làm được gì nữa cả. Chỉ có thể nắm tay.

Cho dù vậy, ngay cả điều đó cũng không thể kéo dài vĩnh viễn.

- ...Chúng ta đi thôi. Nếu không chị lại bị cảm lạnh mất.

Chị Tooko cúi xuống nhìn ngôi mộ với ánh mắt cô đơn như để nói lời tạm biệt cha mẹ. Sau khi nhắm mắt lại một lúc, chị ấy ngẩng đầu lên và bước đi.

Chúng tôi vẫn nắm tay nhau. Không phải dùng sức nắm chặt mà chỉ là khẽ chạm vào nhau...

- Tiếp theo chị định làm gì?

- Có một nơi mà từ nhỏ tới giờ chị vẫn muốn được đi tới.

- Em đi theo được không?

Sau khi do dự một lúc, chị Tooko khẽ thì thầm.

- ...Ừ.

CÔ GÁI VẼN CHƯƠng VÀ NHÀ VẼN HƯỚng VỀ CHÚA TRỜi

PHẦN 2

Nomura Mizuki
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Sau khi vất vả thuyết phục được chị Tooko từ bỏ ý định ngồi chuyển xe buýt duy nhất hai tiếng mới có một chuyến, chúng tôi gọi taxi tới một bệnh viện nhỏ.

Tại khu đất được bao quanh bởi dãy hàng rào thấp, một tòa nhà ba tầng có treo biển Bệnh viện sản, nội khoa mọc lên, ở bên cạnh là một ngôi nhà trệt nhỏ, có vẻ như nơi này cũng là chỗ ở của bác sĩ và y tá luôn.

Chị Tooko nheo mắt nhìn tòa nhà với vẻ xúc động. Nghe chị ấy nói tôi mới nhớ, trên tấm thiệp chúc mừng sinh nhật mà tôi tìm thấy trong ngăn kéo có ghi địa chỉ người gửi là của bệnh viện.

- Chị chưa từng tới đây lần nào à?

- Ừ.

- Nhưng mà không phải năm nào chị cũng đi viếng mộ sao? Tại sao chị lại không tới đây?

Nghe tôi hỏi vậy, nét mặt của chị Tooko trở nên bối rối, rồi chị ấy nở một nụ cười mơ hồ.

- ...Tại chị bận.

Tôi có cảm giác như đó không phải là toàn bộ lý do, dù vậy tôi cũng không gặng hỏi.

- Hi vọng bác sĩ vẫn còn nhớ chị.

- Lúc đó chị vẫn còn là một em bé mà? Làm sao bây giờ bác sĩ nhận ra chị được chứ.

- Nhưng cả ông nội và ba của chị đều được bác sĩ ở đây đỡ đẻ cả.

- Ông bác sĩ đó rốt cuộc bao nhiêu tuổi vậy?!

Trong lúc chúng tôi đang đứng nói chuyện trước cửa ra vào, một cô y tá luống tuổi với dáng người phì nhiêu xuất hiện.

- Ồ? Hai cháu có chuyện gì không?

Vốn dĩ chẳng hề sợ người lạ, nhưng vào lúc này chị Tooko lại tỏ ra lúng túng.

- A, cái này, cháu, sinh ra ở bệnh viện này ạ. Hôm nay, cháu tới thăm bác sĩ...

- Cháu là học sinh cấp ba hả? Năm nay cháu bao nhiêu tuổi rồi?

- Cháu gần mười tám tuổi ạ, năm nay học lớp 12.

Cô y tá nói với vẻ tiếc nuối.

- Vậy thì không phải bác sĩ Mamoru mà là ông nội của ông ấy, bác sĩ Kiichi rồi. Tiếc là bác sĩ Kiichi vừa qua đời năm ngoái.

Chị Tooko nhú mày thất vọng.

- Vậy ạ...

- Cô rất tiếc, để cháu phải tới vô ích rồi. Mà cháu cho cô biết tên của cháu được không?

- Cháu tên Amano Tooko ạ.

Vừa nghe vậy, nét mặt của cô y tá bỗng trở nên tươi tỉnh.

-Ồ, Tooko! Là Tooko trong Chuyện Toono đúng không?

Hai má của chị Tooko cũng đỏ bừng lên vì vui sướng.

- Dạ!

- Quả nhiên là vậy! A, đúng rồi, cháu giống mẹ cháu như đúc. Cái mũi, khoe mắt này thật sự rất giống. Khi đó cô cũng phụ đỡ đẻ cháu đấy.

Sau đó cô y tá tên Hayashi này đưa chúng tôi vào trong bệnh viện và dẫn tới một căn phòng trống, theo lời cô ấy thì đây là nơi mẹ chị Tooko nằm sau khi nhập viện.

Đó là một căn phòng nhỏ ở tầng ba có giường cạnh cửa sổ, từ đó có thể nhìn ra khung cảnh bên ngoài.

- Mẹ của cháu tên Yui đúng không. Cô ấy thường xuyên ngồi trên giường nhìn ra ngoài cửa sổ. Còn ba của cháu là biên tập viên nhà xuất bản thì phải? Khi đó vì công việc bận rộn nên ba cháu không tới thăm mẹ cháu thường xuyên được. Có lẽ mẹ của cháu đã rất lo lắng khi phải một mình sinh cháu ra ở một nơi xa lạ như thế này... Trông cô ấy rất cô đơn... và thường xuyên tỏ ra lo lắng về chuyện gì đó. Dù vậy, cô ấy vẫn không hề than phiền hay oán trách gì, vẫn luôn rất cố gắng.

Lần đầu tiên được ôm cháu, cô ấy đã nở một nụ cười thật hạnh phúc!

Vừa kề sát mặt vào má của cháu, cô ấy vừa khẽ gọi "Tooko" bằng giọng dịu dàng. Theo lời cô ấy thì cái tên đó bắt nguồn từ Chuyện Toono.

Rằng cô ấy đã quyết định nếu sinh con gái thì sẽ đặt tên là "Tooko". Trông mẹ của cháu khi đó thật sự hạnh phúc. Lúc đó Tooko cũng chỉ mới bằng tuổi này thôi.

Chị Tooko vừa cười vừa lắng nghe câu chuyện của cô Hayashi với vẻ mặt hạnh phúc.

Cứ như thể đang nghe một điều gì đó cực kì tốt đẹp.

Thực ra, mình đã từng cảm thấy ghen tị vì mối quan hệ giữa Kana và anh Fumiharu.

Bởi vì khi cầu hôn mình, anh Fumiharu từng nói.

"Câu chuyện của em tựa như món ăn gia đình.

Đơn giản, ấm áp, xoa dịu tâm hồn, nhưng nó lại thiếu đi cái vị để trở thành một thứ hàng hóa, thế nên em sẽ không thể trở thành tác giả của công chúng.

Nhưng em nhất định có thể trở thành tác giả của anh. Anh yêu em, cũng như yêu những gì em viết ra. Thế nên xin em hãy trở thành tác giả của riêng mình anh."

Rồi như để chứng minh, anh ấy cầm bản thảo của mình lên và ăn.

Sau đó, mình trở thành vợ của anh Fumiharu nhưng mình lại không phải tác giả của biên tập viên Amano Fumiharu. Bởi vì mặc dù anh Fumiharu gọi mình là tác giả của anh ấy, nhưng tác giả thực sự của anh Fumiharu lại là Kana.

Mình đã rất đau lòng khi nhận ra điều đó...

Khoảng thời gian mang thai Tooko, mình rất lo, thường xuyên căng thẳng... Mỗi khi anh Fumiharu không về, mình lại nghĩ có khi nào anh ấy

đang ở bên Kana không.

Trong lúc mình đang chờ đợi cô độc trong căn phòng đó, có khi nào hai người đã cùng đi tới một nơi mà mình không thể với tới không.

Thế giới của mình dần tan vỡ, đến một ngày nó trở nên đen kịt.

Tại sao anh Fumiharu vẫn chưa về?

Anh ấy đã hứa Chủ nhật sẽ đi mua đồ cho em bé cùng với mình rồi, vậy mà sao khi Kana gọi, anh ấy lại tới chỗ làm? Mới vừa hôm qua anh ấy còn dụi dàng nói với mình nếu là con gái thì sẽ đặt tên là "Tooko" dựa theo Chuyện Toono.

Tại sao... tại sao anh ấy lại tới chỗ Kana?

Mình rất khổ sở, rất đau khổ, dường như bóng tối đang nhấn chìm mình, mình không biết phải làm sao nữa... Chính Tooko là người đã cứu mình thoát khỏi địa ngục đó.

Khoảnh khắc mình ôm trong tay sinh mệnh bé nhỏ, mềm mại vừa mới ra đời, mình như được bao trùm bởi niềm hạnh phúc vô bờ.

Yêu thương dâng trào, hạnh phúc muốn bật khóc.

Mình thật sự rất hạnh phúc.

Nhưng, hạnh phúc của mình, lại trở thành bất hạnh của Kana.

- ...Quê hương của ba chị, tỉnh Iwate, chính là nơi Chuyện Toono diễn ra.

Chị Tooko nhẹ nhàng nói khi chúng tôi sóng vai bước đi trên con đường giữa những bờ ruộng nhuộm ánh chiều tà.

- Đó là tập hợp truyện kể mang âm hưởng dân gian về những truyền thuyết trên vùng đất này...

Trong Chuyện Toono xuất hiện rất nhiều yêu quái và cả các vị thần... Có Kappa, Tengu... hay Zashikiwarashi... Những loài sinh vật không phải người cùng chung sống trên một vùng đất với người... Dù vậy, trong đó lại không có câu chuyện nào kể về loài yêu quái ăn giấy cả.

Giọng nói vang lên khe khẽ... ánh mắt của chị ấy cũng đầy ắp dịu dàng.

- Ba của chị, còn có ông nội... và cả ông cố... từ rất lâu, rất lâu về trước đều là những người sống bằng việc ăn những câu chuyện. Bởi vì không ai nói cho chị biết người như vậy thì gọi là gì nên chị cũng không biết. Thế nên...

Chị Tooko dừng bước, xoay người nhìn về phía tôi đang kinh ngạc.

Rồi chị ấy ưỡn ngực ra nói với giọng vui vẻ.

- Chị là một nữ sinh cấp ba bình thường, một "Cô gái văn chương" như em chứng kiến!

Tôi rất cuộc cũng hiểu được giọng nói vui vẻ nụ cười rạng rỡ này chính là thứ mà chị Tooko đã luyện tập được sau bao nhiêu năm cố gắng.

Danh xưng "Cô gái văn chương" đó đến cùng ẩn chứa bao nhiêu ý nghĩa bên trong nó...

... Chị không phải yêu quái, chị chỉ là một "Cô gái văn chương" thôi.

... Chị chỉ là một "Cô gái văn chương" bình thường, yêu sách đến nỗi muốn ăn-tươi-nuốt-sống chúng mà thôi.

Chị Tooko là một sự tồn tại không giống với những người khác. Chị ấy hẳn đã phải chịu rất nhiều khổ sở vì chuyện này. Cho dù vậy, chị ấy vẫn cười rạng rỡ, vẫn tỏ ra giận dữ nói mình không phải một yêu quái, vẫn lật từng trang sách và kể cho tôi rất nhiều điều.

Ngực tôi nóng lên khi chứng kiến nụ cười rạng rỡ đó.

Em xin lỗi vì trước kia vẫn luôn cười nhạo, trêu chọc chị là yêu quái... Nếu tôi nói ra những lời đó, có lẽ chị Tooko cũng sẽ chỉ ưỡn cao bộ ngực phẳng lì của mình và nói "Em hiểu là tốt rồi".

Thế nên tôi chỉ im lặng đi bên cạnh chị ấy.

Khi bắt taxi để tới nhà ga, tôi lại phải tốn một phen công sức thuyết phục chị Tooko.

- Ngồi xe buýt được rồi. Chúng ta về bằng xe buýt đi.

- Chuyển xe buýt đó chạy xuyên đêm đấy! Còn nữa, từ giờ đến lúc nó xuất phát còn phải chờ rất lâu! Phải sáng mai chị mới về được nhà đấy!

- Nhưng nó rẻ hơn đi tàu cao tốc mà.

- Thời gian là vàng bạc. Chị Tooko sắp thi rồi đúng không. Phải tranh thủ từng giây từng phút chứ.

- Nói thì nói vậy... nhưng mà chị không mang đủ tiền để đi tàu cao tốc.

Mặc dù rất muốn nói "Vậy thì chị tự về một mình bằng xe buýt đi" rồi bỏ chị ấy lại ở đây, nhưng cuối cùng tôi vẫn không có cách nào làm vậy được.

- ...Em trả là được chứ gì.

- O, như vậy không được.

- Em muốn thế đấy. Chị im lặng hộ em cái.

- V-Vậy thì... ít nhất ngòi tàu điện bình thường cũng được mà...

- Hôm nay tuyến đó không chạy thẳng về Tokyo đâu.

Nhìn chị Tooko vẫn còn tỏ ra do dự, tôi lăm bắm.

- Chị cứ coi như đây là quà sinh nhật sớm đi.

Chị Tooko mở to hai mắt.

- Em vẫn còn nhớ ngày sinh nhật của chị sao?

- ...Ngày mười lăm tháng ba đúng không. Dù sao chị cũng bắt em mua quà sinh nhật muộn nửa năm cho chị rồi, em làm sao quên được chứ.

Tôi nói không chút nương tình, nhưng hai má lại đỏ bừng lên.

Nếu để chị ấy nhìn thấy tôi trong bộ dạng này thì xấu hổ chết mất, thế nên tôi quay người đi.

- Vậy được chưa, chúng ta ngòi tàu cao tốc quay về nhé.

- Konoha...

Chị Tooko khẽ thì thầm.

- Chị đi bộ về được rồi, em dùng số tiền đó mua sách cho chị đi.

Sau đó chị ấy quay người bước đi cứ như thể thực sự định đi về một mình.

Sau khi ngòi trên tàu điện, chị Tooko vẫn không chịu từ bỏ, liên tục lải nhải cái gì mà đừng đổi tuyến sang tàu cao tốc nữa, hay là cứ ngòi tàu điện

đi được tới đâu hay tới đó, rồi chị ấy còn đề nghị chúng tôi đi bộ để dành tiền đó mua sách.

- Sao chị không dành thời gian học công thức toán đi hả.
- Không sao đâu, lần thi thứ hai của chị không có môn Toán.
- Đừng khinh địch, cẩn thận lại thi rớt đấy.
- A! Đừng có nói rớt mà~~~!

Xem ra chị ấy vẫn rất để ý chuyện đó.

Bên ngoài cửa sổ đã là một màu tối đen như mực. Trong khoang tàu cũng chỉ có mình tôi và chị Tooko.

Chị Tooko ngồi đối diện tôi, vẫn đang lấy tay bịt tai lại, chị ấy nhìn ra ngoài cửa sổ khẽ nói.

- Nhưng mà... ngồi xe buýt đêm cũng rất lãng mạn đấy... ánh sáng duy nhất trong xe là đèn khẩn cấp trên sàn... ngoài cửa sổ thỉnh thoảng lại hắt vào ánh sáng... Tựa như chiếc xe đang chạy giữa những vì sao vậy...

- Giống như Đường sắt Ngân hà ạ?

Vừa nói câu ấy ra khỏi miệng, tôi bỗng nhớ tới cung thiên văn đó. Linh hồn dường như rời khỏi cơ thể tôi và quay trở lại đêm hôm ấy.

Bầu trời hình vòm.

Bầu trời sao mà Kenji đã từng chứng kiến.

Chị Tooko kể cho chúng tôi nghe câu chuyện về Giovanni và Campanella.

"Campanella, chúng ta sẽ luôn ở bên nhau đúng không."

Khi đó, Giovanni và Campanella cũng đang ngồi trong khoang tàu nhìn những ngôi sao bên ngoài qua khung cửa sổ sao?

Chị Tooko vẫn đang nhìn ra ngoài cửa sổ.

Cảnh vật thoáng qua như làm nổi lên vẻ cô đơn trên khuôn mặt chị ấy.

Ngực tôi thắt lại.

- ...Khi ấy, không biết Campanella đã đi một mình tới nơi nào nhỉ?

Campanella rời đi, bỏ lại Giovanni.

Tựa như Jérôme và Alissa.

Người đưa ra quyết định luôn là kẻ rời đi. Người bị bỏ lại chỉ biết kêu khóc khẩn cầu trong vô vọng.

Có lẽ chị Tooko cũng nhận ra sự giống nhau giữa Alissa và Campanella. Chị ấy khẽ nói bằng giọng u buồn.

- Đúng vậy... có lẽ Campanella đã bước qua khung cửa hẹp rồi...

Dưới chân tôi truyền tới âm thanh rầm rập của đoàn tàu. Trong khoang tàu tràn ngập bầu không khí tĩnh lặng.

- ...

- ...

Chị Tooko rốt cuộc đang suy nghĩ điều gì vậy?

Mặc dù từ này tới giờ chúng tôi đều nói chuyện thật vui vẻ, nhưng khi về tới Tokyo, mối liên hệ giữa chúng tôi sẽ lại trở nên khó xử, có lẽ từ nay về sau tôi sẽ thật sự không gặp lại chị ấy được nữa.

Sau khi cả hai chúng tôi im lặng một lúc, chị Tooko đột nhiên nói với vẻ đáng thương.

- Chị... đói bụng quá.

- Cả ngày hôm nay em cũng chỉ mới ăn sáng. Chị cố chịu thêm chút nữa đi.

- Nhưng chị đói lắm, đói chịu không nổi.

Chị ấy nhú mày mếu máo nói.

Nói thì nói vậy, nhưng dù sao thì việc viết truyện tam đề rồi đưa cho chị ấy ăn cũng khiến tôi rất khó xử vào lúc này. Cho dù trong khoang không có hành khách nào đi nữa thì nó vẫn khác với xe buýt đêm, đèn đóm trong khoang vẫn sáng trưng.

Khi tôi đang định bảo chị ấy ráng chịu đựng thêm chút nữa, thì chị Tooko đã lôi ra một cuốn sách nhỏ từ trong túi hành lí.

Tôi nín thở khi nhìn thấy tiêu đề.

Alt Heidelberg!

Đó là cuốn sách mà tôi tặng chị Tooko. Cái hôm tôi đến thăm lúc chị ấy bị bệnh, nó được nhét dưới nệm... Khi tôi định xé nó ra đút cho chị Tooko ăn, chị ấy đã ngăn tôi lại...

... Cuốn sách đó không được... Sẽ ăn... hết mất... Chỉ còn lại duy nhất Alt Heidelberg thôi... Thế nên không được ăn...

Khi đó nó vẫn còn khoảng hai phần ba, nhưng bây giờ số trang đã chưa còn đến một nửa.

Ngực tôi đau nhói.

... Chị đã nói lời từ biệt rồi... cũng đã định... ăn hết Alt Heidelberg rồi... Vậy tại sao... em vẫn ở trong phòng của chị...

Khi chị Tooko ăn hết cuốn sách đó, chị ấy sẽ quên tôi sao? Ý nghĩ đó dâng lên, giằng vò lòng tôi.

Chị Tooko lật từng trang sách, rồi bắt đầu kể chuyện bằng giọng nhẹ nhàng.

- Alt Heidelberg là một vở kịch của tác giả người Đức Meyer-Forster, được phát hành năm 1901... Nó là một tác phẩm nổi tiếng kể về niềm vui và nỗi buồn của tuổi xuân thông qua cuộc gặp gỡ giữa chàng hoàng tử Karl Heinrich của công quốc Karlsburg, và Kathie, con gái của một ông chủ nhà trọ. Tựa như đang ăn món mứt tử đinh hương, ngọt ngào... xen lẫn chút đắng chát... khổ sở...

Karl Heinrich vì cha mẹ mất sớm nên từ nh đã phải sống trong những quy tắc nghiêm ngặt để trở thành người kế thừa của Đại công tước xứ Karlsburg đồng thời cũng là ông nội của chàng. Khi đến du học ở lâu đài Heidelberg, cuộc sống đại học tự do đã đưa tới những trải nghiệm khó quên cho Heinrich.

Kathie là một cô gái làm việc tại nhà trọ. Để chào đón Karl Heinrich, cô đã trao cho chàng một bó hoa và đọc thơ. Sau đó hai người yêu nhau.

Ngón tay mảnh khảnh chột dừng lại trên trang sách. Bình thường, khi kể cho tôi nghe những câu chuyện, chị ấy đều rất hào hứng, nhưng vào lúc này chị Tooko lại cúi đầu với vẻ cô đơn.

- ...Mỗi tình đầu... cuộc sống tự do... thật nhiều bạn bè... đối với Karl Heinrich mà nói, đó là niềm hạnh phúc mà chàng chưa từng nếm trải, là những ngày tháng quan trọng không thể thay thế.

Đúng vậy... tựa như khi dùng răng cắn một miếng mít giòn, hương hoa tử đinh hương lan tràn khắp khóe miệng...

Thế nhưng, điều đó không thể kéo dài mãi mãi... bởi vì bệnh tình của đại công tước Karl chuyển biến xấu, Karl Heinrich phải dừng việc du học và về nước.

Hai năm sau, khi đã trở thành đại công tước và quay lại Heidelberg, Heinrich nhận ra Heidelberg thân thuộc ngày xưa nay đã không còn nữa...

Giọng nói của chị Tooko trở nên khàn đặc.

Đồng thời những ngón tay của chị ấy khẽ vuốt ve trang giấy rồi dừng lại ở mép.

Chẳng lẽ chị ấy định ăn sách ở đây sao?!

Thật bất cần. Bình thường chị ấy đâu phạm sai lầm nguy hiểm như vậy đâu.

Tiếng giấy bị xé vang lên.

Chị Tooko dùng đầu ngón tay nhặt lên mẩu giấy trắng rồi từ từ đưa lên môi.

Không được ăn, nó sẽ biến mất! Sẽ quên mất!

Không chịu đựng được cơn đau đang giày vò lồng ngực, tôi duỗi tay ra.

Tôi đưa tay vào giữa môi và ngón tay của chị Tooko rồi nắm chặt lấy tay chị ấy. Có lẽ vì quá đột ngột, chị Tooko cũng cảm thấy kinh ngạc nên vô ý ngậm miệng lại. Răng chị ấy cắn mạnh vào ngón tay của tôi.

- ...!

- Konoha...!

Chị Tooko vội lùi lại.

Chị ấy đặt quyển sách lên đùi rồi nắm lấy tay tôi, khẽ vuốt ve chỗ sưng tấy lên vì bị cắn.

- Sao tự dưng em lại đưa tay ra vậy. Ôi dấu răng nữa này, chắc đau lắm...

- Ai bảo chị Tooko định ăn sách chứ.

- ...

Có lẽ cảm nhận được tình cảm dồn nén trong giọng của của tôi, chị Tooko khẽ ngước lên nhìn với ánh mắt buồn bã. Tôi cũng trừng mắt nhìn lại chị ấy.

- Tại sao chị lại ăn quyển sách đó hả?

- Bởi vì... nó cũ quá rồi... nếu để lâu quá thì sẽ không ăn được nữa. Dù sao nó cũng là quà Konoha tặng chị.

Ngược tôi dâng lên cảm xúc ngứa ngáy khi nghe chị ấy nói bằng giọng một người chị đang cố thuyết phục đưa em trai cứng đầu, thế nên tôi cũng tức giận cầm lấy quyển sách trên đùi chị Tooko.

- C-Cho dù vậy đi nữa... chị cũng không được ăn trên tàu điện thế này. Cho dù chị Tooko tham ăn tới đâu thì cũng phải có kiến thức cơ bản này chứ. Lỡ bị ai nhìn thấy thì chị định làm thế nào hả?

Chị Tooko đột nhiên im lặng.

- ...Chị xin lỗi.

Cổ họng tôi nóng ran. Thật khó chịu, thật khổ sở, chính tôi cũng không biết mình bị làm sao nữa.

Tôi rất cuộc muốn nói gì, muốn làm gì.

Tôi ngoảnh mặt sang một bên, giận dữ như không muốn nhìn thấy vết răng do chị Tooko để lại, đột nhiên, chị Tooko khẽ dùng ngón tay vuốt giữa hai hàng lông mày của tôi.

Thấy tôi tỏ vẻ kinh ngạc, chị ấy thì thầm.

- ...Nhấn gì mà ghê quá.

- Hả...?!

- Đó là lời mà Kathie đã nói. Vừa vuốt ve khuôn mặt của Karl Heinrich khi chàng quay lại Heidelberg, mệt mỏi với thân phận Đại công tước.

Hai bím tóc của chị ấy khẽ đung đưa, mùi hoa tử đinh hương khẽ lướt qua mũi tôi.

Chị Tooko vừa nở nụ cười ấm áp vừa khẽ vuốt ve trán tôi.

"Nào, cười lên cho em xem nào."

Những đầu ngón tay dịu dàng trượt xuống hai gò má. Dịu dàng vuốt ve như đang cổ vũ tôi.

"Một lần nữa. Karl Heinrich, cười lên nào, hãy cho em thấy nụ cười ngày xưa của chàng. Nào, cười đi."

Ánh mắt của chị Tooko phản chiếu trong ánh mắt tôi. Ánh mắt trong suốt, dịu dàng tựa đóa hoa tử đinh hương...

Mặt tôi nóng rực lên, đồng thời, ngực tôi cũng tràn đầy cảm giác xót xa, tôi mở ra Alt Heidelberg và bắt đầu đọc lời thoại của Karl Heinrich.

"Kathie, những gì xung quanh ta chẳng hề thay đổi, sông Main, sông Neckar... cả Heidelberg đều vẫn như cũ. Chỉ là con người ở đây đều đã đổi thay. Những con người cũ đã không còn nữa."

Chắc hẳn sau này khi nhớ lại, tôi sẽ cảm thấy xấu hổ đến muốn chết, sẽ nằm lăn lộn trong phòng nhiều lần.

Cho dù vậy, điều đó vẫn còn tốt hơn gấp trăm lần việc chứng kiến chị Tooko ăn tới những trang sách cuối cùng quyển sách mà tôi tặng.

Nét mặt của chị Tooko hiện lên vẻ kinh ngạc, rồi ngay lập tức trở thành bi thương. Vừa nhìn chăm chú vào chị Tooko, tôi vừa nói tiếp.

"Chỉ có mình em, Kathie, chỉ có em là người duy nhất vẫn không thay đổi."

Chị Tooko lặng lẽ cười.

Nụ cười đó thật đẹp, cổ họng tôi như thắt lại.

Giọng tôi như khàn đi.

"...Chỉ mình em mà thôi..."

Ngực tôi như bị thứ gì đó lèn chặt, tôi không thể nói tiếp được. Thấy vậy, chị Tooko khẽ nở một nụ cười đầy tinh quái rồi di chuyển sang chỗ ngồi bên cạnh tôi. Sau đó, chị ấy quàng hai tay qua tay tôi rồi nói tiếp lời thoại của Kathie.

"Vậy thì tới đây nào... Karl chàng còn nhớ ngày chàng ra đi không... Khi ấy chúng ta đã định sẽ cùng đi chơi rừng Odenwaldkreis."

Tôi gật đầu theo lời chú giải trong sách.

Vẻ tinh nghịch trong mắt chị Tooko càng đậm hơn.

"Sau đó chúng ta sẽ lên xe ngựa tới Neckargemund... rồi tới Paris, được không?"

Chú thích viết "Mỉm cười", chị Tooko cũng khẽ nheo mắt lại.

Tại dòng chú thích tiếp theo, nó viết chị ấy sẽ tựa đầu vào ngực tôi.

Trái tim tôi cảm nhận được sức nặng của chị Tooko, mùi hoa tử đinh hương tỏa ra từ tóc chị ấy khiến đầu óc tôi choáng váng. Chị Tooko, chị diễn quá nhập tâm rồi! Tại sao chị lại nhắm mắt một cách bình thản như vậy chứ?!

Không thể lùi lại để tránh, tôi nín thở đọc tiếp lời thoại.

"Bên ngoài bây giờ đã là ban đêm tràn đầy gió mùa xuân, mọi người đều đã ngủ."

Chị Tooko ngẩng đầu lên nhìn tôi.

"Chàng hãy ôm em thật chặt đi."

Tôi giật mình khi nhìn thấy dòng chú thích tiếp theo, tâm trạng dao động kịch liệt! Không được, tôi không thể diễn cảnh này được!

Ở đó viết "(Ôm nàng, hôn nồng cháy)".

Chị Tooko trở thành Kathie và tựa người vào tôi, ngược lên nhìn tôi với ánh mắt như khiến tôi tan chảy.

Đầu tôi như sôi trào, tim đập hỗn loạn, hơi thở cũng trở nên khó khăn, tôi gấp sách lại rồi đặt lên chỗ ngồi.

- Xin lỗi. Em làm không được.

Chị Tooko tách khỏi tôi rồi quay lại chỗ ngồi đối diện, rồi chị ấy cầm lấy quyển sách lên và bật cười khúc khích.

- Konoha vừa rồi đã là một chàng hoàng tử rất tuyệt vời đấy.

- ~~~

Mang theo ánh mắt kì lạ, chị Tooko nhìn tôi đang ủ rũ rầu rĩ.

Sau đó chị ấy ngả lưng ra ghế rồi nhắm mắt với vẻ thỏa mãn.

- Cảm ơn em. Nhờ vậy mà bụng chị lại no căng rồi.

Nét mặt chị ấy thật dịu dàng, tựa như đang có một giấc mơ hạnh phúc.

Sau đó, vẫn ôm Alt Heidelberg trước ngực, chị ấy nhắm mắt lại.

Chị ấy ngủ rồi sao. Hay là chị ấy chỉ đang giả vờ ngủ...

Tôi bỗng cảm thấy buồn khổ khi chứng kiến nụ cười an tĩnh trên bờ môi chị ấy.

Và nghĩ trong đầu nếu như tôi làm theo những gì ghi trong chú giải, nếu khi ấy tôi ôm lấy và hôn chị Tooko, thì sẽ như thế nào...

Về sau, chúng tôi đổi sang tuyến tàu cao tốc, khi đặt chân xuống ga Tokyo thì đã gần mười một giờ đêm rồi.

Sau khi rời khỏi ga, chị Tooko bước đi vài bước rồi dừng lại.

- Hôm nay thật sự cảm ơn em. Tới đây chị tự về được rồi.

- Cũng trễ rồi, để em đưa chị về nhà.

- Không cần đâu, chị về một mình được. Cứ như vậy đi.

- Vẫn mang theo nụ cười trên môi, chị Tooko nói ra lời cự tuyệt một cách dứt khoát.

Cơn đau như cắt lại chạy qua ngực tôi.

Tôi cuối cùng cũng hiểu ra, rằng chị Tooko sẽ rời khỏi tôi, cảnh vật trước mắt tôi như tối sầm lại.

Mới vừa nãy thôi chị ấy vẫn còn ở gần tôi đến vậy! Vẫn cười với tôi như chưa từng có chuyện gì xảy ra! Vẫn tựa đầu vào ngực tôi và nhắm mắt lại đây hạnh phúc!

- Chị đi đây.

Trông thấy chị Tooko xoay tấm lưng mảnh khảnh lại và bước đi, tôi dốc hết sức kêu lên.

- Chị Tooko! Rốt cuộc em phải làm gì bây giờ?!

Lòng tôi rối như tơ vò, cổ họng đau nhức, tôi không tài nào thở được. Tôi không biết phải làm sao nữa.

Chị Tooko quay đầu lại.

Với ánh mắt xót xa và khó xử... chị ấy nhìn tôi.

Khóe mắt cay xè, lồng ngực nhói lên từng cơn, tôi nói như chực khóc.

- Em không muốn viết tiểu thuyết nữa! Em cũng không muốn trở thành tác giả! Em không thể viết ra một câu chuyện tựa manna như mẹ của chị Tooko! Nhưng, nếu như em viết, chị Tooko sẽ ở lại bên cạnh em mãi mãi chứ? Chị sẽ không rời xa em phải không?

Hai bím tóc đung đưa theo gió. Chị Tooko nheo mắt lại đầy khổ sở lắng nghe những lời của tôi.

Nếu như vào lúc này, chị Tooko nói rằng muốn tôi viết, nếu đó là điều chị Tooko hi vọng, nếu điều đó có thể thay đổi tương lai của chị Tooko... nếu làm vậy có thể giúp tôi không mất đi chị Tooko...

Tôi...

Tôi sẽ...

Nhưng chị Tooko đã ngăn tôi nói ra những lời đó.

- Không cần nữa rồi.

Tôi không thể tin những gì vừa nghe được.

Tựa như Alissa nói ra lời vĩnh biệt đối với Jérôme, chị Tooko nhìn tôi với ánh mắt dịu dàng và nói.

- Chị từng hi vọng được đọc lại một lần nữa câu chuyện của mẹ. Chị từng cho rằng làm vậy sẽ lấp đầy được cái bụng rỗng, rằng sẽ có điều gì đó thay đổi theo chiều hướng tốt hơn. Rằng Konoha chắc hẳn có thể làm được điều đó.

Ánh mắt chị ấy hơi mờ đi.

- Nhưng đó chỉ là một nguyện vọng ích kỉ của chị...

Giọng nói chị ấy run rẩy một cách lạnh lẽo.

Nhưng rồi khóe miệng chị ấy lại hiện lên nụ cười.

- Thế nên Konoha không cần phải làm vậy nữa. Chị xin lỗi vì từ trước tới giờ vẫn nói dối em.

Nói rồi, chị ấy nắm chặt hai tay đặt trên đầu gối rồi cúi đầu thật sâu.

Tôi chỉ đứng đó, không thể di chuyển được.

Chỉ có mắt tôi là mở to kinh ngạc.

Chị Tooko ngẩng đầu lên, nở nụ cười lặng lẽ rồi bước đi sau khi nói "Tạm biệt".

Bóng hình mảnh khảnh đó dần hòa tan vào màn đêm.

"Không cần nữa rồi. "

Những lời tàn khốc đó vang vọng trong tai tôi, lặp đi lặp lại, lặp đi lặp lại.

Alissa từng nói trong nhật kí của mình như thế này.

Trên con đường mà Chúa chỉ cho chúng ta thấy, không có cách nào để hai người cùng bước đi...

Mình xin lỗi, Kana. Mình thật sự không có quyền cầu mong Kana được hạnh phúc.

Bởi vì đứng chắn trước hạnh phúc của Kana chính là bản thân mình.

Sau khi Tooko ra đời, mình cuối cùng cũng được giải phóng khỏi đau khổ.

Khi mình ôm lấy Tooko, anh Fumiharu cũng ôm lấy mình và dịu dàng nói "Xin lỗi".

Ánh sáng và hi vọng lại một lần nữa quay lại với thế giới của mình, đứng ở phía bên này cánh cửa lớn, mình cảm thấy thật hạnh phúc, tựa như đang mơ.

Mình có Tooko, có anh Fumiharu. Cuộc sống hàng ngày của mình thật bình thản, ấm áp, dịu dàng.

Nhưng Kana lại không tới đây!

Tựa như Alissa cho dù biết được "tồn tại những vương quốc như vậy" nhưng quyết không đi về phía đó, Kana cũng chỉ dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn Tooko ăn những câu chuyện mình viết!

Kana, cậu đã không còn nghe được giọng nói của mình nữa sao?

Kana không còn muốn đọc những câu chuyện mình viết ra nữa sao?

Nếu Kana muốn đi về phía bên này... nếu đó là điều Kana hi vọng.

Mình sẽ đưa cho Kana tất cả mọi thứ thuộc về mình.

Tôi đứng ở đó bao lâu rồi nhỉ.

So với cảm giác lạnh lẽo khi gió quạt vào má, cảm giác mất mát trong tôi lại càng mãnh liệt hơn.

Vẫn đứng sững người, tôi rút tay vào túi lấy điện thoại ra và xem tin nhắn hiện trên đó.

Trong khi tôi đang trên đường tới Iwate, Akutagawa gửi tin nhắn báo với tôi Kotobuki vẫn bình an. Khi ấy, mặc dù tôi đã gửi tin nhắn xin là Kotobuki, nhưng cậu ấy không hề trả lời. Có lẽ cậu ấy đã quá mệt mỏi rồi. Đó cũng là chuyện hiển nhiên mà thôi.

Một tin nhắn khác là của mẹ, là tin nhắn trả lời sau khi tôi báo cho mẹ trưa nay sẽ không về ăn cơm... Trong tin nhắn, mẹ hỏi có phải tôi cãi nhau với bạn gái không, rồi khuyên tôi phải biết nhường nhịn.

Thử gọi vào số của Akutagawa, nhưng giọng nói trả lời ở đầu bên kia lại là của một cô gái.

"Konoha?"

Làn sương mù đang giăng kín đầu tôi đột nhiên bị thổi bay.

- Miu?

Tại sao Miu lại trả lời điện thoại của Akutagawa?! Còn là vào lúc này nữa? Không phải giờ thăm viếng của bệnh viện đã qua từ sớm rồi sao.

Trong lúc tôi còn đang hoang mang, Miu nói tiếp với giọng nghiêm khắc.

"Nghe nói cậu cho bạn gái leo cây để đuổi theo chị Amano hả? Chà, không ngờ Konoha lại nhẫn tâm như vậy, bạn gái cậu khóc dữ lắm đấy. Còn nói cái gì ghét nhất Inoue, rồi thì muốn chia tay với cậu."

"K-không phải...! Tôi không có nói vậy...!"

Đột nhiên một giọng khác nói xen vào. Là Kotobuki?!

"Ây dà, không phải vừa nãy cậu còn nói cậu không cần loại đàn ông không quyết đoán, rằng không muốn nhìn mặt cậu ta thêm lần nào nữa sao?"

"Cậu nói dối...! Cậu ấy nói dối đấy! Đừng tin cậu ấy, Inoue!"

Rốt cuộc có chuyện gì vậy? Tôi kinh ngạc nghe giọng của Miu và giọng của Kotobuki xen lẫn vào nhau mà chẳng hiểu mô tê gì cả, đúng lúc này, đầu bên kia vang lên giọng bất mãn của Miu "A! Kazushi! Trả lại đây!", sau đó tôi nghe thấy giọng của Akutagawa.

"... Xin lỗi, nhưng mà nói chuyện qua điện thoại thế này rất khó, cho nên ông tới nhà tôi đi. Kotobuki và Asakura cũng đang ở đây."

Akutagawa khổ sở nói như vậy.

Sau khi đi qua cổng chính mang phong cách truyền thống và tới cửa trước, tôi thấy Akutagawa với vẻ mặt tiêu tụy đang đứng chờ mình.

- Ông có gặp được chị Amano không?

- ...Ừm, không có chuyện gì cả.

- Vậy sao, thế thì tốt.

- Xin lỗi vì gây phiền toái cho ông.

- Không, tôi cũng không phiền gì chuyện này, nhưng mà...

Akutagawa hơi nhú mày. vẫn đứng trước cửa, tôi khẽ hỏi.

- Tại sao Miu và Kotobuki lại tới đây vậy ?

- Thực ra thì hôm nay tôi có hẹn đi chơi với Asakura.

Hả?! Ra là vậy. Tôi xin lỗi, nếu biết vậy...

Có vẻ như sau khi nhận được điện thoại của tôi, Akutagawa đã gọi cho Miu để hủy bỏ cuộc hẹn

Thế là Miu bắt đầu càu nhàu và đòi cậu ấy giải thích lý do, sau đó nói cậu ấy cũng muốn đi cùng.

Mặc dù Akutagawa nói không rảnh đi đón cậu ấy, nhưng Miu không thèm quan tâm và tự đưa ra quyết định.

"Vậy để tôi tự tới đó, cậu cứ đứng đấy chờ với Kotobuki đi. Những lúc thế này con gái nói chuyện với nhau vẫn dễ hơn. Dù sao Kazushi cũng chẳng thể nói được chuyện gì ra hồn. "

- ...Lúc đó Kotobuki trông cũng rất buồn, cho nên có Asakura ở đó cũng giúp tôi nhiều lắm...

Sau đó cả ba về nhà của Akutagawa, tình hình của hai cô gái y hệt như những gì vừa xảy ra trong điện thoại.

- Dù sao bây giờ cũng trễ rồi nên tôi đề nghị hai người ở lại nhà tôi. Ba tôi hôm nay có việc nên ở lại chỗ làm, hai chị gái cũng cho phép rồi. Tôi cũng xin phép bệnh viện và liên lạc với chị của Kotobuki, ông không cần lo đâu.

Vẻ mặt mỗi hiện lên trên khuôn mặt của Akutagawa.

- Ủm, nói thế nào nhỉ, thật sự khiến ông vất vả rồi...

Khi tôi vừa nói ra lời xin lỗi, trên lầu vọng xuống giọng của Miu.

- Cậu đang làm cái gì vậy hả Kazushi! Konoha đến rồi đúng không. Nhanh dẫn cậu ấy lên đây!

Oa...

- Nào, ức chế gì thì nói cho hết đi. Cậu mà cứ ngoan ngoãn thì về sau thế nào cũng bị bỏ rơi, người ta sẽ hất cẳng cậu ra cho mà xem. Chà, dù sao thì tôi cũng chẳng quan tâm chuyện đó.

- Há! Làm gì có chuyện tôi bị hất cẳng hả?!

- Vậy à, ừ thì cho dù trong tương lai gần có thể thành như vậy, nhưng dù sao bây giờ cậu cũng đang là bạn gái nhỉ. Mặc dù tôi chẳng thấy cậu nhận được chút đãi ngộ tối thiểu nào với tư cách là bạn gái cả.

Khi tôi đặt chân vào phòng của Akutagawa, Miu đẩy Kotobuki đi về phía tôi.

Kotobuki vừa chống cự vừa nhìn về phía tôi với vẻ mặt không biết phải làm sao, cũng xen lẫn chút tức giận.

- Tôi xin lỗi, Kotobuki.

Nghe tôi nói xin lỗi một cách căng thẳng, Kotobuki càng bối rối hơn.

- Cậu nghĩ chỉ vậy mà được tha thứ à? Lần nào cũng vì dung túng cậu như vậy nên chuyện mới cứ lặp đi lặp lại. Cơ bản thì cậu rất coi thường tôi phải không?

Kotobuki quay ngoắt lại trừng mắt nhìn Miu.

- K-Không có chuyện đó...

- Ồ, cậu biết không, Konoha chưa từng một lần phá vỡ lời hứa với tôi đâu nhé. Cho dù bạn bè rủ đi chơi thì Konoha vẫn ưu tiên tôi trước và từ chối bọn họ.

- Ừ... C-Có phải vậy không? Inoue?

- Ờ, chuyện đó...

- Còn nữa, đặt bạn gái và một người khác lên bàn cân xong rồi đem bạn gái ném đi, cậu tin nổi chuyện đó không. Nếu là tôi thì tôi cả đời này cũng không thèm nói chuyện với một kẻ tệ bạc như vậy nữa.

- Asakura, dù sao Inoue cũng có nỗi khổ tâm. Cậu ấy cũng rất lo lắng cho Kotobuki mà. Còn nhờ tôi đi đón Kotobuki. Đó không phải bằng chứng cậu ấy rất quý trọng Kotobuki sao.

Akutagawa nói đỡ cho tôi.

- Tôi xin lỗi. Vì Ryuuto gọi điện khóc bảo chị Tooko gặp chuyện không may... cho nên...

- Konoha, cậu bị thằng nhóc Sakurai đó lừa bao nhiêu lần rồi biết không hả? Thiệt tình, cậu ngây thơ quá đấy, không, nói đúng ra là chẳng biết rút kinh nghiệm gì cả. Người như vậy người ta gọi là đồ đàn đấm.

- ...Asakura, chúng ta ra ngoài đợi đi.

- Làm vậy thì việc tôi chờ Konoha tới là vô ích à. Kazushi, cậu thích thì ra ngoài đợi một mình đi. Nào, Kotobuki.

Một tay dùng nạng chống, Miu dùng tay kia đẩy mạnh Kotobuki về phía trước.

- A!

- Oa!

Tôi vội vươn tay ra đỡ lấy khi Kotobuki suýt nữa thì ngã xuống sàn.

- C-Cậu không sao chứ?

Khi tôi ôm lấy cậu ấy và hỏi như vậy, hai mắt của Kotobuki rưng rưng, cậu ấy cắn răng cố chịu đựng.

Tôi giật mình khi nhận ra dường như cậu ấy sắp khóc.

- I...Inoue, trước kia tôi từng nói với cậu là tôi rất hay ghen đúng không.

- Hả, à... ừm.

Đột nhiên một âm thanh giòn tan vang lên, má tôi nóng bừng.

Vẫn giơ cao tay phải, Kotobuki căn môi trừng mắt nhìn tôi. Tôi còn chưa kịp hoàn hồn thì cậu ấy đã nói tiếp với vẻ giận dữ.

- Đồ đần! Inoue là đồ đần! Tại sao cậu lại chạy tới chỗ chị Tooko hả! C-Cho dù có lý do gì đi nữa tôi vẫn rất giận... Cậu biết tôi mong chờ buổi hẹn này thế nào không...! Cũng rất háo hức để tới nhà Inonue! Vì Inoue mà tôi đã nướng bánh quy định đem tới làm quà! Cậu biết không hả, đồ đần, ngu ngốc, lẳng nhăng!

Kotobuki lại túm lấy tôi và đấm cho tôi một cái.

Sau lưng chúng tôi, Miu nhún vai, còn Akutagawa thì há hốc mồm vì kinh ngạc.

Kotobuki thở phì phò, rồi đột nhiên nét mặt cậu ấy trở nên buồn khổ.

- T...Tôi thật sự rất giận. Rất ghen tị với chị Tooko...

Những lời đó khiến trái tim tôi đau đớn.

Tôi đã khiến Kotobuki phải buồn lòng quá nhiều lần. Cho dù cậu ấy là bạn gái của tôi đi chăng nữa.

- Tôi rất giận... Cho nên, mặc dù không phải cả đời... nhưng tạm thời tôi không muốn nói chuyện với Inoue nữa.

Nói rồi cậu ấy thả tay ra rồi quay lưng lại. Bóng lưng cậu ấy run rẩy kịch liệt, không giống với bóng lưng của chị Tooko.

- Nhà... nhà vệ sinh.

Kotobuki nói với Akutagawa.

- Cho tôi mượn nhà vệ sinh.

- Ủ, ừm...

Akutagawa dẫn Kotobuki ra ngoài. Trong khi đi ngang qua tôi, Kotobuki vẫn cúi đầu không nhìn về phía tôi. Nét mặt cậu ấy đang run rẩy một cách yếu đuối.

Đột nhiên, má của tôi lại bị tát một cái nữa.

Thanh âm giòn tan lại vang lên. Lần này chủ nhân của cái tát là Mu.

Cặp mắt to tròn của cậu ấy ánh lên vẻ khó chịu. Trong lúc tôi còn đang kinh ngạc, Miu lại vươn tay véo vào mặt tôi.

- Konoha, cậu thật giỏi việc trong khiến con gái nhà người ta tổn thương nhỉ?

- ...Miu.

Lưng tôi run rẩy khi nghe thấy giọng nói lạnh lùng đó.

Nhận ra trong mắt của Miu ẩn chứa chút căm hận, cơ thể tôi lại càng run rẩy, tựa như bị dội nước lạnh.

- Lại gần người rồi. Konoha, sao cậu không chịu tỉnh ra chứ. Cậu vẫn không nhận ra à? Amano Tooko vốn là người không nên tồn tại trên cõi đời này.

Trái tim tôi đập mạnh.

- Ý cậu là chuyện xảy ra trong tiểu thuyết của cô Kanako sao...?

Miu nhìn thẳng vào tôi và nói.

- Ủ. Mình đọc Cánh cửa tội lỗi rồi. Tooko là đứa bé không nên tồn tại... ngoài ra, không chỉ có như vậy. Cái lần ở cung thiên văn, chị ta từng

kể lại cảnh cuối trong Tựa như bầu trời xanh vốn không được xuất bản chính thức. Mình vẫn luôn thắc mắc là tại sao chị ta lại biết được bản thảo gốc của Konoha.

Mình nghe Sakurai nói mẹ cậu ta là một tác giả, nhưng khi đó mình đã không nghĩ rằng người đó lại chính là Sakurai Kanako... Sau sự kiện ở cung thiên văn, mình đọc lại một lần nữa sách của Konoha và khi đọc đến phần đánh giá của các giám khảo và nhìn thấy cái tên Sakurai Kanako, mình rất cuộc nhận ra, rằng Amano Tooko chính là em bé Tooko xuất hiện trong tiểu thuyết của cô ấy.

Nếu có liên hệ với Sakurai Kanako thì việc chị ta đọc được bản thảo gốc của Konoha cũng chẳng có gì lạ. Chắc chắn ngay từ đầu chị ta cũng đã biết Konoha là Inoue MIU. Dù vậy chị ta vẫn giấu chuyện đó và ở bên Konoha. Amano Tooko vẫn luôn giữ bí mật chuyện đó với Konoha...

Cả Akutagawa lẫn Kotobuki vẫn chưa quay lại.

Ánh mắt của Miu dần trở nên sắc nhọn. Đến nỗi tôi không khỏi cho rằng phải chăng đến bây giờ cậu ấy vẫn còn hận tôi...

- Tại sao chị ta lại không nói cho Konoha biết sự thật chứ? Điều đó không phải là vì chị ta muốn Konoha viết ra tác phẩm thứ hai sao? Amano Tooko, người dìu dắt ở bên cạnh bảo vệ cho Konoha từ trước tới giờ... người ở chung với Konoha trong khoảng thời gian hai năm này... chỉ là một ảo ảnh mà Konoha tự tưởng tượng ra mà thôi!

Ngược tôi thất lại, tôi muốn hét lên.

Không phải vậy!

Cho dù chị Tooko vẫn luôn giữ bí mật với tôi nhưng sự dìu dắt và hơi ấm chị ấy trao cho tôi đều là thật.

Vậy mà chỉ vì một lần phản bội, tôi lại không thể tha thứ cho chị ấy, tôi lại trách cứ chị Tooko.

Tôi chưa từng nghĩ tới việc kìm nén cảm xúc đó, chưa từng có ý định tìm hiểu nỗi đau khổ của chị Tooko. Tôi đã trốn chạy, bắt bản thân nghĩ rằng mình chỉ là người bị hại. Cho dù chị Tooko vẫn luôn dịu dàng, vẫn luôn chăm sóc tôi!

Biểu cảm trên khuôn mặt của Miu đột nhiên trở lại bình thường, cậu ấy nhìn tôi với ánh mắt bi ai dường như là thương hại.

- Cậu lại thế rồi, đừng có làm vẻ mặt như một con cún bị bỏ rơi như vậy chứ. Sự thật thì biết càng sớm sẽ càng tốt. Không phải Konoha vẫn còn một cô gái không phải là ảo ảnh sao.

Nói rồi, hai mắt cậu ấy càng nheo lại một cách buồn bã.

- Kotobuki... chưa từng khóc dù chỉ một lần. Trong khi chờ Konoha quay về, cho dù trông như lúc nào cũng có thể bật khóc, cho dù vậy, cậu ấy vẫn cố gắng chịu đựng không khóc trước mặt mình.

Tôi cũng nhận ra lý do tại sao Kotobuki chưa quay lại. Chắc hẳn cậu ấy đang khóc trong nhà vệ sinh, một mình, cố nén để không phát ra âm thanh...

Thấy tôi cúi đầu ủ rũ, Miu nói tiếp.

- Konoha biết chuyện này không? Cánh cửa tội lỗi có một phần ngoại truyện. Mặc dù nó chỉ là một chương ngắn được đăng trên tạp chí chứ không hề được in ra sách...

Giọng nói của cậu ấy dần trở nên trầm thấp.

- Búp bê Tooko về sau vẫn mang theo hình hài búp bê và trưởng thành từng chút một, cuối cùng, vào một ngày nọ, nó bắt đầu sở hữu ý thức và ra tay giết chết Arisa.

- !

Đúng lúc này, tiếng đẩy cửa vang lên, toàn thân tôi run bắn.

Tôi nhận ra Akutagawa và Kotobuki đã quay về, nhưng mồ hôi lạnh lúc nãy vẫn khiến toàn thân tôi có cảm giác rùng mình.

Hai mắt của Kotobuki đỏ ngầu. Thấy vậy, ngực tôi thắt lại.

- Hôm nay cũng trễ rồi, ông ở lại nhà tôi đi Inoue. Asakura và Kotobuki nữa, hai người cũng nhanh đi nghỉ đi. Tôi đã chuẩn bị chăn nệm ở phòng dành cho khách rồi. Hai người ra đó đi. Inoue, ông ngủ cùng tôi không sao chứ?

- Cảm ơn, nhưng xem ra tôi về vẫn tốt hơn.

Vẫn đang quay lưng về phía tôi, bả vai của Kotobuki run lên.

Akutagawa nhú mày.

- Quanh khu này không bắt được taxi đâu.

- Không sao đâu.

- Vậy ông lấy xe đạp của tôi mà về. Hôm sau trả lại cho tôi ở trường là được.

- Cảm ơn ông, vậy cứ như vậy đi.

Bên ngoài lạnh thấu xương. Bây giờ đã là một giờ sáng rồi.

- Hôm nay thật sự cảm ơn ông.

- Cẩn thận nhé, đừng để xảy ra tai nạn.

- Ừm.

Tôi gật đầu, khi tôi chuẩn bị đạp xe đi thì Kotobuki xuất hiện, môi cậu ấy vẫn còn đang dẫu lên.

- Vậy tôi vào trước đây.

Akutagawa vỗ vai tôi rồi đi vào nhà.

Kotobuki trừng mắt nhìn tôi, sau đó im lặng chìa tay ra.

Bao tay?

- ...Đi xe đạp sẽ rất lạnh tay.

- Cậu chuẩn bị cho tôi à?

- ...

Cậu ấy quay mặt đi không thèm trả lời.

Ngực tràn đầy cảm giác ấm áp, tôi cầm lấy bao tay rồi xỏ vào. Bao tay màu hồng nhạt dễ thương ôm lấy tay tôi một cách ấm áp.

- Cảm ơn cậu.

- ...

Kotobuki vẫn không chịu nhìn về phía tôi.

Rồi đột nhiên, cậu ấy nói bằng giọng cụt lủn.

- T-Tôi vẫn còn rất giận, cho nên ở trường đừng bắt chuyện với tôi... Buổi sáng cũng không cần chờ, tôi sẽ tới trường một mình. N-Nhưng... nếu

như Inoue vẫn muốn hẹn hò với tôi, vậy hãy cho tôi xem bằng chứng cho sự thật lòng của cậu.

- ...Bằng chứng?

Kotobuki ngược lên nhìn tôi với ánh mắt yếu đuối... xen lẫn chút khẩn trương.

- Vào ngày lễ tình nhân trắng, hãy gọi tôi là... Nanase. Chỉ cần như vậy, tôi sẽ tin tưởng Inoue. Cho đến lúc đó, đừng nói gì cả...

Nói ra những lời đó xong, cậu ấy quay lưng về phía tôi và chạy vào nhà.

Sau khi mang theo tâm trạng xót xa nhìn bóng lưng Kotobuki biến mất, tôi cũng đạp xe về nhà.

Con đường đêm thật u ám và yên tĩnh, tựa như vũ trụ tối tăm vô biên vô hạn.

Vừa đạp xe, tôi vừa nhớ lại những lời của Miu, ngược thỉnh thoảng lại nhói lên.

... Sự thật thì biết càng sớm sẽ càng tốt. Không phải Konoha vẫn còn một cô gái không phải là ảo ảnh sao.

... Amano Tooko, người dìu dắt ở bên cạnh bảo vệ cho Konoha từ trước tới giờ... người ở chung với Konoha trong khoảng thời gian hai năm này... chỉ là một ảo ảnh mà Konoha tự tưởng tượng ra mà thôi.

Thình thịch, thình thịch... tôi có thể nghe thấy tiếng tim của mình đập. Hơi thở trắng xóa cuộn quanh mặt tôi, mặc dù cơ thể đang rất lạnh, cổ họng tôi lại nóng rực.

Tôi nên chọn ai giữa Kotobuki và chị Tooko... thực sự thì kết quả đã quá rõ ràng.

"Không cần nữa rồi."

Bóng lưng kiên định của chị Tooko và bóng lưng run rẩy yếu đuối của Kotobuki cùng hiện lên trong đầu tôi, cổ họng tôi đau nhức.

Chị Tooko lựa chọn rời xa tôi.

Còn Kotobuki, mặc dù vụng về, vẫn đang cố gắng tiến gần về phía tôi.

Người cùng tôi bước đi trên con đường ẩm áp bằng phẳng mà tôi mong đợi sẽ không là ai khác ngoài Kotobuki, thế nhưng...

Tại sao trong suy nghĩ của tôi lại chỉ toàn hình ảnh của chị Tooko vậy.

... Búp bê Tooko về sau vẫn mang theo hình hài búp bê và trưởng thành từng chút một, cuối cùng, vào một ngày nọ, nó bắt đầu sở hữu thức và ra tay giết chết Arisa.

Những lời đó của Miu rốt cuộc có ý gì?

Búp bê giết người ư? Tooko đã giết Arisa...?

Chị Tooko sẽ giết cô Kanako?

Không thể nào... Chuyện đó chỉ có trong tiểu thuyết. Làm sao mà chị Tooko, người kính yêu cô Kanako đến mức tuyệt vọng, có thể ra tay giết cô ấy được chứ...

Khi đến trước cửa nhà, tôi dừng xe lại. Có ai đó đang ngồi co ro bên cạnh cửa.

Từ ánh đèn leo lét chiếu ra từ xe đạp, tôi nhận ra đó là Ryuuto.

Ryuuto từ từ ngẩng đầu lên, tôi kinh ngạc khi nhìn thấy khuôn mặt của nó.

Nó đang khóc.

Không giống như khi nó tới nhà tôi dạo trước và níu lấy cổ tôi gào khóc như một đứa bé, lần này nó khóc thật lặng lẽ.

Những giọt nước mắt trong suốt lăn dài qua má rồi rơi xuống đất, tóc tai trang phục luộm thuộm, trong ánh mắt của nó tràn ngập nỗi tuyệt vọng, đau khổ và bi thương. Trông Ryuuto vào lúc này thật yếu đuối, như thế nó sẽ tan biến bất kì lúc nào.

Đây cũng là một cái bẫy sao?

Nhưng trông thế nào thì đây cũng không phải diễn kịch. Trông Ryuuto như thể nó đã phải nhận một vết thương không thể chữa lành, đau đớn đến độ không thể gượng dậy. Không một tiếng động, không một cử động, nó chỉ ngồi đó với hàng nước mắt lăn dài.

Tôi vừa dắt xe đạp vừa đi về phía Ryuuto. Tiếng lốp xe lăn trên mặt đường vang lên trong bóng tối lặng lẽ.

- ...Em sao vậy?

Ryuuto ngược lên nhìn tôi, nước mắt vẫn chảy. Ánh mắt đó tràn ngập đau khổ, như thể nó muốn nói với tôi hãy giết nó đi, để nó được thanh thản, nếu không nó sẽ không thể được cứu rỗi.

Bằng giọng khàn khàn, nó nói một cách yếu ớt.

- ...Có những chuyện... anh Konoha... không biết vẫn tốt hơn... Nếu biết... anh sẽ không thể quay lại được đâu...

Nước mắt rơi lã chã xuống đầu gối của nó.

Chiếc quần jean sờn rách của nó đã đổi màu vì ngấm nước mắt.

- ...Cũng chẳng thể nói với... chị Tooko...

Rồi nó lại gục mặt xuống khóc nức trong im lặng.

Cảnh tượng này khiến ngực tôi thắt lại.

Điều gì đã khiến Ryuuto đau khổ đến vậy.

- Chuyện em không thể nói với chị Tooko là chuyện gì?

Ryuuto lắc đầu.

Tôi dựng xe trước cổng nhà rồi đặt tay lên vai nó.

- Vào nhà đi. Cứ như vậy sẽ bị cảm lạnh đấy.

Ryuuto lại lắc đầu, nó nghẹn ngào nói.

- ...Anh Konoha... Cảm ơn anh... vì hôm nay đuổi theo chị Tooko... Em đã không thể, giúp được gì cho chị Tooko nữa rồi... Em chỉ hi vọng chị ấy được hạnh phúc... bởi vì... chị Tooko là người rất... rất quan trọng. Nhưng em chẳng thể làm được gì cả... em vẫn luôn ở bên chị ấy, từ nhỏ tới giờ... thế nhưng, em lại chẳng thể làm gì cả...

Nước mắt của Ryuuto dường như cũng đang rơi vào trái tim tôi.

Mỗi lần như vậy, ngực tôi lại nóng lên. Tôi cảm thấy khó thở vì cảm giác xót xa buồn khổ này.

Ryuuto ngẩng đầu lên nhìn tôi với khuôn mặt đẫm nước mắt. Rồi nó nói, bằng giọng nhát gừng.

- ...Anh Konoha... vì chị Tooko, xin anh hãy viết. Chỉ có anh Konoha mới có thể giúp được chị Tooko... Chị Tooko đã quyết định điều đó từ rất

lâu về trước. Em không thể ngăn chị ấy lại được... Nhưng, anh Konoha là tác giả của chị Tooko... nếu anh Konoha viết... Làm ơn, anh Konoha...

Cảm giác bị ai dâng tràn khắp cơ thể tôi.

Ryuuto... chị Tooko nói anh không cần phải viết nữa.

Rằng chuyện đó đã không cần thiết nữa rồi.

Chị ấy cười lạnh lẽ và quay lưng lại phía tôi.

Thấy tôi im lặng, Ryuuto càng tuyệt vọng hơn.

Nó gục xuống khóc nức nở như thể đang cúi đầu dưới chân tôi cầu xin.

Cuối cùng, Ryuuto từ từ đứng lên rồi loạng choạng bước đi.

- Ryuuto...

Mặc dù nghe tôi gọi nhưng nó vẫn không quay lại và đi mất.

Kana này, một ngày nào đó, liệu mình có thể nhìn thấy khung cửa hẹp đó không nhỉ?

Liệu mình có đủ dũng khí để trả lại mọi thứ trên tay về đúng nơi mà nó nên thuộc về, nói ra mọi chuyện nên nói, ủy thác tất cả những thứ nên ủy thác, rồi bước một mình qua khung cửa đó không?

Mình vừa chải tóc cho Tooko vừa nghĩ như vậy, đột nhiên ngực mình đau nhói, thế là mình ôm lấy Tooko bật khóc.

Tooko trông rất kinh ngạc.

Khi nghe mình nói ra mình rất yêu, rất yêu con bé, Tooko cũng vội vàng nói "Con cũng yêu mẹ lắm", nghe vậy ngực mình lại càng đau hơn.

- Mẹ, sao mẹ lại khóc? Mẹ cãi nhau với ba à? Ba đã làm chuyện gì sai hả mẹ?

- Không... không phải. Mẹ chỉ đang hạnh phúc. Mẹ hạnh phúc quá nên khóc ấy mà.

Kana à, bây giờ mình không biết phải làm gì nữa.

Nguyên nhân của tất cả chuyện này đều là do mình. Nếu như mình không làm những chuyện thừa thãi đó, có lẽ giữa chúng ta đã không xảy ra chuyện gì cả.

Vòng xoay vận mệnh bắt đầu xoay ở nơi mình không thể với tay tới.

Mình không thể ở lại bên cậu nữa.

Làm vậy sẽ gây trở ngại cho sự nghiệp của cậu. Sẽ chỉ khiến cậu cảm thấy khó chịu.

Mình biết rõ điều đó, nhưng mình vẫn không nhận được ý nghĩ muốn ở bên Kana.

Tựa như trước kia, chỉ có hai người chúng ta, mãi mãi, mãi mãi...

Mình muốn hét lên để cậu đừng viết nữa nếu chúng ta có thể ở bên nhau, vậy thì tại sao phải viết tiểu thuyết chứ!

Ông trời ơi, xin người đừng bao giờ để con nói ra những lời đó.

Nếu "ngày đó" tới, xin người hãy để con được bước qua khung cửa kia với nụ cười rạng rỡ, không mang theo nỗi đau thương nào.

CÔ GÁI VĂN CHƯƠNG VÀ NHÀ VĂN HƯỚNG VỀ CHÚA TRỜI

PHẦN 2

Nomura Mizuki
www.dtv-ebook.com

Chương 5

Tôi đặt bao tay và mẫu giấy viết "Cảm ơn cậu" vào trong hộp bàn của Kotobuki.

Bình thường cậu ấy vốn tới rất sớm, nhưng sáng nay Kotobuki lại sát giờ chuông reo mới tới trường. Khi đi qua chỗ tôi, cậu ấy ngoảnh mặt đi một cách mất tự nhiên rồi ngồi xuống chỗ của mình. Lúc soạn sách vở bỏ vào hộp bàn, có lẽ cậu ấy đã nhận ra. Sau khi ngẩn người một lúc, Kotobuki rút chiếc bao tay từ trong hộp bàn ra rồi nhẹ ôm lấy nó trước ngực, nét mặt cậu ấy hiện lên vẻ cô đơn.

Tôi chỉ biết mang theo tâm trạng bi thương nhìn cảnh đó.

Vì trạng thái của Ryuuto vào hôm qua rất kì lạ, cho nên tôi hẹn gặp Takeda vào giờ nghỉ trưa ở dưới tầng hầm của thư viện.

Khi tôi tới nơi, Takeda đã tới trước, trên mặt bàn đặt một hộp cơm. Trong chiếc hộp được trang trí bằng hình nhân vật anime là thịt xông khói cuộn măng tây và súp lơ được bày biện rất đẹp.

- Nhìn ngon quá...

Mặc dù cái bầu không khí u ám ghê rợn này... thật khó được coi là nơi để ăn cơm...

Takeda vừa thản nhiên ăn cơm gà vừa nói.

- Trước kia em cũng hay ngồi đây uống trà với ăn điểm tâm rồi. Anh Konoha cũng ăn đi, nếu bây giờ anh không ăn thì sẽ không kịp giờ nghỉ trưa đâu.

- ...Không sao, anh ăn sau cũng được.

- Vậy ạ.

Takeda trả lời với vẻ lơ đãng rồi rót trà vào nắp bình nước và đưa cho tôi. Tôi cũng lạnh tới nổi tê cóng rồi nên vui vẻ nhận lấy. Hôm nay cô bé uống trà cúc.

Đột nhiên, tôi nhìn thấy quyển Mật tư cách làm người trên mặt bàn, vừa cảm thấy ớn lạnh, tôi vừa kể ra chuyện xảy ra vào hôm thứ Bảy.

Takeda vẫn tiếp tục ăn cơm một cách thản nhiên trong khi lắng tai nghe câu chuyện của tôi với khuôn mặt trống rỗng tựa như búp bê. Thình thoảng, cô bé lại liếc về quyển Mật tư cách làm người rồi lại tiếp tục ăn.

Khi tôi kể xong mọi chuyện thì hộp cơm của cô bé cũng vừa hết.

- ...Em biết chuyện Ryuu gọi điện nhờ anh Konoha đuổi theo chị Tooko. Sau khi anh Konoha rời khỏi nhà của Ryuu, cậu ấy đã gọi điện bảo em tới nhà cậu ấy chơi.

- Khi đó khoảng mấy giờ?

- Trước buổi trưa một chút. Vì cậu ấy có nhờ em làm cơm luôn nên em mang theo nguyên liệu tới... Khi đó trông Ryuu rất vui vẻ, cậu ấy kể cho em là anh Konoha đã cho chị Nanase leo cây và đi tới chỗ chị Tooko. Rằng quả nhiên người mà anh Konoha thực sự thích là chị Tooko.

Tôi không khỏi cảm thấy uế oải khi biết được lần này mình cũng bị Ryuuto đùa bỡn... vì việc này mà tôi lại khiến Kotobuki bị tổn thương.

Sau khi ăn cơm trưa do Takeda làm, Ryuuto lấy ra một quyển album.

- Đó là quyển album của mẹ chị Tooko phải không?

Da gà tôi nổi hết cả lên khi nhớ lại quyển album được đặt trong tủ.

- Không phải. Đó là của Ryu. À, nhưng mà phần lớn hình trong đó lại không phải ảnh chụp của Ryu và mẹ cậu ấy, mà toàn hình gia đình của chị Tooko. Ryu nói rằng đó là vì gia đình của chị Tooko chẳng khác nào gia đình cậu ấy. Khi nói ra những lời đó, trông cậu ấy hoàn toàn bình thường chứ chẳng phiền muộn gì...

Chuyện xảy ra khi Ryuuto đang xem album.

Vẫn đang nói chuyện vui vẻ, nhưng đột nhiên khuôn mặt cậu ấy tái nhợt lại, cậu ấy im lặng nhìn chăm chăm vào một tấm hình trong album.

- Trông cậu ấy thật sự rất sốc, cứ nhìn chăm chăm vào quyển album mà không nói lời nào. Cho dù em gọi cậu ấy thì có vẻ như Ryu cũng chẳng nghe thấy.

- Tấm hình mà Ryuuto nhìn vào là tấm hình như thế nào?

- Nó chỉ là... một tấm hình bình thường ạ.

Trong ánh mắt của Takeda hiện lên vẻ hoang mang.

- Ít nhất thì đối với em, đó là một tấm hình bình thường. Nó chụp hình gia đình chị Tooko quây quần ăn bữa tối vào lễ Giáng sinh. Chị Tooko, Ryu, và ba chị Tooko ngồi quanh bàn ăn. Chị Tooko và ba chị ấy đang cùng nhau nâng đĩa gà tây lên và nhìn về phía ống kính cười, Ryu cũng giơ đĩa bánh ngọt lên một cách vui vẻ. Cả ba người đều cùng mặc áo len

giống hệt nhau, có vẻ như là được đan bằng tay. Trong hình không có mẹ chị Tooko, nên em nghĩ người chụp tấm hình đó là mẹ chị ấy.

Cảnh đoàn viên vào ngày lễ Giáng sinh... rốt cuộc trong tấm hình đó có điều gì khiến Ryuuto bị sốc đến vậy chứ?

Sau một lúc, Ryuuto đột nhiên lẩm bẩm.

"Không thể nào..."

Rồi cậu ấy mở tủ và lấy ra một thùng các tông.

Sau khi đổ mọi thứ trong thùng ra sàn, cậu ấy nằm rạp xuống tìm kiếm thứ gì đó. Sau một lúc, Ryuuto đột nhiên sững lại.

- Sau đó, cậu ấy nói.

- Nó đã nói gì?

Rằng "Không phải dì Yui sao"... khi ấy sắc mặt cậu ấy xanh lè như người chết...

- !

Tôi nín thở.

Không phải cô Yui?

Ý nó là người đầu độc sao? Nếu vậy thì ai là người hạ độc chứ?

Hay là vốn dĩ chẳng hề có thuốc độc nào cả? Việc vợ chồng Amano qua đời chỉ là một tai nạn bình thường mà thôi?

- Trông Ryuuto cực kì đau khổ, rồi cậu ấy đi ra khỏi nhà, còn em thì chẳng biết phải làm gì nên cứ đứng ngơ ngác trước cửa. Sau đó thì mẹ của Ryuuto về.

- Cô Kanako sao...!

- Dạ. Trông cô ấy rất đáng sợ. Cho dù em chào hỏi cô ấy thì cô ấy cũng chẳng đáp lại mà chỉ đi thẳng vào nhà. Trông cô ấy như đang tức giận, lo lắng điều gì đó.

Tại sao cô Kanako lại về nhà chứ. Tôi nhớ hôm đó chị Tooko từng nói "Nhưng hôm nay dì có ở nhà đâu?". Nói cách khác, vào ngày thứ Bảy, cô ấy thường không có ở nhà. Vậy thì tại sao...

Cả tôi và Takeda đều không hiểu được chuyện gì đã xảy ra với Ryuuto.

Sau đó, Takeda cũng về nhà.

- Em thử gọi điện cho Ryu, nhưng ngay cả tin nhắn cậu ấy cũng không trả lời. Thì ra là Ryu... đã tới nhà của anh Konoha...

- ...Nó đã nhờ anh giúp đỡ chị Tooko.

Takeda khẽ đặt tay lên bìa của cuốn Mật tư cách làm người.

- Nghe như di ngôn nhỉ.

Cơ thể tôi run bần khi nghe cô bé thì thầm những lời đó với khuôn mặt lạnh lùng.

- Em nói cái gì vậy. Làm sao loại người như Ryuuto lại có thể tự sát chứ.

- Em không biết. Dù sao Ryu cũng rất kém cỏi. Thường xuyên khiến con gái khóc... nhưng đến khi bị bỏ rơi thì lại giận dữ khóc lóc... em thật sự không hiểu... tại sao cậu ấy lại có thể sống được theo kiểu phóng túng và dựa vào cảm xúc như vậy... Nói thật là em có chút... cảm hận cậu ấy.

Tôi nổi hết da gà khi chứng kiến cảm xúc kịch liệt tựa như một mảnh thủy tinh hiện lên trên khuôn mặt trống rỗng của cô bé rồi lại biến mất.

Bàn tay đặt trên cuốn Mật tư cách làm người của cô bé vẫn không cử động.

Rốt cuộc tôi vẫn không biết được chuyện gì đã xảy ra với Ryuuto.

Sau khi tan học, tôi đến gặp chị Maki ở phòng tranh của sảnh âm nhạc.

- Ồ, ra là vậy? Hừm, tâm trạng của thằng nhóc đó đang không tốt sao?

Vừa cầm bút vẽ, chị Maki vừa nói với vẻ trịch thượng.

- Chà, dù sao thì bình thường nó cũng toàn thích làm gì thì làm, nói năng lung tung, thỉnh thoảng để nó đụng tường nứt đầu chảy máu chút cũng là chuyện tốt. Nếu không thì cứ thế này nó sẽ trở thành loại người đáng khinh mà thôi.

Rõ ràng là cha của đứa bé trong bụng mình vậy mà chị ấy thật chẳng nể nang chút nào. Sau đó, khi tôi hỏi Ryuuto có tới đây không, chị Maki chỉ trả lời "Cho dù nó có tới thì chị cũng đuổi về thôi", câu trả lời của chị ấy khiến tôi bó tay toàn tập.

- Đám đàn ông tại sao toàn cái loại này thế nhỉ. Bình thường thì tỏ ra kiêu căng tự mãn, quanh đi quẩn lại một lúc lại chẳng được tích sự gì, Tự nhốt mình trong phòng đến suýt nữa thì chết toi, thật khiến người khác tức giận, một đám phiền phức.

Trông chị ấy có vẻ như thật sự tức giận, hai hàng lông mày cũng nhíu lại.

- O, Ryuuto đã chết đâu ạ?

Takeda cũng vậy, tại sao mấy người này cứ lái câu chuyện về hướng đó chứ. Mặc dù đúng là đêm đó, khi tôi chứng kiến Ryuuto ngồi co ro trước cổng nhà, trông nó yếu đuối chẳng khác gì một con cún bị vứt bỏ.

- Không. Chị đang nói một kẻ ngốc khác.

- Người khác ạ...?

Chị Maki lẩm bẩm bằng giọng phiền muộn.

- Kurosaki Tamotsu.

Tôi không khỏi giật mình.

- Từ khi Hotaru qua đời, ông ta gần như chẳng ăn gì cả, bây giờ thì cũng chẳng khác người chết là mấy. Ngay cả công ty ông ta cũng chẳng cần quan tâm, thật đúng là vô dụng.

Ánh mắt phẫn nộ của chị ấy khiến tôi nhớ lại tình yêu đầy bi kịch tựa như bão tố ấy.

Heathcliff đã mất đi Catherine...

Lần cuối cùng tôi gặp Kurosaki Tamotsu, người giám hộ, đồng thời cũng là người thân duy nhất còn lại, người chi phối đồng thời cũng là người yêu của cô gái có tên Amemiya Hotaru, là vào tang lễ của cô ấy.

Khuôn mặt gầy gò, râu tóc luộm thuộm, ánh mắt tràn đầy tuyệt vọng và đau khổ không thể chữa lành... Trông ông ấy khi đó thật sự chẳng khác nào Heathcliff đang lang thang trên vùng đất hoang dã tìm kiếm mảnh linh hồn đã mất.

Ông ta đã phạm vào tội nghiệt không thể tha thứ.

Có lẽ bản thân ông ấy cũng không hi vọng mình được cứu rồi. Ông ấy chỉ đang tồn tại như một hồn ma đói khát chờ đợi ngày thế giới kết thúc.

- Thăng cha đó... đã mặc kệ công ty, tự giam mình trong phòng suýt chút nữa thì chết đói. Rõ ràng là kẻ đã không từ bất kì thủ đoạn nào, thậm chí giết người để xây dựng nên một công ty to lớn như vậy. Vậy mà khi công ty sắp bị thôn tóm một công ty khác, hẳn lại chẳng thèm phản kháng lại...! Cứ như vậy chẳng phải cái chết của Hotaru sẽ là vô nghĩa sao!

Chị Maki nói giọng cay nghiệt. Ánh mắt chị ấy nhìn chăm chăm vào khung vẽ như muốn thiêu đốt nó.

- Đùa kiểu gì vậy?!

Chị Maki nắm chặt cây cọ vẽ đến mức toàn thân run rẩy, rồi chị ấy kêu lên với giọng căm hận.

- Ông ta cho rằng muốn chết là sẽ được chết sao! Chị lôi ông ta dậy tát đến sưng cả tay rồi mắng cho ông ta một trận. Chị sẽ không cho phép ông ta chết! Ông ta sẽ phải sống, nhấm nháp nỗi đau đớn khổ sở còn hơn cả chết trong khi nghĩ về Hotaru! Cho dù bị tội nghiệt trên người ép cho không thở được, thì ông ta vẫn phải sống.

Chị Maki tựa như một thanh gươm sắc bén không chấp nhận sự yếu đuối của Ryuuto và Kurosaki.

Cho dù tuyệt vọng đến thế nào thì có lẽ chị Maki vẫn sẽ không từ bỏ mà tiếp tục sống và chiến đấu.

Sự mạnh mẽ đó khiến tôi cảm thấy thật ghen tị.

Sau khi rời khỏi sảnh âm nhạc, mang theo tâm trạng u ám, tôi vừa đi bộ trong sân trường, vừa tự hỏi.

Nếu như những lúc phải lựa chọn và không biết phải làm sao như thế này mà có một người mạnh mẽ như chị Maki ra lệnh cho tôi thì có lẽ tôi đã có thể tiến lên đi về phía được chỉ định không chút do dự.

Nếu như vào lúc sắp chết mà có người ra lệnh cho tôi phải tiếp tục sống, có lẽ tôi sẽ đứng dậy và bước tiếp.

Cho dù vậy, chị Tooko đến tận cuối cùng vẫn để tôi tự quyết định.

Mỗi lần tôi gục ngã, mặc dù chị ấy sẽ dịu dàng nắm lấy tay tôi giúp tôi đứng dậy, nhưng bàn tay đó chưa một lần lôi kéo, dẫn tôi về con đường nào.

Chị ấy chỉ mỉm cười ấm áp nhìn tôi và hỏi.

"Konoha muốn làm như thế nào?"

"Konoha nghĩ thế nào?"

"Em muốn làm gì?"

"Em muốn đi đâu?"

Khi tôi bật khóc nước nở trong phòng y tế tràn ngập mùi thuốc sát trùng, chị Tooko chỉ thì thầm bằng giọng bi thương.

"Chính em phải tự mình đi tìm, Konoha. Cho dù bị tổn thương... cho dù phải chịu thương... cho dù phải chịu đau khổ... em cũng phải tự đi trên đôi chân mình để tìm ra đáp án đó."

Nhưng tôi chỉ có một mình, tôi không thể tìm ra con đường đó. Tôi không biết bản thân rốt cuộc nên đi đâu về đâu.

Tôi đi vào dãy nhà học, đứng trước tủ đựng giày và thay giày đi trong nhà vào. Đúng lúc này tôi cảm thấy dưới chân trơn tuột, tôi té nhào xuống

sàn.

Tại một chỗ chẳng có thứ gì thế này mà cũng té được... Dường như ngay cả cơ thể tôi cũng chẳng còn đủ sức để đứng thẳng...

Nước mắt lăn tròn trên má tôi.

Mặc dù chỉ là một cú ngã, nhưng nó lại khiến nỗi bi ai dâng trào khắp lòng tôi, thật đáng xấu hổ, thật khổ sở, rồi tôi lao đảo đứng dậy và bước đi tựa như một đứa bé đi tìm người bảo vệ mình.

Hai chân tôi bước đi một cách vô thức về câu lạc bộ Văn học.

Mặc dù tôi biết chị Tooko không có ở đó. Cho dù tôi biết rằng đi tới đó sẽ chỉ càng khiến tôi thêm đau khổ.

Nhưng vào lúc này, tôi không còn nơi nào khác để đi nữa. Nước mắt rơi ướt đầm lòng bàn tay tôi.

"Chào em, Konoha"

Khi tôi mở cửa ra, trong đầu tôi hiện lên hình ảnh chị Tooko đang ngồi ôm chân trên chiếc ghế đặt cạnh cửa sổ và nhìn tôi mỉm cười, mắt tôi không khỏi hoa lên.

Nhưng trên ghế lại chẳng có ai cả, bầu trời bên ngoài cũng là một màu trắng đục.

Những cuốn sách cũ chồng chất trên sàn đã mất đi người đọc, nay chúng chỉ còn là những trang giấy vô dụng.

Tôi gục mặt trên chiếc bàn gỗ sần sùi mà mình vẫn thường dùng để viết điểm tâm cho chị Tooko rồi bật khóc.

Chị Tooko đi rồi.

Cho dù đã sớm nhận ra điều đó, nhưng nỗi bi ai vẫn như đâm vào ngực tôi.

Những ngày mà tôi trải qua cùng chị Tooko lần lượt hiện lên trong đầu.

Dưới tán cây mộc liên, cô gái ưỡn ngực cười nói: "Như em chứng kiến, chị là một 'cô gái văn chương'..." Trong lúc tôi còn đang kinh ngạc, cô gái lôi tôi tới câu lạc bộ Văn học và bắt tôi viết điểm tâm cho cô ấy... rồi cô ấy sẽ xé ra từng mẫu giấy nhỏ và bỏ nó vào trong miệng nhai một cách hạnh phúc, cô gái ấy chính là chị Tooko. Mỗi ngày, khi tôi ngồi viết, bên tai tôi lại vang lên tiếng bút chì sột soạt trên trang giấy, tiếng nhai giấy và giọng kể chuyện của chị Tooko.

Tại sao cứ khi nào hai chúng tôi ở cạnh nhau, chị Tooko lại trông thật vui vẻ đến vậy, lại cười hạnh phúc đến vậy chứ.

Sau khi rời khỏi câu lạc bộ vì phải chuẩn bị cho kì thi, chị ấy vẫn yêu cầu tôi viết điểm tâm bỏ vào hòm thư trong trường cho chị ấy.

"Ngon quá!"

Rồi chị ấy sẽ viết cảm tưởng vào thư và gửi lại cho tôi.

Cho dù không giỏi Toán, đi thi thử chỉ được hạng E, nhưng chỉ cần tôi gặp rắc rối, nhất định chị Tooko sẽ tới giúp đỡ tôi.

Mùi gỗ từ mặt bàn xộc vào mũi tôi, nhưng tôi vẫn cứ khóc, nước mắt trào ra.

Trong đầu tôi hiện lên khuôn mặt của chị Tooko.

Ryuuto nói rằng có một số việc tôi không nên biết thì tốt hơn. Tôi không biết rốt cuộc nó đang nói về điều gì.

Nhưng cho dù tôi biết đi nữa, thì khi đã không còn chị Tooko ở bên, tôi cũng chỉ là một kẻ vô dụng chẳng thể làm được gì.

Cho dù tôi vẫn hi vọng mình có thể trở thành một người có thể đối diện với sự thật, nhưng tôi lại bị sự yếu đuối của mình đánh bại, lại chỉ biết gục xuống khóc nức nở.

Cho dù vào cái ngày ở cung thiên văn đó, tôi đã từng tin rằng mình sẽ có thể bước về phía tương lai.

Tâm trí tôi quay lại đêm Giáng sinh, dưới gốc cây thông Noel trong nhà xưởng bị bỏ hoang, tôi nắm chặt tay chị Tooko và khóc nức nở. Cái đêm đó, khi tôi vừa cảm nhận sự ấm áp từ bàn tay của chị Tooko, vừa nghĩ về bóng ma đã rời xa trong cô độc, cầu nguyện cho cậu ấy, Kotobuki và Miu được hạnh phúc...

Khi ấy, tôi cũng nhận ra rằng sự thật chẳng phải điều gì đẹp đẽ.

Thầy giáo âm nhạc từng nói với tôi rằng không điều gì tốt hơn cuộc sống bình thường, nhưng chính người ấy lại tìm kiếm tài năng hơn bất kì ai, đổ kị đến phát điên để rồi phạm vào tội ác giết chính người mình yêu thương.

Sự thật sẽ khiến con người bị tổn thương.

Sự cứu rỗi không hề tồn tại.

Ngay cả thiếu niên sở hữu giọng hát của thiên thần, người từng đắm mình trong ánh sáng rực rỡ, cũng đã bị ô uế, trở thành bóng ma ẩn núp trong bóng tối của đêm đen.

Bây giờ cậu ấy đang làm gì...

"Cậu cho rằng Inoue MIU sẽ ra tác phẩm thứ hai sao?"

Người thiếu niên mang theo ánh mắt u buồn và hỏi tôi như vậy...

"Hãy chăm sóc Nanase thật tốt."

Sau khi thì thầm vào tai tôi câu nói đó, cậu ấy tan biến vào màn đêm...

Khi ấy, với nét mặt như đã rũ bỏ mọi thứ, phải chăng người thiếu niên đó đã đi qua khung cửa hẹp.

Cô độc một mình.

Omi, người tương tự như tôi... nhưng lại lựa chọn không quay đầu lại, bước đi trên con đường mà tôi không thể tiến tới.

Hiện tại, nếu Omi còn ở đây, chắc hẳn cậu ấy sẽ không do dự dấn cho tôi một cú. Chắc hẳn cậu ấy sẽ không thể tha thứ cho tôi vì đã khiến Kotobuki bị tổn thương.

Cậu ấy thích Kotobuki, nhưng lại lựa chọn cô độc rời đi mà không nói ra tình cảm của mình. Tôi không làm được điều tương tự như Omi.

Bởi vì sự cô độc khiến tôi cảm thấy lạnh lẽo.

Sự cô độc khiến tôi trở nên yếu đuối.

Khi tôi buồn, sẽ chẳng có ai tới an ủi tôi. Sẽ chẳng có ai nắm lấy tay tôi. Tôi không thể tự đứng dậy nếu chỉ có một mình.

Nếu không có ai ở bên cạnh tôi... không, nếu không có chị Tooko bên cạnh, tôi sẽ không thể đứng dậy được.

Tôi sẽ chẳng bước đi trên con đường nào được!

Tôi ngẩng khuôn mặt đầy nước mắt lên và đặt xấp giấy bản thảo chừng năm mươi tờ lên trên bàn. Bờ vai run run, mũi sụt sịt, cổ họng đau

nhức, nhưng tôi vẫn cầm lấy bút và mở trang giấy ra.

Nếu như tôi viết, có lẽ chị Tooko sẽ quay lại.

Nếu như tôi viết ra một câu chuyện ngọt ngào mà chị Tooko thích... nếu như tôi có thể viết ra một câu chuyện khiến chị Tooko vui vẻ... nếu như tôi viết ra câu chuyện tựa như câu chuyện mà mẹ của chị Tooko...

Đầu bút chì dừng lại trên ô chữ.

Tại sao vậy. Tại sao tay của tôi lại không cử động...

Ngay cả một chữ tôi cũng không thể viết ra.

Tôi cố gắng vắt óc suy nghĩ, nhưng chẳng hề có con chữ nào hiện ra.

Sự thật này khiến tôi kinh ngạc.

Tại sao chứ?! Từ trước đến giờ không phải tôi vẫn viết ra những câu chuyện đó một cách dễ dàng sao?! Tại sao cơ thể tôi lại dường như trống rỗng, đầu óc lại chẳng thể suy nghĩ ra điều gì như vậy chứ?! Không đúng, điều đó không thể xảy ra. Chưa một lần nào mà tôi không thể sáng tác. Cho dù tôi chán ghét việc sáng tác đến nỗi muốn trốn chạy, nhưng chỉ cần muốn, tôi sẽ lại có thể viết. Mỗi ngày, tôi đều viết điểm tâm cho chị Tooko.

Thế nhưng tại sao bây giờ tôi lại không viết được chứ?! Toàn thân tôi lạnh toát. Không được, nếu tôi không viết, chị Tooko sẽ không quay lại. Nếu tôi không viết ra câu chuyện tựa như manna rơi xuống từ trên trời cao...

Ngòi bút chì gãy vụn. Tôi vội bấm bút, nhưng cho dù bấm bao nhiêu lần, thì nó vẫn chẳng viết ra được chữ nào và lại tiếp tục gãy vụn.

Tôi không thở được, cảnh vật trước mắt tối sầm lại. Bút chì lăn ra khỏi những đầu ngón tay tê dại của tôi và rơi xuống.

Hơi thở của tôi bắt đầu trở nên gấp gáp, tôi trượt khỏi ghế và khuỵu xuống sàn.

Tôi cứ tưởng là nó sẽ không phát tác nữa.

Nước mắt lại lăn dài trên má tôi, trông tôi thật thảm hại. Mồ hôi đổ ra như suối, khoảng thời gian giữa từng hơi thở càng lúc càng ngắn. Không khí không tài nào tiến vào phổi của tôi được!

Đau quá, khó chịu quá. Trong đầu tôi bỗng hiện lên ý nghĩ nếu mình chết ở đây có lẽ cũng tốt. Nếu chị Tooko không ở bên tôi nữa, vậy thì sống cũng còn ý nghĩa gì chứ!

Đúng lúc này, có ai đó nắm lấy tay tôi.

Người đó nói gì đó vào tai tôi.

Chị Tooko...

Mặc dù điều đó không thể xảy ra, nhưng giọng nói ấy thật sự rất giống giọng của chị Tooko. Chị Tooko đang nắm tay tôi, xoa lưng, cổ vũ tôi.

"Không sao, sẽ không có việc gì đâu, Konoha. Chị ở đây. Sẽ không có việc gì đâu. Nào, hít vào thật chậm. Đúng rồi, chậm thôi... Giờ thở ra, đúng rồi, đúng rồi...thấy chưa, em không sao cả."

Không sao cả, em sẽ không việc gì cả... giọng nói của chị Tooko khẽ lặp lại bên tai tôi.

Hơi thở của tôi cuối cùng cũng bình thường trở lại, mồ hôi không còn chảy nữa.

Trong tầm nhìn mơ hồ của tôi hiện lên một bàn tay nhỏ bé đang nắm lấy tay tôi.

... Chị Tooko?

Không, không phải.

Ngón tay của chị Tooko thon dài hơn nhiều, da cũng trắng hơn.

Đây là tay của ai...?

Tôi từ từ ngẩng đầu lên, hiện ra trước mắt tôi là đôi mắt trống rỗng tựa búp bê.

- ...Takeda?

- Là em ạ.

Cô bé bình tĩnh trả lời.

- ...Người nắm tay anh từ này tới giờ là em sao?

- ...Anh nghĩ em là chị Tooko ạ?

Thấy tôi im lặng, cô bé nói tiếp bằng giọng nói không có chút tình cảm nào.

- ...Anh đã gọi tên chị ấy. "Chị Tooko, chị Tooko"...

Vậy sao, quả nhiên không thể nào là chị Tooko được.

Giọng nói mà tôi nghe thấy cũng chỉ là do tôi tưởng tượng ra.

Takeda thả tay tôi ra và đứng dậy.

Nhưng cũng may là nhờ anh tưởng nhầm em là chị Tooko mà bệnh tình thuyên giảm. Anh có cần tới phòng y tế không?

- Không cần... anh không sao nữa rồi. Cảm ơn em.

- Trông anh vẫn chưa ổn lắm đâu.

Tôi lại không thể trả lời, sau đó tôi đứng dậy. Để cô bé nhìn thấy mình trong bộ dạng như vậy khiến tôi cảm thấy thật xấu hổ.

- ...Takeda, sao em lại ở đây?

- Em nghĩ anh Konoha sẽ ở đây nên đến xem thử. Khi em tới thì thấy anh đang co ro trên sàn.

- ...Vậy à.

- Trưa nay khi anh Konoha nói chuyện của Ryuu, em đã muốn hỏi, anh và chị Nanase chia tay rồi hả?

- ...Chắc là như vậy rồi.

Kotobuki từng nói nếu tôi gọi cậu ấy là Nanase vào ngày lễ tình nhân trắng, thì cậu ấy sẽ tin tưởng tình cảm của tôi.

Nhưng với tình trạng hiện tại, tôi thật không có tư cách gì để gọi cậu ấy là "Nanase" cả.

- ...Chị Nanase đã làm gì sai sao?

- Không, người sai là anh, Kotobuki không có lỗi gì cả...

Ngực tôi nhói lên.

- Anh lúc nào cũng lạc phương hướng... không biết bản thân nên tiến về phía nào... Anh không có tư cách... để được Kotobuki thích...

Tôi tránh nhìn vào ánh mắt của Takeda và nói với giọng khàn khàn. Cảm giác chán ghét bản thân khiến tôi buồn nôn. Toàn thân tôi ớn lạnh vì mồ hôi.

- Anh đã từng nghĩ mình sẽ có thể trở thành một người nghiêm túc hơn...

Takeda vẫn im lặng.

- Nhưng có lẽ, con người sẽ không thể thay đổi.

- Nói ra những lời đó là anh Konoha đang phản bội em.

Bên cạnh tôi vang lên âm thanh lạnh lùng.

Trong giọng nói không mang chút tình cảm nào ấy dường như đang chất chứa thứ gì đó, tôi quay sang bên cạnh.

Takeda đang nhìn tôi với ánh mắt trống rỗng.

- Chính anh Konoha là người đã nói với em rằng nếu em tiếp tục sống thì có thể sẽ thay đổi được gì đó, chính anh Konoha là người đã để em mang hi vọng.

Ngực tôi đau nhói, tôi lẳng lẳng nhìn vào khuôn mặt của Takeda, không thể nói nên lời.

Đúng vậy.

Cảm giác hối hận dâng trào trong lòng tôi.

Chính tôi là người đã nói với Takeda rằng tôi muốn cô bé tiếp tục sống.

"Em đừng tự tìm tới cái chết như vậy. Em không được kết thúc mọi chuyện như vậy! Em không phải là Kataoka Shuuji! Em là Takeda Chia! Em và Kataoka Shuuji là hai con người khác nhau! Em không được tìm tới cái chết chỉ vì Kataoka Shuuji đã lựa chọn như vậy! Em phải tìm ra một câu trả lời khác với Kataoka Shuuji!"

Takeda tát một cái vào má tôi.

Mấy hôm nay tôi đã bị ba cô gái cho ăn tát rồi, Kotobuki, Miu, và bây giờ là Takeda.

Trong khi tôi còn đang kinh ngạc thì Takeda đã nói một cách mạnh mẽ, trong ánh mắt cô bé dường như ánh lên một đốm lửa.

- Lần này chính em sẽ là người nói cho anh Konoha biết. Rằng con người sẽ thay đổi. Bây giờ anh đi theo em, em muốn anh Konoha gặp một người.

CÔ GÁI VẼN CHƯƠNNG VÀ NHÀ VẼN HƯƠNG VỀ CHÚA TRỜI

PHẦN 2

Nomura Mizuki
www.dtv-ebook.com

Chương 6

Rốt cuộc thì cô bé định đưa tôi đi đâu vậy?!

Trong lúc ngồi trên xe buýt, Takeda không nói lời nào cả. Người mà cô bé muốn tôi gặp là ai?

Sau khi đến một trạm dừng xa lạ, chúng tôi xuống xe, vừa cùng Takeda đi trên vỉa hè rộng rãi, tôi vừa thắc mắc trong đầu như vậy.

Bầu trời bắt đầu nhuộm màu vàng rực êm đềm.

Không khí lạnh lẽo dường như cũng ấm lên. Theo như dự báo thời tiết thì mùa xuân sắp tới rồi.

Những căn hộ xung quanh tạo cho tôi cảm giác khu này mới hình thành. Ngôi nhà nào trông cũng rất mới.

Đột nhiên, tôi nghe thấy tiếng cười của trẻ con, khi nhìn về phía âm thanh phát ra, tôi thấy một bà mẹ trẻ đang ngồi trên ghế dài trong công viên nhiều cây xanh, trông cô ấy như đang trở về sau khi đi mua sắm. Ở bên cạnh cô ấy là một chiếc xe đẩy, cô ấy đang cúi xuống đùa giỡn với đứa bé nằm trong đó.

Ánh mắt của người mẹ đầy dịu dàng và ấm áp.

Ồ...

Dường như tôi từng gặp người này.

Nhưng trong số những người quen có giới tính nữ mà tôi biết không ai có con nhỏ cả. Tôi cũng chẳng thể nhớ ra tên của người này. Nhưng tôi có cảm giác dường như trước kia...

Mái tóc ngắn khẽ lay động trên cái cổ mảnh khảnh.

Cô ấy nắm lấy ngón tay của em bé duỗi ra từ chiếc xe đẩy, khoe miệng khẽ mỉm cười và nói chuyện cùng em bé.

Tôi nhìn sang bên cạnh, Takeda đang nhìn chăm chú về phía người mẹ và em bé với cặp mắt trống rỗng.

Đúng lúc này, trong đầu tôi hiện lên cảnh tượng trên sân thượng trường học vào cái ngày nắng ráo tháng Năm đó.

...Quả nhiên anh là hung thủ đã giết anh Shuuji. Anh chính là S, đúng không, Soeda Yasuyuki!

Giọng nói trách cứ vang vọng trên nền trời xanh đến nhức mắt.

Trùng mắt nhìn hung thủ, Takeda dùng hết sức hét lên và vạch trần bộ mặt thật của kẻ sát nhân.

Nhưng S của Kataoka Shuuji lại là một người khác.

Người ấy từng là cựu quản lý của câu lạc bộ Bản cung nay đã kết hôn và sắp sinh con...

Sena Rihoko.

Không đúng bây giờ chị ấy đã là Soeda Rihoko rồi!

Đúng vậy, người này chính là chị Rihoko!

Bởi vì chị ấy cắt tóc, cho nên ban đầu tôi đã không nhận ra. Đứa bé đang nằm trong xe nôi là con của chị ấy sao? Chị Rihoko đã sinh con bình an rồi sao?!

Nhưng chồng của chị ấy đâu? Anh Soeda thì sao?!

Tim tôi đập mạnh vì kinh ngạc và lo lắng.

Khi ấy, người bị Takeda hiểu nhầm là S và gửi thư uy hiếp là anh Soeda. Anh Soeda khi còn học cấp ba từng mang cảm xúc mâu thuẫn với Kataoka Shuuji, anh ta còn lấy dao đâm Shuuji ở trên sân thượng.

Nhưng nhát dao đó không giết được Shuuji, mà chính câu nói "Cậu đã mất tư cách làm người" của chị Rihoko mới là duyên cớ để anh ta gieo mình từ tầng thượng xuống.

Chị Rihoko vẫn luôn giữ bí mật chuyện đó với anh Soeda.

Chị Rihoko biết tất cả, chị ấy biết việc anh Soeda đã đâm Shuuji, rồi vì quá sợ hãi mà vứt dao bỏ chạy, chị ấy biết anh Soeda sở hữu những cảm xúc tiêu cực với Shuuji, dù vậy chị ấy vẫn trở thành vợ của anh Soeda.

Khi nghe chị Rihoko nói ra mọi chuyện, anh Soeda bật khóc nói rằng "Nếu như người giết Shuuji là tôi thì sẽ tốt biết mấy".

... Em nói em yêu Shuuji ư? Vậy còn với em tôi rồi cuộc là cái gì? Rihoko, tại sao em lại kết hôn với tôi?

... Con... con của chúng ta sắp sinh rồi... thế nhưng mà... thế nhưng mà từ nay về sau tôi phải làm thế nào để sống cùng em đây?

...Đó chính là địa ngục!

Khi ấy, Takeda chỉ dùng ánh mắt lạnh lẽo trống rỗng của một con búp bê nhìn hai vợ chồng họ.

- Rihoko.

Đột nhiên một giọng nói dịu dàng vang lên.

Ánh chiều tà ấm áp nhuộm đỏ mọi thứ trong công viên.

Hình bóng trải dài trên mặt đất.

Người đang lại gần mặc vest xám và khoác áo choàng mỏng.

Ánh mắt của anh Soeda nheo lại dịu dàng đằng sau cặp kính.

Trong mắt của chị Rihoko cũng hiện lên nét cười ngọt ngào.

Anh Soeda khom người xuống ôm em bé đang nằm trong xe đẩy lên nệm "Ba về rồi này". Em bé cũng bật cười vui vẻ.

Sau đó, chị Rihoko đẩy xe, còn anh Soeda ôm em bé, hai người vừa nhẹ giọng nói chuyện với nhau, vừa đi về phía chúng tôi.

Chị Rihoko là người nhận ra trước.

Khi thấy chúng tôi, chị ấy khẽ phát ra âm thanh kinh ngạc, sau đó anh Soeda cũng nhìn về phía chúng tôi, trên khuôn mặt anh ấy cũng hiện rõ vẻ ngạc nhiên.

Takeda nhoẻn miệng cười ngây thơ như một chú cún.

- Em chào hai anh chị. Hôm nay có việc quanh khu này nên em tiện thể dẫn anh Konoha cùng tới. Vì lần trước gặp thì chị Rihoko có nói chị hay cùng bé Nozomi ở công viên đợi anh Soeda ạ.

Nét mặt của chị Rihoko và anh Soeda bình thường trở lại.

- Chỉ hôm nào anh ấy về sớm thôi.

- Ha ha, nếu hôm nào cũng về nhà giờ này thì thật sự không nuôi nổi gia đình đâu.

Ánh mắt của cả hai đều thật dịu dàng, hoàn toàn khác với khi tôi gặp họ trên sân thượng. Em bé trong vòng tay anh Soeda khẽ phát ra âm thanh vui vẻ.

- Em Inoue...

Anh Soeda nhìn tôi với ánh mắt có lỗi.

- Thật sự xin lỗi em vì chuyện khi đó. Khi ấy chẳng hiểu sao anh lại cho rằng em là Shuuji... Anh xin lỗi.

Tôi giật mình, bối rối lắc đầu.

- Không sao đâu ạ. Mà em bé tên Nozomi ạ. Là con gái ạ?

Ánh mắt anh Soeda nheo lại, anh ấy cúi xuống nhìn em bé như đang nhìn vào một thứ gì đó cực kì quan trọng.

- Ừ. Chính đứa bé này đã kết nối bọn anh lại với nhau.

Giọng nói của anh ấy đầy xúc động. Rồi anh Soeda kể cho tôi chuyện xảy ra khi đó.

Có một thời gian anh ấy không thể mặt đối mặt với chị Rihoko, nhiều ngày liền anh ấy không về nhà.

Anh ấy cũng từng nghĩ tới chuyện ly hôn.

Ngay cả khi chị Rihoko quay về nhà mẹ đẻ ở Niigata vì gần tới ngày sinh, anh Soeda cũng chưa một lần tới thăm chị ấy.

Chị Rihoko cũng nói rằng trước khi sinh bé Nozomi, chị ấy đã rất lo lắng.

Chị ấy từng cho rằng mối quan hệ giữa hai người đã không thể cứu vãn được nữa và gần như bỏ cuộc.

Mà ngay cả khi bé Nozomi ra đời, anh Soeda vẫn không tới bệnh viện thăm hai mẹ con, điều này khiến chị ấy rất đau khổ, đêm đến cũng không ngủ được.

Vào ngày chị ấy ra viện, anh Soeda đứng chờ trước cổng.

- Vốn dĩ anh tới để nói chuyện ly hôn. Nhưng khi nhìn Rihoko ôm Nozomi trên tay... khi Nozomi nhìn anh cười... đôi chân của anh bỗng bước về phía hai mẹ con một cách tự nhiên, rồi ôm lấy cả hai. Khi ấy, rốt cuộc trong đầu anh cũng hiện lên nguyện vọng ba người bọn anh từ nay sẽ sống cùng nhau...

Mắt chị Rihoko cũng hơi ướn.

- Chị cũng vậy... khi ấy, chị cũng hiểu được bọn chị rốt cuộc cũng trở thành một gia đình...

Cảm giác ấm áp dâng lên trong lòng tôi.

Khiến trái tim tôi rung động.

Vào cái ngày đầu hè đó... khi anh Soeda gục xuống bật khóc trên sân thượng, chị Rihoko chỉ cúi xuống nhìn anh ấy với nét mặt bình thản và khẽ nói.

... Đúng vậy. cả đời này chúng tiếp tục sống trong địa ngục. Không sao đâu, chỉ cần chúng ta có quyết tâm, chúng ta sẽ có thể sống ở bất kì đâu.

... Yasuyuki, chúng ta hãy cùng sống tiếp một cuộc sống bình thường yên ổn, trong khi vẫn mang trong mình những cảm xúc về Kataoka, vẫn bị giam cầm bởi cậu ấy. Con chúng ta sẽ sinh ra và chúng ta sẽ nuôi dạy nó nên người. Chúng ta sẽ tiếp tục sống trong địa ngục này. Đó là sự chuộc tội của chúng ta với Kataoka.

Chị Rihoko nói rằng hai người sẽ tiếp tục sống trong địa ngục.

Khi ấy, tôi từng rất sợ hãi chị Rihoko, người có thể bình thản nói ra những lời ấy.

Nhưng thực ra, chị Rihoko vẫn luôn đau khổ.

Tội nghiệt sẽ không biến mất. Tội lỗi đã phạm phải sẽ không thể xem như chưa từng xảy ra. Dù vậy, chị ấy vẫn phải sống tiếp với nỗi đau khổ đó đến hết đời.

Bây giờ, tôi rốt cuộc cũng hiểu được những lời mà chị Rihoko nói khi ấy với vẻ giác ngộ.

Tôi cũng hiểu được tại sao Takeda lại đưa tôi tới đây.

"Lần này chính em là người nói cho anh Konoha biết."

"Rằng con người sẽ thay đổi."

Cặp vợ chồng từng bị đẩy vào bóng tối sâu thẳm của sự tuyệt vọng, hối hận và ngờ vực, nay vừa gánh trên vai tội lỗi của quá khứ vừa sống tiếp những ngày yên bình.

Cho dù gặp phải chuyện đau đớn tới đâu, cho dù gục ngã bao nhiêu lần, thì chỉ cần còn sống, nhất định sự thay đổi sẽ tới. Chỉ cần cắn chặt răng, mang theo giác ngộ, bước thêm một bước...

Takeda, người từng bật khóc cầu xin tôi để cho cô bé được chết, nay cũng nhìn bé Nozomi và nở nụ cười vui vẻ.

Đó có lẽ chỉ là một nụ cười giả dối mà cô bé cố tạo ra, cho dù vậy, cô bé vẫn cười... thật vui vẻ.

Nụ cười đó khiến tôi rung động. Nếu một ngày nào đó, giả dối có thể trở thành chân thật...

Sau khi nhã nhặn từ chối lời mời ăn cơm, chúng tôi quay về theo đường cũ.

Trong khi đứng chờ ở trạm xe buýt dưới ánh đèn đường, Takeda nhìn tôi với ánh mắt lạnh lùng và nói.

- Anh Konoha cũng vậy, sẽ có một ngày anh không còn yếu đuối như bây giờ nữa...

Sau đó, cô bé khẽ nói thêm.

- Ryuu cũng vậy...

Nhưng suy nghĩ một lúc, cô bé lại lắc đầu.

- Không... có lẽ Ryuu sẽ mãi yếu đuối như vậy... Nhưng... khi tâm hồn em vỡ nát, cậu ấy vẫn luôn đối xử dịu dàng với em... cậu ấy làm mọi chuyện một cách thản nhiên mà không hề đòi báo đáp... những lúc em buồn hay cô đơn, Ryuu đều an ủi em... mỗi lần, cậu ấy đều cười thật vui vẻ...

Giọng nói của Takeda dần nhỏ lại rồi biến mất.

Có lẽ tình cảm của Takeda dành cho Ryuu cũng đang từ từ thay đổi.

Tôi nghĩ thầm trong đầu như vậy, nhưng lại không nói ra. Đến một lúc nào đó, có lẽ chính bản thân Takeda sẽ nhận ra điều đó.

Cũng có thể cô bé đã nhận ra rồi...

Bản thân tôi cũng phải thay đổi.

Tan học ngày hôm sau, tôi cùng Akutagawa tới bệnh viện thăm Miu.

Có vẻ như tháng sau Miu sẽ xuất viện.

- Chà, không ngờ Konoha lại tới thăm mình, cậu khiến mình ngạc nhiên lắm đấy. Thế nào, định nhờ mình hòa giải với Kotobuki hả?

Ngồi trên giường, Miu ngược lên nhìn tôi với ánh mắt chăm chọc. Chỉ đến khi tôi đưa cho cậu ấy bánh pudding hồng trà của cửa tiệm mà cậu ấy yêu thích, Miu mới nở nụ cười vui vẻ.

- Lần trước không phải Miu đã tới gặp mình sao? Thế nên lần này mình cũng muốn tới gặp Miu.

Nghe tôi nói vậy, nét cười trên khuôn mặt Miu càng đậm hơn, cậu ấy cầm lấy hộp pudding.

- Hừm, vậy à.

- Mình vẫn luôn muốn nói lời cảm ơn vì cậu đã tới gặp mình khi đó. Còn nữa, Miu cũng thay đổi rồi. À, dĩ nhiên là theo chiều hướng tốt.

- Chỉ vậy thôi sao?

- Há?

- Những lúc thế này thì dù chỉ là khách sáo cậu cũng phải nói rằng "So với trước kia, cậu đã trở nên hấp dẫn hơn nhiều" chứ.

- A, cái này... xin lỗi.

- Cậu xin lỗi cái gì chứ. Thiệt tình, Konoha vẫn chẳng nhảy bén với tình cảm của con gái gì cả. Thế nên Kotobuki hết kiên nhẫn với cậu là đúng thôi.

- Asakura, cậu nói hơi quá rồi đấy.

- Cậu ồn ào quá Kazushi. Ra kia đứng cho tôi, này, cho cậu pudding luôn đấy.

Miu thô bạo nhét hộp pudding mà tôi mang tới vào tay Akutagawa.

Sau đó cậu ấy cũng mở nắp hộp pudding của mình ra rồi vừa xúc ăn vừa giận dỗi nói.

- Thiệt tình, tại sao đàn ông xung quanh mình toàn đám như vậy chứ.

Sau khi than phiền như vậy xong, Miu hơi cúi đầu rồi nói lí nhí.

- Nhưng... mình cũng muốn xin lỗi Konoha, trước kia mình từng nói rất nhiều điều quá đáng với cậu... Thế nên hôm nay mình cảm thấy rất vui vì Konoha đã tới.

Hai má Miu đỏ lên.

Sau khi do dự hồi một lúc, Miu cũng đưa cho tôi một hộp pudding như bảo tôi ăn cùng, rồi cậu ấy nói tiếp với giọng hờn dỗi.

- Konoha này, đúng là mình đã bị tổn thương vì tiểu thuyết của cậu. Nếu Konoha không viết cuốn tiểu thuyết đó và mang nó đi tham gia cuộc thi, có lẽ mình đã không phải nếm trải cảm giác tuyệt vọng đến vậy. Có lẽ mình sẽ vẫn lừa dối Konoha, vẫn ở bên Konoha... Vừa căm hận, cũng vừa yêu thương sự thuần khiết, chậm chạp của cậu... Nhưng, Konoha, cậu biết không...

Cầm theo hộp bánh pudding, Miu ngược lên nhìn tôi.

Ánh mắt đó như muốn cho tôi biết những gì cậu ấy đang nói là rất chân thành.

- Tiểu thuyết của Konoha cũng cứu rỗi mình.

Ở cung thiên văn đó, khi được nghe cảnh cuối cùng trong cuốn tiểu thuyết mà Konoha viết cho mình, nỗi căm hận và đau khổ trong tim mình dường như hòa làm một... Đó là điều mà mình vẫn luôn muốn được nghe từ Konoha.

Những lời mà Konoha trao cho mình thật sự rất, rất xinh đẹp. Tương lai, mỗi lần gặp chuyện đau khổ, mình sẽ nhớ lại những lời đó và tiếp tục nỗ lực.

Trái tim tôi như được ánh sáng chiếu rọi.

Lời nói của Miu tựa như tiếng chuông chúc phúc, không ngừng vang lên trong đầu tôi.

Khóe miệng tôi cũng hiện lên nụ cười.

Tôi chưa từng nghĩ rằng lời nói của người khác sẽ khiến tôi hạnh phúc, lại tiếp thêm sức mạnh cho tôi đến vậy.

- Cảm ơn cậu. Đây là lần đầu tiên mình cảm thấy thật tốt là mình đã viết ra cuốn tiểu thuyết đó. Đều là nhờ Miu cả.

Miu ngoảnh mặt đi với vẻ xấu hổ.

- Thiết tình, cậu nhanh ăn pudding đi. Kazushi cũng thế, cậu làm gì mà cứ ôm cái hộp đứng sững người ra vậy hả.

- ...Asakura.

Akutagawa nhìn Miu với vẻ mặt nghiêm túc và nói.

- Cậu không đưa thìa thì làm sao tôi ăn được!

- Sao cậu không nói sớm hả?!

- Xin lỗi. Tại hai người nói chuyện tâm đầu ý hợp quá nên tôi không có cơ hội xen vào.

- Thiệt tình, cậu tự đi lấy không được à?!

Miu cầm cái bao đựng thìa ném về phía Akutagawa. Akutagawa lấy thìa từ bên trong ra rồi đưa cho tôi một cái.

Sau đó, ba người chúng tôi vừa ăn pudding vừa nói chuyện.

Miu đã được ba mẹ cho phép sống một mình rồi. Akutagawa đang tìm phòng cho cậu ấy. Trên thực tế thì vì yêu cầu của cậu ấy còn nhiều hơn cả Miu, như là phải có cửa khóa tự động, hay là cần camera chống trộm, có chỗ phù hợp yêu cầu trên nhưng lại ở gần tiệm game Pachinko nên an ninh có vẻ không tốt nên cũng không được, thế nên đến tận bây giờ cậu ấy vẫn chưa tìm được phòng, chuyện này khiến Miu rất tức giận.

- Rốt cuộc thì tôi ở chỗ nào mới khiến cậu vừa lòng hả?!

- Tất nhiên nếu cậu qua nhà tôi ở được thì là tốt nhất, như vậy tôi sẽ không phải lo lắng gì cả. Dù sao nhà tôi cũng đang trống phòng.

- Cậu nói đùa cái gì vậy?!

Miu đỏ mặt quay đầu đi. Tôi thì bật cười.

- Akutagawa về sau chắc sẽ cưng chiều con ghê lắm đây. Nếu sinh con gái thì càng đáng sợ nữa.

- Này Konoha! Sao tự dưng cậu lại lôi chuyện con cái ra nói hả?! Nghe như mình và Kazushi sẽ như vậy không bằng!

Bị Miu trừng mắt nhìn, tôi không khỏi cảm thấy sợ hãi.

- K-Không, chỉ là hôm qua mình có gặp một người quen có con nhỏ nên nói vậy thôi. Bé gái đó tên là Nozomi, dễ thương lắm ấy. Tên cô bé có nghĩa là vẻ đẹp của hi vọng, theo lời người quen của mình thì ba cô bé đã quyết định đặt cái tên này khi nhìn thấy cô bé.

Chị Rihoko vừa cười vừa nói rằng khi ấy, anh Soeda chạy từ Tokyo tới trước bệnh viện ôm lấy hai mẹ con rồi đặt tên cho em bé.

Đúng lúc này...

Có thứ gì đó hiện lên trong đầu tôi.

Câu chuyện của chị Rihoko chẳng phải cũng rất giống câu chuyện của mẹ chị Tooko mà tôi nghe được ở bệnh viện tỉnh Iwate sao?

Cô y tá đã kể với tôi rằng khi ấy vì bận việc nên chú Fumiharu đã không có mặt khi cô Yui sinh chị Tooko...

...Có lẽ mẹ cháu đã rất lo lắng khi phải một mình sinh cháu ra ở một nơi xa lạ như thế này... Trông cô ấy rất cô đơn...thường xuyên tỏ ra lo lắng về chuyện gì đó.

... Vừa kề sát mặt vào má của cháu, cô ấy vừa khẽ gọi "Tooko" bằng giọng dịu dàng. Theo lời cô ấy thì cái tên đó bắt nguồn từ "Chuyện Toono". Rằng cô ấy đã định nếu sinh con gái thì sẽ đặt tên là "Tooko". Trông mẹ cháu khi đó thực sự hạnh phúc.

Không, không đúng, vấn đề không phải ở đó. Rốt cuộc là cái gì chứ...

Đúng rồi, là chuyện cô Yui một mình sinh con ở bệnh viện tỉnh Iwate.

Rằng chú Fumiharu vì bận việc ở Tokyo nên đã không thể đến gặp cô ấy.

Nhưng theo những gì bác Sasaki, đồng nghiệp của chú Fumiharu, từng kể với tôi thì trước khi chị Tooko ra đời, chỉ cần giờ làm vừa kết thúc là chú Fumiharu đã ngay lập tức trở về nhà chăm sóc cô Yui. Ngay cả trong giờ làm trông chú ấy cũng rất lo lắng, không tập trung vào công việc, vì chuyện này mà chú ấy thường xuyên bị mọi người trêu chọc.

Cô Yui ở bệnh viện tỉnh Iwate.

Chú Fumiharu chưa từng tới gặp cô Yui.

Nếu vậy sau khi rời khỏi nơi làm việc chú Fumiharu đi gặp ai chứ?!

Miệng tôi bỗng trở nên khô khốc.

Mặc dù trong Cánh cửa tội lỗi, tác giả Arisa và biên tập viên Haru chưa từng có quan hệ nam nữ.

Cô Kanako cũng nói với những người xung quanh mối quan hệ giữa cô ấy và chú Fumiharu là một cuộc "hôn nhân màu trắng".

Nhưng thật sự giữa chú Fumiharu và cô Kanako chưa từng xảy ra quan hệ nam nữ sao? Nếu như chú ấy đã ngoại tình với cô Kanako trong khi cô Yui mang bầu thì sao? Không đúng, có thể chuyện đó đã xảy ra từ trước nữa!

Thế nên khi ở bệnh viện, cô Yui mới buồn bã như vậy.

Toàn thân tôi run lên khi trong đầu "tưởng tượng" ra một điều.

Không thể nào... Chẳng lẽ ý của Ryuuto khi nói ra những lời đó là vậy sao! Rằng người hạ độc chính là...?!

- Konoha, cậu làm sao vậy?

Miu nhíu mày hỏi tôi. Chẳng hiểu sao tôi nghe giọng cậu ấy lại có vẻ xa xôi.

- Xin lỗi. Mình chợt nhớ ra mẹ có nhờ mình một chuyện. Mình phải về đây.

Sau khi kiểm soát, tôi vội rời khỏi bệnh viện. Trên con đường với những hàng cây nhuộm ánh chiều tà, tôi tiến về phía trước, tim đập mạnh như muốn vỡ ra.

Chị Tooko từng nói với tôi, buổi sáng ba mẹ chị ấy qua đời, cô Yui và Ryuuto ăn đồ ăn bình thường, còn chú Fumiharu và chị Tooko ăn "bữa cơm" mà cô Yui viết.

Sau đó chú Fumiharu pha cà phê cho cả chú ấy và cô Yui.

Tại sao tôi lại bỏ sót một vấn đề quan trọng như vậy chứ.

Nếu thứ duy nhất hai người cùng cho vào miệng chỉ có thứ đó, vậy thì chất độc phải nằm trong cà phê. Và người pha cà phê lại chính là chú Fumiharu.

Nói cách khác, người bỏ độc chính là...

Đầu tôi nóng rực lên.

Những lời của Ryuuto vang vọng trong tai tôi một cách kì dị.

"... Có những chuyện... anh Konoha... không biết vẫn tốt hơn... Nếu biết... anh sẽ không thể quay lại được đâu... "

Tại sao Ryuuto lại tuyệt vọng đến vậy? Đó là vì nó đã biết người bỏ độc không phải cô Yui, cũng chẳng phải cô Kanako, mà chính là chú Fumiharu sao?

Đầu tôi hiện lên khung cảnh mơ hồ mà Ryuuto nói ra trong cơn say.

"Cô ấy bỏ thìa vào trong máy pha cà phê và quay tròn quay tròn... chất bột màu bạc vẽ thành từng đường tròn rồi dần hòa tan."

"Khi em định giúp cô ấy đổ cà phê ra tách, Yui bảo em còn nhỏ nên rất nguy hiểm, rồi cô ấy nâng bình cà phê lên rót vào chiếc tách với họa tiết cánh hoa. Rồi mặt đất vỡ ra, mọi thứ trở nên tối thui."

Nói như vậy, Ryuuto đã đứng bên cạnh nhìn chú Fumiharu pha cà phê sao?

Mặc dù có thể như Ryuuto nói, người đem chiếc bình hình trái tim bỏ vào trong hộp giấu đi là cô Yui. Còn người đưa cái bình đó cho cô Yui chính là Suwa Takumi đã qua đời trong tai nạn giao thông.

Nhưng nếu người rót cà phê là chú Fumiharu, còn Ryuuto vì trí nhớ lẫn lộn nên đã cho rằng cả người pha cà phê và bỏ độc đều là cô Yui thì sao?

Thế nên khi ấy nó đã nhận ra.

Rằng người kết thúc mọi thứ chính là chú Fumiharu.

"Ai đó chỉ tay về phía kệ tủ... Rồi người đó ở đó có bột ngủ của Ole Lukoje..."

Khi lấy ngón tay chỉ về phía đó, khuôn mặt của Ryuuto trông không khác gì khuôn mặt của chú Fumiharu mà tôi chỉ được nhìn thấy trong ảnh. Đó là một nụ cười yên bình...

Tôi không rõ điều gì trong tấm hình giáng sinh đã khiến Ryuuto sốc đến vậy. Cũng không biết sau đó nó đã tìm ra được thứ gì.

Nhưng nếu chú Fumiharu đã ngoại tình với cô Kanako và khiến cô Yui đau khổ... nếu chú ấy biết được việc cô Yui đang có độc dược thì sao? Nếu chú Fumiharu vì muốn tạ tội mà sử dụng nó thì sao?

Nếu như người quyết định tự tử không phải cô Yui, mà là chú Fumiharu...

Hiện thực và ảo tưởng quay cuồng trong đầu tôi tựa như tiểu thuyết của cô Kanako. Đủ loại cảm xúc giao thoa vào nhau, tôi không biết được đâu mới là sự thật.

Tất cả những chuyện này đều là tưởng tượng của tôi.

Tôi vừa bước đi thật nhanh vừa lấy điện thoại ra gọi vào số của Ryuuto.

Nhưng vang lên bên tai tôi lại là tiếng trả lời tự động.

- Anh Inoue đây. Anh muốn gặp em nói chuyện, liên lạc lại với anh nhé.

Sau đó, tôi đi thẳng tới cửa tiệm mà Ryuuto thường xuyên lui tới.

"Nếu uống thuốc độc, anh Fumiharu sẽ như thế nào? Anh có chết không? Hay là khác với bọn em, anh sẽ chẳng việc gì cả?"

Khi mọi người đang quây quần ăn cơm cùng nhau, mình đã hỏi như vậy, bởi vì khi đó trái tim mình sắp tan vỡ rồi.

"Em có thuốc ngủ của Ole Lukoje. Nhưng nếu chúng ta cùng uống nó và chỉ có em ngủ mãi, còn anh Fumiharu lại tỉnh dậy thì thật là chán."

Mặc dù chỉ là nói đùa... nhưng mình lại thật sự hi vọng như vậy.

Sẽ thật tốt nếu chỉ có mình ngủ say vĩnh viễn, còn anh Fumiharu được tự do.

Khi ấy, Kana trừng mắt nhìn mình, còn anh Fumiharu thì vừa cười vừa trả lời.

"Anh cũng chưa uống thuốc độc bao giờ nên cũng không biết. Nhưng anh nghĩ đối với sinh vật sống thì thuốc và độc được đều có một tác động chung ở mức độ nào đó. Tuy nhiên anh không khoái kiểu chết vì bị người khác hạ độc lăm. Nếu đấng nào cũng phải chết thì anh thật sự hi vọng mình được chết vì một điều gì đó quan trọng hơn."

"Điều quan trọng?"

"Ừ, anh là một sinh vật sống nhờ lương thực mà tác giả viết ra. Thế nên anh muốn báo đáp ân tình này.

Anh muốn trở thành cội nguồn sáng tạo của tác giả. Thế nên anh mới lựa chọn công việc là biên tập viên này.

Nếu như anh chết, anh hi vọng sẽ có ai đó dùng cái chết của anh làm nguồn cảm hứng để viết. Kanako, nếu tôi chết, cô có thể viết về cái chết của tôi không?"

Ánh mắt của anh Fumiharu khi đó thật dịu dàng, như đang nhìn thấy một giấc mộng đẹp.

Kana chỉ tỏ ra tức giận và nói với vẻ không vui rằng "Đừng nói những chuyện ngu ngốc như vậy!"

Nhưng mình nghĩ... cho dù vậy, chắc hẳn Kana sẽ viết.

Nếu như bọn mình chết đi, chắc chắn Kana sẽ viết về cái chết của bọn mình.

Khi đến cửa tiệm, tôi lại gọi điện cho Ryuuto và để lại lời nhắn rằng bây giờ tôi đang ở tiệm của chị Harumi và hi vọng nó tới gặp tôi.

Khi mang trà sữa ra cho tôi, chị Harumi cũng tỏ ra rất lo lắng cho Ryuuto.

- Dạo gần đây Ryuuto lạ lắm. Mặc dù bình thường trông cậu bé giống như một đứa trẻ to xác rất thích làm nũng, nhưng dạo gần đây thì tâm tình của Ryuuto lại đặc biệt mãnh liệt... Rốt cuộc không biết có chuyện gì với cậu bé vậy nhỉ.

Tôi gọi điện cho mẹ báo tối nay sẽ không ăn cơm ở nhà, sau đó ngồi chờ ở cửa tiệm tới gần chín giờ.

Mặc dù ban ngày đây là một tiệm thức ăn nhanh, nhưng đến đêm thì lại chuyển sang kinh doanh quầy bar, bởi vì khách tới uống rượu dần đông lên nên tôi đành đi ra ngoài.

Dọc theo con đường nhiều xe cộ qua lại được ánh đèn neon chiếu rọi, tôi lấy điện thoại ra và định gọi cho Ryuuto một lần nữa.

Đúng lúc này, tôi bắt gặp người tôi đang tìm ở phía trước.

- !

Lưng tôi không khỏi run lên.

So với lần gặp tôi vào tối thứ Bảy, Ryuuto như sắp suy sụp tinh thần. Trông nó chẳng khác nào một bóng ma đang lang thang, bị nỗi đau khổ giày vò và muốn từ bỏ mọi thứ, hệt như Kurosaki mà tôi gặp ở tang lễ của bạn Amemiya. Đôi chân nó lảo đảo, trông nó như không biết bản thân đang đứng ở đâu, đang định đi về đâu.

- Ryuuto!

Tôi chạy tới cạnh nó. Ryuuto cúi xuống nhìn tôi với ánh mắt lơ đãng.

Người nó đầy mùi mồ hôi, thẳng này mấy ngày rồi không tắm vậy?

- ...Anh Konoha.

- May mà gặp được em, em nghe được lời nhắn của anh rồi phải không?

- ...Lời nhắn?

- Không phải vậy sao?

- ...Em vút điện thoại rồi.

Cổ họng tôi nghẹn lại.

Giọng của Ryuuto rất khàn, hơi thở cũng hỗn loạn, cặp mắt đục ngầu đầy tơ máu cũng không có tiêu điểm. Nỗi tuyệt vọng và đau đớn đến phát điên lập lòe trong tròng đen của nó như một ngọn đèn đường bị hỏng.

- Không ai... chịu giết... em cả... Mọi người đều nói họ thích em, yêu em, nhưng khi em yêu cầu họ giết em, tất cả đều hoảng sợ bỏ chạy...

Giọng nói thì thầm đứt quãng của nó khiến tôi giật mình.

- Anh biết không... con của em sẽ ra đời vào mùa thu này đấy. Nếu bây giờ em chết, em sẽ lại đầu thai trở thành đứa bé đó... lại sinh ra từ trong bụng Maki... lại gọi mẹ của mình là Maki... lại lặp lại mọi thứ...

Mồ hôi lạnh chạy dọc sống lưng tôi. Cứ như có ai đó đang dùng một con dao khế lướt qua cổ, toàn thân tôi không thể ngừng run rẩy được.

Đột nhiên, Ryuuto nhìn về phía con đường nhiều xe cộ và lẩm bẫm.

- ...Có con mèo.

Ánh đèn pha của những chiếc xe lướt qua chúng tôi. Tôi không nhìn thấy bóng dáng cũng như nghe thấy tiếng kêu của con mèo nào cả.

- Em đang nói gì vậy Ryuuto?!

Ryuuto vẫn đang nhìn chăm chăm về phía con đường.

- Anh nhìn kia, ở đằng kia... ngay giữa đường, không phải đang có một con mèo đen kêu meo meo sao...

Suwa Takumi bị xe tông vì bảo vệ một con mèo... Ngực tôi lạnh buốt khi trong đầu hiện lên câu nói của chị Maki.

Rõ ràng ở đó chẳng hề có con mèo nào cả, nhưng trong mắt Ryuuto, nó lại đang tồn tại?!

Như bị mộng du, Ryuuto lê những bước chân loạng choạng đi về phía con đường.

- Khoan đã Ryuuto, ở đó không có con mèo nào cả!

Tiếng hét của tôi bị tiếng động cơ dập tắt. Ryuuto không dừng lại, nó vẫn tiến về phía trước.

Khi tôi định vươn tay ra tóm lấy nó...

- Ryu.

Một giọng nói vui vẻ vang lên.

Mặc áo khoác màu trắng sữa, Takeda đứng trước mặt Ryuuto. Cô bé chấp tay sau lưng ngược lên nhìn nó với vẻ mặt đáng yêu như một chú cún.

Chuyện xảy ra kế tiếp chẳng khác nào một cảnh quay chậm trên tivi.

Vẫn nở nụ cười trên môi, Takeda từ từ tiến về phía Ryuuto.

Sau lưng cô bé hiện lên một con dao sáng quắc.

Rồi cô bé dùng con dao đó.

Đâm thật sâu... vào ngực Ryuuto!

Con dao mà Takeda đang cầm chính là con dao xếp mà Kotobuki đã ném đi ở dưới hầm ngầm thư viện.

- !

Ryuuto mở to hai mắt cúi xuống nhìn Takeda với vẻ khó tin.

Takeda dùng hai tay nắm chặt con dao, khóe mắt hiện lên một nụ cười ngọt ngào.

Nụ cười dịu dàng, ấm áp.

Ryuuto cũng nheo mắt lại.

Khóe miệng nó khẽ mỉm cười, trên khuôn mặt hiện lên vẻ thỏa mãn như thể đó là giây phút hạnh phúc nhất trong cuộc đời nó từ trước tới giờ.

Âm thanh dần rời xa.

Những chiếc xe lướt ngang qua hai người.

Ryuuto vươn tay ra ôm lấy Takeda. Tựa má vào mái tóc bông bênh của cô bé, hít thở mùi hương tỏa ra từ đó, trong một thoáng, ánh mắt nó tựa như đau thương, nét mặt như chực khóc, nhưng rồi nó lại mỉm cười. Rồi nó nhắm mắt lại chờ đón giấc ngủ vĩnh hằng.

Vẫn tựa vào người Takeda, Ryuuto gục xuống.

Vẫn ôm lấy Ryuuto, Takeda khụy người xuống giữa đường.

Khuôn mặt của cô bé dần trở nên trống rỗng.

Máu từ ngực Ryuuto chảy ra thấm đẫm lề đường, có tiếng ai đó đi ngang qua hét lên...

Tôi kinh ngạc chứng kiến toàn bộ tình yêu và thảm kịch xảy ra trước mắt.

Có một người mà vận mệnh đã khiến người đó phải viết cho dù người đó không muốn viết nữa.

Có một người mà bất luận cảm hận, đau khổ, bi ai... cái chết, sự mất mát của người thân... người đó đều phải sử dụng chúng để làm cội nguồn tiếp tục sáng tác.

Có một người cần phải làm vậy để đến được nơi chí cao mang tên Chúa.

Đó đến cùng là nguyên rủa. Hay là chúc phúc.

Kana à.

Rốt cuộc mình có thể làm được gì cho Kana?

Nếu mình biến mất hoàn toàn khỏi thế giới này, Kana sẽ yêu thương Tooko và Ryuuchū chứ?

Anh Fumiharu sẽ được hạnh phúc chứ?

Mình thua rồi.

Xin lỗi vì đã khiến cậu phải đau khổ lâu như vậy.

Vĩnh biệt.

CÔ GÁI VĂN CHƯƠNG VÀ NHÀ VĂN HƯỚNG VỀ CHÚA TRỜI

PHẦN 2

Nomura Mizuki
www.dtv-ebook.com

Chương 7

Ryuuto tới bệnh viện trong tình trạng nguy kịch, ngay lập tức nó được đưa vào phòng phẫu thuật.

Takeda ngồi trên ghế trong sảnh chờ với nét mặt trống rỗng. Cho dù tôi nói chuyện với cô bé thì cô bé cũng không đáp lại. Khi ở trong xe cấp cứu, cô bé chỉ thì thầm rằng "Em chỉ muốn... thực hiện nguyện vọng của Ryu." "

Khi chị Maki chạy tới bệnh viện, chị ấy nhú mày tức giận nói "Tại sao lại làm chuyện ngu ngốc như vậy chứ?!". Mặc dù tỏ ra nôn nóng nhưng chị ấy vẫn giữ vững tinh thần chỉ thị cho chú Takamizawa, rồi bảo tôi đi tìm chị Tooko.

- Ở đây cứ giao cho chị, em đi dẫn Tooko tới đây. Đừng lo, chị sẽ không để cô bé đó tự sát theo Ryuuto, đi nhanh đi!

Cho dù nghe hết mọi chuyện nhưng Takeda vẫn không hề phản ứng, vừa cảm thấy lo lắng, tôi vừa leo lên xe của chị Maki đi tới nhà Sakurai.

Mặc dù không có ai bắt máy khi tôi gọi điện ở bệnh viện, nhưng khi tới nơi, trong nhà vẫn sáng đèn.

Khi tôi đi tới cửa trước định đưa tay bấm chuông thì cửa bỗng dừng mở ra, chị Tooko mặc áo choàng, trên tay ôm một cái hộp màu tím nhạt xuất hiện.

- Dì Kanako!

Vừa gọi như vậy xong, chị ấy bỗng sững lại, nét mặt cũng trở nên bối rối.

- C-Chị xin lỗi. Tại nghe tiếng xe dừng trước cổng nên chị cứ tưởng là dì về... Có chuyện gì vậy, Konoha?

- Ryuuto bị Takeda đâm trọng thương, giờ tình trạng của nó đang rất nguy kịch!

Nghe tôi nói như vậy, hai mắt chị ấy mở to, cái hộp trên tay cũng rơi xuống đất.

Khi cái hộp chạm vào mặt đất, những mẫu giấy vụn màu xanh lam và hồng nhạt văng tung tóe trước cửa, gió thổi chúng bay tán loạn.

Đây không phải là những bức thư mà tôi thấy khi đó sao?! Tại sao chúng lại bị xé vụn rồi?

Mặt tái xanh, chị Tooko cúi xuống nhặt những mẫu giấy lên, chị ấy thì thầm một cách yếu ớt.

- ...Phải đưa dì tới bệnh viện.

Giây tiếp theo, chị ấy đứng dậy với ánh mắt như đã hạ quyết tâm.

- Em chờ chị một chút.

Chị ấy nói nhanh rồi quay người đi vào trong, chốc lát sau chị ấy lại trở ra.

Trong khi ngồi trên xe tới nơi làm việc của cô Kanako, chị Tooko một mực cúi đầu xuống như đang suy nghĩ về chuyện gì đó.

- Có lẽ dì sẽ không chịu gặp chị. Có lẽ dì sẽ không bao giờ tha thứ cho chị. Dù sao, dì cũng đã đọc được những lá thư đó...

Giọng nói của chị ấy đầy khổ sở, như thể đang nói với chính bản thân chứ không phải nói với tôi. Trong tay chị ấy vẫn nắm chặt những mẫu giấy còn sót lại, môi mím chặt.

Mặc dù tôi an ủi chị ấy rằng có lẽ sau khi nghe được lời nhắn, cô Kanako đã tới bệnh viện rồi, nhưng chị Tooko chỉ lắc đầu.

- Không, dì sẽ không đi đâu.

Vẫn cúi đầu nhìn chằm chằm xuống đùi, chị ấy thì thầm.

- Đối với dì, từ trước đến giờ chỉ có một người quan trọng duy nhất. Bởi vì người đó đã không còn, cho nên dì sẽ không yêu thương bất kì ai nữa.

Người quan trọng đó là chú Fumiharu sao...?

- Nhưng lần này... chỉ có lần này là chị phải đưa dì tới bệnh viện. Nếu không, cả dì và Ryuuto đều sẽ không được cứu vớt.

Khi xe dừng lại trước chung cư, chị Tooko ngay lập tức mở cửa ra và chạy đi.

Chị ấy leo lên cầu thang, đứng trước cửa nhấn chuông và kêu lên.

- Dì ơi, mở cửa! Là con, Tooko đây ạ! Con biết dì có ở trong đó!

Không có tiếng trả lời.

Chị Tooko nhíu mày lại với vẻ khổ sở, rồi chị ấy lấy từ trong túi ra một chiếc chìa khóa.

Chìa dự phòng sao? Chắc hẳn chị ấy phải rất dũng cảm mới dám sử dụng nó. Tôi đã có thể tưởng tượng ra cảnh cô Kanako tức giận đến thế nào. Cho dù vậy, chị Tooko vẫn cắn răng vặn nắm đấm cửa và mở cửa ra.

Rồi chị ấy cởi giày đi vào trong, tôi cũng đi theo sau chị ấy.

Tôi có thể nghe được tiếng gõ bàn phím lách cách ở phía trước. Dạ dày tôi quặn lại, tôi không khỏi cảm thấy khó thở.

Mang theo nét mặt lạnh lùng, cô Kanako nhìn về phía máy tính. Cho dù chị Tooko gọi cô ấy, ánh mắt của cô Kanako vẫn nhìn thẳng về phía trước, những ngón tay mảnh khảnh cũng không dừng lại.

- Con xin lỗi vì tự tiện vào nhà. Nhưng Ryuuto đang ở bệnh viện, em ấy bị đâm, hiện tại đã mất ý thức rồi. Dì, làm ơn, xin dì đi cùng con tới bệnh viện.

Chị Tooko dốc sức cầu khẩn. Trong ánh mắt, giọng nói của chị ấy đều tràn ngập nỗi đau đớn khiến lòng tôi thắt lại.

Nhưng ánh mắt của cô Kanako vẫn nhìn về phía màn hình máy tính. Không nhìn được nữa, tôi cũng hét lên.

- Làm ơn, cô Kanako! Tình trạng của Ryuuto hiện tại thật sự đang rất nguy kịch ạ!

Rốt cục cô Kanako cũng mở miệng, vẫn không quay lại, cô ấy nói một cách lạnh lùng.

- Tôi có bản thảo phải nộp gấp vào ngày mai. Cậu Inoue, xin cậu về đi, đừng quấy rầy tôi.

Có vẻ như cô ấy định giả bộ không nghe thấy lời của chị Tooko. Lưng tôi lạnh toát vì sự cự tuyệt một cách tuyệt đối, triệt để này.

Tại sao người này vào lúc này rồi vẫn còn...

- Dì ơi... Ryuuto sắp chết rồi.

Mang theo vẻ mặt vắn vẹo vì thống khổ, chị Tooko nhìn cô Kanako và nói.

- Nhưng cho dù có đi thì tôi cũng đâu thể cứu được nó, có phải không, cậu Inoue. Con người đến lúc chết sẽ phải chết, cậu không thể làm gì khác cả.

Người này tại sao lại có thể như vậy?! Tại sao trên đời lại có người như vậy chứ?!

Tôi không biết cảm xúc đang dâng trào trong lòng rốt cuộc là giận dữ, sợ hãi, hay là tuyệt vọng nữa.

- Dì, dì là mẹ của Ryuuto cơ mà...!

- ...Ryuuto chưa từng coi tôi là mẹ.

Cô Kanako nói khẽ, những lời đó tựa như là đang nói với chính cô ấy.

- Không đúng. Ryuuto vẫn luôn muốn được nhìn thấy dì cười với em ấy, vẫn luôn muốn được dì ôm ấp!

- ...Từ khi còn nhỏ, nó vẫn luôn gần gũi với Yui hơn tôi. Khi ở nhà, nó cũng chưa bao giờ lại gần tôi.

- Đó là vì... bản thân dì không muốn Ryuuto lại gần. Bởi vì dì đã nói với em ấy không được gọi dì là mẹ... Thế nên Ryuuto không thể làm nũng

với dì được. Dù vậy, Ryuuto vẫn luôn muốn gọi dì là mẹ. Khi còn nhỏ, em ấy đã nói với con rằng "Chị Tooko sướng thật, có thể gọi dì Yui là mẹ"!

Lạch cạch lạch cạch, tiếng gõ bàn phím vang lên lạnh lẽo.

Cho dù đang ở trước mặt nhưng những lời nói của bản thân lại không thể đến được đối phương, tựa như hai người đang tồn tại ở hai thế giới riêng biệt. Cô ấy không muốn thừa nhận ngay cả sự tồn tại của chị Tooko.

Vào lúc này, khi đang cố chèo chống cơ thể không gục ngã, chị Tooko không còn là "Cô gái văn chương" có thể nhìn thấu sự thật với ánh mắt của mình và kể lại mọi chuyện bằng một câu chuyện dịu dàng nữa, chị ấy chỉ là một thiếu nữ bình thường không có chút sức lực nào. Giọng nói đứt quãng khàn khàn tràn ngập bi ai.

- Ryuuto vẫn luôn yêu quý mẹ của em ấy hơn bất kì ai trên cõi đời này! Em ấy vẫn luôn hi vọng nhận được tình yêu của mẹ...!

Giọng nói đó đâm thẳng vào ngực tôi.

Người mà Ryuuto yêu quý nhất.

Hình bóng xa xăm mà nó vẫn luôn khao khát từ khi còn nhỏ nhưng rồi lại không thể với tới.

Khoảnh khắc đó, tôi rốt cuộc nhận ra người đó chính là ai!

Tôi cuối cùng cũng biết được ánh mắt cao ngạo của chị Maki, khuôn mặt trống rỗng như chẳng nhìn vào bất kì thứ gì của Takeda và bạn Amemiya rốt cuộc là giống ai...!

Trong đầu tôi hiện lên đủ loại cảnh tượng và ngôn từ.

Ảnh chụp trong quyển album rút ra từ ngăn tủ, hai cô gái đứng trước bảo tàng mỹ thuật trong rừng, chiếc trâm cài tóc hoa tử đinh hương, ánh

mắt lạnh lùng, Ryuuto chỉ tay về phương xa và nói thuốc ngủ của Ole Lukoje nằm ở kia, bột phấn màu bạc rơi lả tả. Những lời của bác Sasaki, của Ryuuto, của chị Tooko, của cô y tá ở bệnh viện...

Máu toàn thân như sôi trào và xộc thẳng lên đầu. Mắt tôi hoa lên vì hỗn loạn, những mảnh vỡ rời rạc như bị một cơn cuồng phong chấp lại thành một bức tranh hoàn chỉnh.

Tôi bước tới bên cạnh chị Tooko.

- Những gì chị Tooko nói là thật. Ryuuto yêu quý cô hơn bất kì ai. Ryuuto cũng đã nói với cháu, rằng mối tình đầu của nó chính là mẹ của chị Tooko.

- Đó không phải là Yui sao?!

Cô Kanako lẩm bẩm với giọng chán ghét.

- Không, người đó chính là cô. Cô chính là mẹ đẻ của chị Tooko!

Cô Kanako quay sang nhìn tôi với vẻ mặt kinh ngạc. Chị Tooko cũng nín thở.

Ngay cả tôi cũng cảm thấy hoang mang vì những gì mình nói ra.

Làm sao cô Yui lại không phải mẹ ruột của chị Tooko được chứ?!

Nếu vậy chị Tooko vẫn luôn phải chịu sự đối xử tệ bạc của chính mẹ đẻ mình sao? Cái người đang ở trước mặt tôi vẫn luôn xem con gái mình như không hề tồn tại sao? Ryuuto vẫn luôn yêu một con người như vậy sao? Vẫn luôn mang theo sự căm hận, chấp nhất, yêu thương đến mức thống khổ với một con người như vậy sao?

Bầu không khí trong phòng trở nên căng thẳng. Tôi vừa cảm nhận cơn cuồng phong đang càn quét trong cơ thể vừa nói tiếp.

- Khi ở Iwate, cháu đã tới thăm bệnh viện nơi chị Tooko sinh ra. Khi nhìn thấy chị Tooko, cô y tá đã nói rằng chị ấy trông giống hệt mẹ của mình.

Nhưng đường nét khuôn mặt của chị Tooko và cô Yui lại không hề giống nhau. Bác Sasaki từng nói nét cười và cách cư xử của hai người rất giống nhau, nhưng bác ấy chưa từng một lần đề cập về ngoại hình. Nếu nói có ai giống với chị Tooko thì thay vì cô Yui, người đó phải là cô Kanako!

Bởi vì kiểu tóc và thần thái của hai người thật sự quá khác nhau, cho nên đến bây giờ tôi vẫn không nhận ra.

Nhưng khi nhìn hai người ở cự ly gần như thế này, tôi mới thấy con mắt, chiếc mũi, bờ môi, làn da trắng và ngay cả hình thể của họ đều giống nhau đến mức không tự nhiên.

Trong tấm hình mà tôi nhìn thấy, cô Kanako khi học cấp hai có mái tóc thẳng, đen dài ngang vai. Nếu cô ấy để tóc dài và thắt bím lại, chắc hẳn cô ấy sẽ trông chẳng khác nào chị Tooko bây giờ.

Cô Kanako trừng mắt nhìn tôi với ánh mắt lạnh lùng. Ánh mắt đó khiến tôi có cảm giác như bản thân đang đứng trong cuồng phong bão tuyết.

- Nghe nói trước khi chị Tooko ra đời, chú Fumiharu đều về nhà sớm để chăm sóc cô Yui. Nhưng theo lời y tá thì cô Yui lại sinh chị Tooko một mình. Vậy thì sau khi rời khỏi công ty, chú Fumiharu đã đi đâu?

Chỉ sợ là chú ấy đã thật sự về nhà chăm sóc cô Yui, còn người ở bệnh viện khi đó là cô!

Tôi nói một cách đồng dục.

- Cô đã giả làm cô Yui và sinh ra chị Tooko. Khi ấy giữa cô và chú Fumiharu đã có quan hệ nam nữ. Chị Tooko chính là con gái của cô và chú Fumiharu! Ryuuto, người vẫn luôn ở cùng một nhà với hai người có lẽ đã nhận ra điều đó. Rằng cô là mẹ của chị Tooko, rằng chị Tooko là chị ruột của nó...

Thế nên đối với Ryuuto mà nói, chị Tooko cũng là một người "đặc biệt".

Chắc hẳn chị Tooko cũng biết điều này. Thế nên chị ấy mới đến bệnh viện để xác nhận. Cho nên dù bị cô Kanako đối xử tệ bạc tới đâu, chị ấy cũng không hề oán hận cô ấy.

Chị Tooko nghe tôi nói ra mọi chuyện với vẻ mặt mềm yếu.

Rốt cuộc chị ấy đã cảm thấy như thế nào khi bị chính mẹ ruột của mình xem như không tồn tại trong suốt bao nhiêu năm? Tại sao chị ấy lại phải chịu đựng trong tuyệt vọng như vậy? Chỉ tưởng tượng điều đó thôi cũng khiến tôi cảm thấy khó thở.

Cô Kanako nói bằng giọng sắc nhọn.

- Cậu nói tôi giả làm Yui để sinh con? Tại sao tôi lại phải làm một chuyện phiến toái như vậy chứ?

Ánh mắt của cô ấy khi nhìn tôi chẳng khác nào một cây kim băng giá đâm vào da tôi từng nhát một. Tôi tập trung toàn bộ tinh thần quan sát sự thay đổi trên nét mặt của cô Kanako.

- ...Việc cô Yui mang thai thì đã có bác Sasaki làm chứng nên chuyện đó là sự thật. Vậy thì đứa con trong bụng của cô Yui biến đi đâu rồi? Trong Cánh cửa tội lỗi, Arisa, hiện thân của cô, từng nói rằng mình đã bóp chết em bé Tooko. Sau khi Haru và Yuiko chết, Arisa tới chung cư nơi họ sống và phát hiện thi hài của Tooko trong một con búp bê...

Nhưng trên thực tế, cô không thể giấu xác em bé được. Điều đó có nghĩa là em bé đó chưa từng được sinh ra. Khi ấy, cô Yui đã bị sảy thai.

Phần da trên gò má của cô Kanako kéo căng lên. Khuôn mặt đó nhìn về phía tôi không dời mắt.

- Đứa bé vốn mang cái tên Tooko đã không còn tồn tại nữa rồi. Cho nên cô đã đặt tên con của mình là Tooko và đưa nó cho cô Yui. Để cứu vớt cô ấy...

Chứng kiến cô ấy cắn răng, hai mắt lóe lên vẻ căm hận, tôi càng vững tin những gì mình tưởng tượng là chính xác.

Việc chú Fumiharu về nhà sớm cũng không phải vì chăm sóc người vợ đang mang thai, mà là vì chú ấy không thể bỏ mặc cô Yui vừa sảy thai. Có lẽ khi ấy cô Yui đã ở trong tình trạng phải luôn có người ở bên.

Có lẽ, nguyên nhân khiến cô Yui sảy thai cũng là do cô Kanako...

- Nhảm chán. Người tôi ghét nhất trên đời này là Yui, tôi chẳng việc gì phải làm vậy cả!

Cô Kanako nói lớn.

Nghe vậy, chị Tooko cúi đầu như bị tổn thương, tay chị ấy nắm chặt váy.

Nội tâm tôi cũng thoáng dao động.

Bức tường bao quanh trái tim cô Kanako cực kì vững chắc, nó sẽ không bị phá hủy một cách dễ dàng. Tôi đã thấy được đáp án rồi, nhưng đáp án đó lại không thể tới được với cô ấy. Cô ấy đang phủ nhận mọi thứ. Mọi điều tôi nói ra đều bị đánh, bật lại bởi một lưỡi dao sắc lạnh.

Thế nhưng, khi chứng kiến chị Tooko như sắp khóc, trong lòng tôi lại hiện lên ý nghĩ mình phải làm điều này. Chị Tooko vẫn luôn phải chịu đựng nỗi đau khổ này. Ngày hôm nay, xiềng xích bị ai này phải được chặt đứt. Tôi phải tìm ra sự thật từ cô Kanako.

Tôi cắt ngang lời cô Kanako.

- Cô nói dối. Cô là đồ nói dối, cô Kanako!

- !

Bờ vai chị Tooko run lên, chị ấy ngược lên nhìn tôi.

Ánh mắt của cô Kanako tràn đầy lửa giận. Nếu là trước kia, khi bị cô ấy nhìn bằng ánh mắt đó, có lẽ tôi sẽ ngay lập tức cảm thấy sợ hãi, nói năng lộn xộn. Nhưng vào lúc này, nỗi sợ hãi từ trước đến nay dành cho cô ấy bỗng biến mất.

Đầu tôi nóng rực. Sâu trong lồng ngực như có thứ gì đó đang gào thét.

- Nếu cô đã không muốn nói chuyện với chị Tooko vậy thì cháu sẽ thay chị ấy nói chuyện với cô.

Có lẽ cô ấy chỉ xem những lời tôi nói là trò đùa của con nít. Cho dù vậy, tôi vẫn phải nói.

Vào lúc này, tôi phải nói cho người tác giả lạnh lùng như băng giá này biết!

- Cháu đã đọc Cánh cửa tội lỗi của cô. Đó là một tác phẩm mà cháu không thể viết ra được.

Hình mẫu trong truyện là lấy từ cô và vợ chồng Amano. Nhưng cô lại vận dụng vị trí tác giả của mình để nói dối, thay đổi hoàn toàn sự thật. Trong tác phẩm, cô viết rằng Arisa xem Haru là đồng loại của mình. Hai

người có chí hướng cùng viết ra cuốn tiểu thuyết chí cao. Chính vì vậy cô mới coi Yuiko và Tooko là trở ngại và căm hận họ. Cô cũng nói rằng Yuiko ghen ghét với Arisa, nhưng thực tế lại không phải vậy.

Biểu cảm trên khuôn mặt cô Kanako chuyên từ mãnh liệt như lửa sang lạnh lẽo như băng. Ánh mắt cô ấy trở nên lạnh lùng, trống rỗng.

- Điều đó chẳng có gì sai cả. Người con gái đó lúc nào cũng vậy, bề ngoài thì cười cười nói nói, nhưng trong lòng lại ghen ghét đố kỵ... Dù vậy, cậu ta vẫn giả vờ là một người tốt, quần lấy tôi, làm phiền tôi.

Tôi hỏi.

- Thật sự như vậy sao?

Mặc dù tỏ vẻ bình thản, nhưng lúc này trong lòng tôi cũng đầy bất an, dạ dày tôi quặn lại đau đớn.

Tôi phải làm sao mới phá vỡ được bức tường này. Phải làm sao thì mới làm sáng tỏ được sự thật bị che giấu bên trong. Phải làm sao mới có thể giống như "Cô gái văn chương" vẫn luôn chỉ dẫn cho tôi, đem câu chuyện đầy tăm tối bi thương này biến thành một câu chuyện dịu dàng ngập tràn yêu thương.

Chị Tooko đứng bên cạnh ngược lên nhìn tôi với ánh mắt như đang khẩn cầu.

Tại sân thượng vào ngày hè nắng ráo, tại giáo đường trong đêm đen u ám, trong biệt thự tối mịt, trên sân khấu đứng trước bao nhiêu người, tại khu đất của công xưởng được chiếu sáng bởi ánh trăng, dưới bầu trời đầy sao lấp lánh, chị Tooko đã kể ra những câu chuyện.

Hai bím tóc dài đung đưa, nhìn thẳng vào đối phương không chút sợ hãi, trên môi nở nụ cười.

Hình bóng đó hiện lên một cách rõ nét trong đầu tôi.

Tôi hít một hơi để khiến bản thân bình tĩnh trở lại.

Được rồi, đầu tiên sẽ bắt đầu từ đây.

- Trong Cánh cửa tội lỗi, cô đã để cho Arisa nói rằng Yuiko chính là Juliette đến với Jérôme. Còn Haru là Jérôme, bản thân cô thì là Alissa.

Khung cửa hẹp của Gide là câu chuyện về Alissa cự tuyệt tình cảm với Jérôme và đi qua cánh cửa hương về phía Chúa trời. Juliette mặc dù yêu Jérôme nhưng tình cảm đó lại không được đáp lại. Trong câu chuyện của Jérôme, Juliette chỉ là một vai phụ không hơn không kém. Ánh mắt của Jérôme chỉ nhìn về phía một mình Alissa. Nhưng nếu nhìn từ quan điểm của Alissa thì sao?

Chị Tooko vẫn luôn nói với tôi.

Một câu chuyện không hề chỉ có một cách đọc. Chỉ cần thay mình vào vị trí của một nhân vật khác, ta sẽ có được một câu chuyện khác.

... Thế nên, em hãy thử cảm nhận cảm xúc của những nhân vật khác và đọc câu chuyện một lần nữa. Như vậy một câu chuyện mới được sinh ra.

... Khi em nhận ra những điều mà từ trước tới giờ mình đã bỏ sót, em sẽ cảm thấy như thể mình vừa tìm được kho báu.

Trong ánh nắng vàng rực rỡ ấm áp, ngồi ôm chân trên ghế xếp, chị Tooko vừa lật từng trang sách vừa kể cho tôi nghe.

Đúng vậy, câu chuyện mà tôi sắp kể không phải là câu chuyện về Jérôme.

Nó là câu chuyện về Alissa và Juliette.

- ...Alissa và Juliette là một cặp chị em với cá tính hoàn toàn trái ngược nhau. Alissa trầm lặng thành kính, Juliette rạng rỡ hoạt bát. Nếu Alissa là cao thượng, vậy thì Juliette là phàm tục... Nhưng trên thực tế, Juliette cũng là một cô gái tinh thông am hiểu thơ ca. Vì Alissa, Juliette đã lựa chọn rời khỏi Jérôme và trở thành vợ của một người đàn ông cầu hôn cô. Một mặt, Alissa cũng biết được tình cảm của Juliette và từ chối lời cầu hôn của Jérôme. Hai người chính là một cặp chị em rất yêu thương và luôn nghĩ cho nhau.

Chị Tooko từng kể với tôi rằng cô Yui và cô Kanako là bạn thân từ khi còn học cấp hai.

Trong quyển album rút ra từ ngăn tủ cũng có rất nhiều hình của hai người.

Họ lúc nào cũng ở bên cạnh nhau. Cô Yui nở nụ cười rạng rỡ còn cô Kanako thì mặt vô cảm, ánh mắt lạnh lẽo...

Nếu cô Yui thật sự chỉ làm phiền cô Kanako như những gì cô ấy nói.

Rằng cô ấy ghét cô Yui nhất trên đời.

Vậy thì tại sao hai người vẫn ở bên nhau?

Tại sao cho dù học khác trường, ra xã hội rồi, họ vẫn ở bên cạnh nhau? Nếu là cô Kanako, người không hề sợ hãi việc phải sống cô độc, chắc hẳn cô ấy đã có thể dễ dàng cắt đứt sợi dây liên kết với cô Yui. Vậy tại sao cô ấy lại không làm vậy?

- Từ sau khi Juliette kết hôn, mối quan hệ của hai chị em dần thay đổi. Ban đầu đó chỉ là một cuộc hôn nhân không tình yêu. Nhưng theo năm tháng, Juliette dần trở nên thân mật với chồng, làm quen với sở thích của ông, cô từ bỏ việc đánh đàn piano và đọc sách. Alissa đã rất bất mãn vì điều này, cô đã viết về nó trong lá thư gửi Jérôme. Rằng phải chăng Juliette chỉ

đang giả vờ hạnh phúc, phải chăng trong khi làm vậy, cô đã bị cảm giác đó lừa gạt...

"Lúc này đây, điều khiến em cảm thấy hạnh phúc và điều mà nó từng ao ước, đã là hai thứ hoàn toàn khác biệt."

"... Ôi, thứ được gọi là 'Hạnh phúc' đó đáng lẽ phải là thứ được liên hệ chặt chẽ với linh hồn. Một thứ khả kiến, được cấu thành từ những thứ phạm tục thì có giá trị gì cơ chứ."

- Sau khi đi thăm Juliette khi cô chuẩn bị sinh, Alissa bỗng cảm thấy phiền muộn, cô không thể lý giải cảm giác khó chịu này đến từ đâu. Điều đó chẳng phải minh chứng cho việc Alissa đã rất khổ sở vì sự thay đổi của em gái sau khi kết hôn sao? Rằng điều đó khiến cô nghĩ rằng Juliette, người vẫn luôn ở cùng một thế giới với bản thân, đã rời bỏ cô và đi đến một thế giới khác.

Trong câu chuyện được viết từ góc nhìn của Jérôme không hề viết những chuyện thường ngày xảy ra giữa Alissa và Juliette. Nhưng ta có thể tưởng tượng rằng đối với một người sợ người lạ như Alissa, thì người em gái ruột thịt Juliette, người vẫn luôn ở bên cạnh cô, chính là người mà cô có thể không ngần ngại bày tỏ mọi nỗi lòng. Có lẽ họ đã cùng đọc sách và kể cho nhau cảm tưởng của mình, Alissa lắng nghe tiếng đàn piano của Juliette, họ tặng quà nhau vào lễ Giáng sinh, cùng nói chuyện tương lai... tựa như một đôi bạn thân.

Cô Kanako nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính với ánh mắt lạnh lẽo như bầu trời mùa đông, hàng mi, ngón tay của cô ấy đều không hề cử động.

Tôi tiếp tục nói.

- Nhiều người cho rằng hình mẫu của Alissa chính là Madeleine, vợ của Gide. Mặc dù có nhiều điểm giống với Alissa, nhưng người chị họ lớn

hơn Gide hai tuổi đó lại không phải Alissa. Cô có biết Gide đã viết một quyển nhật kí về cuộc sống vợ chồng với Madeleine không, cô Kanako?

Tôi hỏi cô Kanako vẫn đang nhìn vào màn hình máy tính như một pho tượng.

Quyển nhật kí của Gide mà tôi đọc ở thư viện.

Trong đó viết về những gút mắc trong tâm hồn của Gide khi ông yêu Madeleine nhưng lại không thể trở thành một về mặt thể xác với bà.

- Gide là một người đồng tính, ông không thể yêu vợ của mình về mặt thể xác, mối quan hệ giữa hai người chỉ là một cuộc "hôn nhân màu trắng". Khi Gide rời nhà đi du lịch với bạn tình của mình, Madeleine đã đem đốt toàn bộ thư của Gide. Mối quan hệ của họ dần trở nên xa cách. Cho dù vậy, sau khi Madeleine qua đời, Gide vẫn tiếp tục tìm kiếm bà.

Trong tác phẩm của ông xuất hiện rất nhiều phụ nữ giống với Madeleine. Đối với Gide, Madeleine là cội nguồn sáng tạo, là sự tồn tại không thể thay thế.

Nhìn cô Kanako tiếp tục cắn chặt môi im lặng, tôi nói ra.

- Mối quan hệ giữa cô và cô Yui cũng giống như Alissa và Juliette! Đồng thời nó cũng giống như Gide và Madeleine!

Cô Kanako vẫn không cử động. Cô ấy đã khép chặt trái tim, phong ấn toàn bộ ngôn từ vào bên trong. Cô ấy đang chờ đối thủ mệt mỏi, tuyệt vọng từ bỏ.

Nhưng tôi làm sao có thể bỏ cuộc chứ?!

- Cô Kanako, giống như Alissa cảm thấy Juliette sau khi kết hôn mà dần rời xa mình, cô cũng đã rất cô đơn đúng không?

Vào ngày nghỉ, cô thường gọi chú Fumiharu tới nơi làm việc. Cô nói rằng mối quan hệ giữa cô và chú Fumiharu là một cuộc "hôn nhân màu trắng". Không thể phủ nhận giữa cô và chú Fumiharu tồn tại một mối ràng buộc chặt chẽ giữa tác giả và biên tập viên. Hơn nữa, người phát hiện ra cô và giúp cô xuất bản tác phẩm đầu tay cũng chính là chú Fumiharu.

Nhưng, người cô thật sự yêu lại không phải chú Fumiharu, mà là cô Yui, đúng không? Việc cô gọi chú Fumiharu tới nơi làm việc cũng không phải vì ghen ghét với cô Yui mà là với chú Fumiharu, cô đã muốn ngăn cách hai người họ. Tại sao sau khi học khác trường, cho dù lập trường đã thay đổi, cô ấy vẫn ở bên cạnh cô Yui?

Tại sao cô ấy lại cố chấp đến vậy.

Bầu không khí nghẹt thở vẫn tiếp diễn. Bức tường của cô Kanako vẫn chưa bị phá vỡ.

Lòng bàn tay tôi ướt đẫm mồ hôi.

- Ngày hôm trước, khi cháu tới đây, trên bàn của cô để rất nhiều ảnh chụp. Ngoài ra còn có tách trà nhiều hoa văn, bánh tạc dâu tây và cái gác thìa màu tím...

Chẳng hiểu sao những thứ đó lại không hề phù hợp với hình tượng của cô, cho nên cháu đã rất để ý.

Tôi liếc nhìn chiếc cốc màu đen tuyền đặt trên bàn.

- Hôm nay cô không dùng cái tách đó nữa sao?

Vẫn im lặng từ nãy tới giờ, cuối cùng cô Kanako cũng mở miệng.

- Có gì lạ sao? Tùy theo tâm trạng tôi sẽ thay đổi đồ dùng sinh hoạt. Thỉnh thoảng tôi cũng đột nhiên muốn ăn đồ ngọt.

- Mấy tấm hình trên bàn của cô khi đó thì sao, chỉ toàn hình phong cảnh, cô chụp nó ở đâu vậy?

- ...Chúng chỉ là tư liệu tôi nhờ biên tập viên đi chụp.

- Nhưng theo cháu thấy thì chúng giống hệt khung cảnh ở một nơi nào đó. Đặc biệt là bảo tàng mỹ thuật nằm trong rừng...

Tôi từ từ nói.

- Đó là những nơi mà cô và cô Yui đã đến thăm vào chuyến đi dã ngoại hồi học cấp hai đúng không?

Cô Kanako không trả lời.

- Những tấm hình khác cũng chụp trường học và con đường, có lẽ chúng đều là những nơi có liên hệ với cô Yui đúng không. Chúng đều là những kiến trúc và cảnh vật trong quyển album của cô Yui, cho nên cháu mới cảm thấy đã nhìn thấy chúng ở đâu rồi.

Chị Tooko kinh ngạc hỏi.

- Sao Konoha lại biết được quyển album của mẹ chị?

Tôi ngượng ngùng xin lỗi.

- Em xin lỗi, khi em lấy chăn từ trong ngăn tủ ra, quyển album đó cũng rớt ra theo. Em vốn không định xem nó, nhưng...

- ...Vậy sao?!

Chị Tooko lẩm bẩm như thể đang suy nghĩ về chuyện gì đó.

Đúng lúc này giọng nói lạnh lùng của cô Kanako vang lên.

- Trường học thì ở đâu chẳng giống nhau chứ. Hơn nữa, việc tôi cần ảnh tư liệu của những địa điểm tham quan nổi tiếng thì có gì lạ?

Nét mặt của tôi trở nên căng thẳng.

- Đúng vậy. Nếu chỉ là ảnh chụp thì chẳng có gì lạ cả. Nhưng khi đó ở đây còn có một thứ khác.

Cô Kanako trừng mắt như muốn xuyên thủng tôi khi tôi tiến lại gần. Tôi đi thẳng tới cái bàn và dùng ngón tay gõ vào bên cạnh chiếc cốc màu đen.

- Khi đó ở đây có một cái thìa.

Gò má tái nhợt hơi ửng đỏ lên. Tôi không bỏ chi tiết này.

- Nó là một cái thìa uống trà màu vàng, bên dưới là một cái gác thìa hình trái tim.

- ...

Cô Kanako cắn môi ngoảnh mặt sang một bên.

- Trong những tấm hình chụp ở viện bảo tàng, cô đeo một cái vòng cổ thủy tinh màu lam. Còn cô Yui thì mang trâm cài đầu hoa tử đinh hương. Những cánh hoa đó giống hệt cái gác thìa của cô. Đó có phải vốn là chiếc trâm cài đầu của cô Yui không?

- Trâm cài đầu... của mẹ...!

Chị Tooko khẽ la lên, rồi chị ấy nói.

- Chị biết nó! Mẹ có một chiếc trâm cài đầu hình hoa tử đinh hương. Mẹ nói đó là món quà mà dì Kanako tặng cho mẹ!

Trong ánh mắt của cô Kanako hiện lên vẻ bồn chồn và khó chịu. Ngược tôi không khỏi nóng lên khi nhìn thấy phản ứng này, tôi nói tiếp.

- Có lẽ là cháu đã nhìn nhầm. Cho nên cô để bọn cháu xem lại cái gác thìa đó một lần nữa được không? Chắc hẳn chị Tooko sẽ nhận ra đó có phải trâm cài tóc của mẹ chị ấy hay không.

- ...Tại sao tôi phải làm vậy chứ?!

Cô Kanako nói to rồi trừng mắt nhìn tôi. Tôi cũng cất cao giọng.

- Nếu cô không để bọn cháu thấy nó, vậy thì điều đó cũng đồng nghĩa với việc cô thừa nhận đó chính là trâm cài tóc của cô Yui! Cô đã cố tình thay đổi di vật của cô Yui và giữ nó từ đó tới giờ! Mỗi khi đến ngày giỗ của cô Yui, cô lại lấy nó ra cùng với những tấm hình kỉ niệm... Cô còn lấy cái tách và loại bánh mà cô Yui thích đặt lên bàn để tưởng niệm! Khi đó cô mặc đồ đen đúng không! Đó chẳng phải là một dạng đồ tang sao?!

Cô Kanako đập mạnh hai tay xuống bàn.

- Đủ rồi, cậu đi về đi! Tôi không muốn nghe suy luận nhảm chán của cậu nữa!

- Suy luận! Không, đó chỉ là tưởng tượng của cháu. Nhưng cô lại đang dao động! Rõ ràng cô nói ghét cô Yui nhất trên đời, vậy mà cô lại trân trọng những di vật của cô ấy, cô cũng không nói ra lý do tại sao mình làm vậy! Người bình thường sẽ không đem một thứ cài trên đầu người khác làm thành đồ gác thìa! Trừ khi người đó là một người cực kì quan trọng với họ!

- Đi về!

- Cháu không về! Tình cảm cô dành cho cô Yui đã vượt qua tình bạn. Người có quan hệ hôn nhân màu trắng với cô không phải chú Fumiharuru mà

là cô Yui! Giống như Gide yêu Madeleine! Cô Yui cũng là một sự tồn tại không thể thiếu trong cuộc đời cô! Cô Yui cũng...

- Yui hận tôi!!!

Cô Kanako bỗng nhiên hét lên, như muốn phát tiết mọi cảm xúc dồn nén trong lòng. Ánh mắt đang trừng trừng nhìn tôi đã không còn lạnh lẽo như băng nữa mà mãnh liệt như lửa cháy. Ngọn lửa đó tựa như hỏa ngục có thể đốt cháy thế gian!

Tôi hoàn toàn bị áp đảo bởi sự kịch liệt và điên cuồng mà cô ấy cất giấu dưới lớp mặt nạ băng giá.

- Đúng vậy, Yui vẫn luôn ghen ghét với tôi! Lúc nào cậu ấy cũng nhìn tôi với ánh mắt lo lắng như thể tôi sẽ cướp mất Amano! Đến cuối cùng cậu ấy lại uống thuốc độc chết!

Trong trái tim con người này rốt cuộc đã chất chứa bao nhiêu đau đớn, thống khổ, căm hận, yêu thương và tuyệt vọng chứ?

Ryuuto từng đau đớn kể cho tôi về mối tình đầu của mình, người không có được hạnh phúc.

... Cô ấy đã phải chịu đựng sự phản bội không thể dung thứ từ người mà mình tin tưởng, bị đẩy vào bóng tối cô độc... tâm hồn bị ăn mòn từng chút một.

Đối với cô Kanako mà nói, sự phản bội lớn nhất chính là cô Yui đã lựa chọn cái chết.

Cho đến bây giờ, cô ấy vẫn cho rằng chính cô Yui là người đã hạ độc.

Nhưng...

Khi tôi định mở miệng, đứng bên cạnh tôi, chị Tooko hét lên.

- Không phải! Không phải mẹ...! Mẹ không sử dụng bột ngũ của Ole Lukoje!

Chị Tooko khẽ run rẩy. Tay chị ấy nắm chặt, hai mắt nhú lại một cách đau đớn, khuôn mặt tái xanh, như thể những gì chị ấy đang nói ra là lời sám hối.

- Mẹ không dùng... đã không dùng thứ bột ngũ đó! Người hạ độc không phải mẹ. Mẹ không thể làm vậy. Bởi vì người pha cà phê... sáng hôm đó, người bỏ độc vào cà phê chính là...

- Người bỏ độc vào cà phê chính là, Ryuuto.

Chị Tooko giật mình ngẩng lên nhìn tôi. Cô Kanako cũng tỏ ra kinh ngạc.

Cũng khó trách hai người họ ngạc nhiên như vậy. Trong chín năm nay, hai người đều tưởng tượng người hạ độc là một người khác và đều đau khổ vì điều đó.

- ...Tất cả đều là một sự trùng hợp bất hạnh.

Vừa cảm nhận cơn đau nơi lồng ngực, tôi vừa kể ra chuyện xảy ra chín năm trước.

- Vào buổi sáng xảy ra tai nạn, chị Tooko và chú Fumiharu ăn câu chuyện do cô Yui viết. Chắc hẳn cô cũng biết việc chị Tooko ăn sách là thừa hưởng từ ba chị ấy. Ngày hôm đó chú Fumiharu mặc dù không ăn đồ ăn bình thường, nhưng chú ấy đã cùng uống cà phê với cô Yui. Người pha cà phê chính là chú Fumiharu.

Cô Kanako cũng nín thở. Có lẽ cô ấy đã nhận ra người có thể bỏ độc trong tình huống đó chỉ có thể là chú Fumiharu.

Ban đầu tôi cũng cho là như vậy. Có lẽ cả chị Tooko cũng thế...

- ...Inoue, cậu nói chính Ryuuto là người đã bỏ độc vào cà phê.

Cô Kanako hỏi với vẻ bối rối.

- Đúng vậy. Người bỏ độc vào bình cà phê mà chú Fumiharu pha chính là Ryuuto.

- Tại sao vậy Konoha? Tại sao em lại nghĩ như vậy?

- ...Bởi vì Ryuuto từng nói với em việc nó có kí ức của kiếp trước.

Khuôn mặt của hai người cùng hiện lên vẻ phức tạp.

Tôi kể lại chuyện Ryuuto nói với tôi nó là Suwa Takumi đầu thai mà thành.

Tại sao Ryuuto lại nghĩ như vậy?

Đó là vì Ryuuto có được "kí ức của kiếp trước"!

Kí ức về việc bị xe tông khi bảo vệ mèo, bị đưa đến bệnh viện và chết trong cô độc.

Kí ức về việc nó đã trao cho cô Yui, người vẫn luôn dịu dàng với nó, chiếc bình nhỏ màu tím bên trong có thuốc ngủ của Ole Lukoje. Kí ức về việc cô Yui rắc nó vào trong cà phê.

Những "kí ức" đáng lẽ Ryuuto không thể biết được, tựa như linh hồn nó đã rời khỏi thân xác và chứng kiến mọi chuyện.

- Nhưng đó có thật sự là trí nhớ của Suwa Takumi không?

Kí ức về vụ tai nạn có lẽ chỉ là vì từ nhỏ nó đã nghe được từ những người xung quanh rồi điều đó lưu lại trong trí nhớ của nó như là kí ức của

kiếp trước.

Việc nó gọi cô Yui là "chị Yui" có thể là vì nó đã được cô Yui kể cho nghe việc trước kia ba của nó thường gọi cô ấy như vậy.

Vậy còn kí ức về chiếc bình nhỏ hình trái tim màu tử đinh hương thì sao?

Phải chăng Ryuuto đã thực sự nhìn thấy nó? Thế rồi, với bản tính hiếu kì của trẻ con, nó đã thử lấy xuống nhìn...

Chị Tooko đột nhiên lấy hai tay che miệng và nói với giọng run rẩy.

- Là chị... chị đã nói cho Ryuuto biết. Bởi vì chị từng chứng kiến mẹ cầm một cái bình hình trái tim đặt trên tay ngắm nhìn... Khi nghe chị nói nó thật đẹp, mẹ bảo rằng đây là bột ngủ của Ole Lukoje. Nếu trẻ con uống vào sẽ bị ông ấy dẫn về vương quốc của giấc ngủ vĩnh hằng, cho nên chị không được đụng vào nó...

Khuôn mặt chị Tooko tái nhợt, trông chị ấy như thể sẽ gục ngã bất cứ lúc nào. Trong mắt chị ấy tràn ngập nỗi tuyệt vọng.

- Cả việc mẹ đem cái bình chứa bột ngủ của Ole Lukoje bỏ vào trong hòm kho báu rồi đem giấu trên kệ tủ... chị cũng... nói cho Ryuuto... Khi ấy chị rất sợ nên chỉ dám nhìn lên trên đó, nhưng Ryuuto có lẽ đã trèo lên ghế nhìn vào trong, có lẽ em ấy đã lấy khóa thử mở hòm ra.

Ryuuto từng nói với tôi có ai đó chỉ lên kệ và nói ở đó có bột ngủ của Ole Lukoje.

Giọng nói mà Ryuuto nghe được khi đó chính là của chị Tooko. Ngón tay chỉ lên kệ tủ cũng là của chị ấy.

- Vì chị... vì chị nói cho em ấy, nên...

Ngực tôi như rách ra khi nghe thấy nỗi đau khổ và sự tự trách trong lời nói của chị Tooko. Nhưng vì Ryuuto, tôi phải làm sáng tỏ sự thật.

- Sáng hôm xảy ra tai nạn, Ryuuto mặc áo len màu đỏ đúng không ạ?

Thật vất vả, chị Tooko mới nói ra câu trả lời.

- ...Ừ.

Quả nhiên... Tôi thở dài và nói tiếp.

- Ryuuto từng nói khi bỏ độc vào cà phê, tay của cô Yui trắng muốt, láng mịn, ống tay áo len đỏ rực như máu, từ bàn tay đó, chất độc rơi lả tả lả tả. Đó thực ra chính là tay của Ryuuto. Bởi vì hôm đó cả cô Yui và chú Fumiharu đều mặc đồ đi dự lễ cưới. Hai người đều không mặc áo len.

Có lẽ trong tấm hình chụp Giáng sinh đó có hình Ryuuto lúc còn tiểu học mặc áo len màu đỏ. Cho nên khi nhìn thấy nó, Ryuuto đã nhận ra.

Rằng bàn tay bỏ độc chính là tay của nó.

- Có lẽ nó đã nhận lúc chú Fumiharu không để ý trèo lên ghế và bỏ độc vào cà phê. Bởi vì đêm hôm trước, cô Yui và chú Fumiharu cãi nhau cho nên đến buổi sáng cả hai người đều trông rất mệt mỏi. Có lẽ Ryuuto chỉ muốn hai người có thể mơ thấy những giấc mơ đẹp nên mới làm vậy.

Kí ức này dần trở thành kí ức của Suwa Takumi, người pha cà phê thì đổi từ chú Fumiharu sang cô Yui, người bỏ độc cũng từ Ryuuto trở thành cô Yui. Nó đã tin rằng Suwa Takumi đã đưa chất độc cho cô Yui để giúp cô ấy không còn đau khổ nữa.

Thế nên, khi nhìn quyển album và biết được mọi chuyện không phải như vậy, khi lục tìm trong ngăn tủ và tìm ra chiếc bình rỗng...

Có lẽ vì thế nên nó mới cảm thấy tuyệt vọng và muốn tìm tới cái chết đến như vậy.

Nếu vậy thì lý do Ryuuto tin rằng nó là Suwa Takumi đầu thai cũng có thể là vì nó muốn quên đi và chuyển mọi tội lỗi cho Takumi. Có lẽ chính nỗi bất an trong tiềm thức đó đã đẩy nó tới bước đường cùng như bây giờ.

Cô Kanako cũng thì thầm với nét mặt kinh ngạc.

- ...Yui từng nói về chất độc của Ole Lukoje. Khi đó tôi chỉ cho rằng đó là lời châm chọc dành cho tôi... nhưng khi tai nạn xảy ra, tôi nghe được hiện trường tai nạn rất mất tự nhiên, cho nên tôi đã cho rằng Yui thật sự đã sử dụng độc dược. Không ngờ chính Ryuuto mới là...

- Cô Yui không phải vì sợ cô cướp mất chú Fumiharu nên mới tìm cách để cả hai cùng tự sát. Cô ấy cũng không hề hận cô.

Cô Kanako nhìn tôi. Trong ánh mắt của cô ấy không phải sự giận dữ, mà là nỗi bi ai, cô ấy hỏi như muốn trách cứ tôi.

- Tại sao cậu lại cho rằng như vậy?!

- Bởi vì chị Tooko từng nói cho cháu biết. Rằng ước mơ của cô Yui là viết ra một câu chuyện tựa như manna.

Chị Tooko ngược lên nhìn tôi với ánh mắt yếu đuối.

- Đó là một câu chuyện ngọt ngào, tinh khiết, tựa như lương thực trắng muốt rơi xuống từ bầu trời, lấp đầy những cái bụng rỗng... Cô Yui vẫn luôn nói như vậy. Cả chị Tooko và chú Fumiharu lúc nào cũng ăn no bụng những câu chuyện của cô Yui. Cho nên người đói bụng ở đây chỉ có cô... cô Kanako. Nguyên ước của cô Yui là viết một câu chuyện dành cho cô.

Cô Kanako rên rỉ.

- Đó chỉ là do cậu tự "tưởng tượng" ra mà thôi.

- Đúng vậy. Nhưng cả chị Tooko và Ryuuto đều mong muốn cháu viết ra một tiểu thuyết như vậy. Bởi vì những thứ do cháu viết ra rất giống với câu chuyện của cô Yui, cho nên Ryuuto mới không từ thủ đoạn tìm mọi cách khiến cháu viết thay cô ấy. Cho dù có phải suýt phạm tội đi nữa. Nó đã rất nỗ lực... tất cả đều là vì cô.

Tim tôi đau nhói khi nhớ lại cảnh Ryuuto ngồi khóc trước cổng. Hành vi của nó là không thể tha thứ. Nhưng Ryuuto vẫn luôn đau khổ. Nó chỉ muốn cứu vớt người quan trọng nhất đối với nó.

Cô Kanako kêu lên đầy bi thảm.

- Nhưng không phải cậu đã ngừng viết tiểu thuyết rồi sao?! Không phải cậu đã từ bỏ rồi sao?! Yui cũng thế, sau khi kết hôn với Amano, cậu ấy cũng vứt bỏ giấc mơ trở thành tác giả. Tôi đã không còn được đọc những câu chuyện của cậu ấy nữa. Những câu chuyện của Yui đều bị Amano độc chiếm! Tôi đã từng là độc giả của Yui, nhưng tất cả đều kết thúc khi Yui gặp Amano! Sau khi tìm thấy độc giả mới, cậu ấy đã vứt bỏ tôi!

Những cảm xúc phun ra tựa như con thác đổ ập xuống người tôi.

Bức tường cuối cùng đã vỡ nát, tình cảm chất chứa lâu nay cuộn trào như sóng dữ.

Cuối cùng tôi cũng nghe được một phần sự thật từ miệng cô Kanako.

Suốt chín năm nay... Không, suốt từ khi cô Yui gặp chú Fumiharu, cô Kanako đã mang trong tim nỗi đau bị phản bội.

Khuôn mặt vắn vẹo gào thét của cô Kanako như chòng lên tôi khi tôi biết được lời nói dối của chị Tooko, chòng lên Miu khi cậu ấy trách cứ tôi

trên sân thượng trong cuồng phong bão tuyết. Tôi rất cuộc nhận ra cô Kanako cũng là một độc giả bị tác giả phản bội.

Thế nên cô ấy mới trở thành một tác giả, để báo thù. Nếu đã không có người nào vì cô ấy viết ra những câu chuyện, vậy thì cô ấy chỉ còn cách là tự viết. Cô ấy phải tiếp tục viết để dần xuống cơn đói khát của mình...

- Tôi căn bản không hề ưa thích tiểu thuyết của Yui. Từ khi còn học cấp hai, cậu ấy đã suốt ngày quẩn lấy tôi, làm phiền tôi, giả vờ như chúng tôi là bạn thân... Cậu ấy còn không biết xấu hổ nói những lời như chúng tôi sẽ mãi mãi ở bên nhau. Cậu ấy bắt tôi đọc những câu chuyện nhằm chán do cậu ấy viết ra...

Yui nói rằng cậu ấy thích tôi nhất trên đời, vậy mà vào cái ngày cậu ấy lần đầu tiên đem bản thảo cho Amano đọc, Yui lại chạy tới nhà tôi, mặt đỏ bừng nói rằng người đó thật tuyệt. Kể từ đó mỗi lần chúng tôi gặp nhau, Yui chỉ toàn nói về Amano!

Việc cậu ấy muốn để anh ta đọc bản thảo cũng chỉ là cái cớ để Yui đi gặp Amano.

Amano cũng thế. Cho dù những thứ Yui viết ra đều thật phù phiếm, không có chút giá trị nào, anh ta vẫn tiếp tục gặp cậu ấy. Ngay từ đầu mục tiêu của anh ta đã là Yui!

Trong mắt của cô Kanako lập lòe ánh sáng căm hận. Tôi hoàn toàn không chen lời vào được.

Trong căn phòng như đang có một cơn cuồng phong quét qua.

- Người đàn ông kia nói với Yui rằng anh ta muốn Yui trở thành tác giả của riêng anh ta, vậy mà khi tôi đang viết bản thảo, anh ta vẫn ngồi thản nhiên ăn tác phẩm của Ougai hay Tolstoy. Anh ta cũng giấu Yui chuyện gặp tôi. Nhưng Yui vẫn kết hôn với Amano, lại còn có con với anh ta, rồi còn

tới gặp tôi báo tin với vẻ vui sướng. Cứ như thể muốn cho tôi thấy sự hạnh phúc của cậu ấy!

- ...Vì cô không thể tha thứ chuyện đó, nên cô mới phạm sai lầm với chú Fumiharu sao.

Khóe miệng cô Kanako hiện lên nụ cười nhạt bóng.

Tựa như lúc cô ấy nói cho tôi biết địa chỉ ngôi chùa nơi có mộ của cô Yui.

Và thì thầm rằng "Con bé đó không quay trở lại thì càng tốt".

Trong ánh mắt cô ấy tràn ngập căm hận.

- Không phải. Tôi chỉ muốn cho Yui biết rằng hạnh phúc mà cậu ấy đang trân trọng chỉ là một thứ ảo ảnh không hơn không kém, tựa như những câu chuyện của cậu ấy. Rằng chồng của cậu ấy là một gã đàn ông tệ bạc phản bội vợ mình khi cô ấy đang mang thai.

Chị Tooko cúi đầu như sắp khóc.

Tôi cảm thấy khó thở khi nhớ tới cảnh chị ấy cười vui vẻ kể về chuyện của ba mẹ mình.

Cô Yui và chú Fumiharu mà tôi nhìn thấy trong hình là một cặp vợ chồng rất hòa thuận. Tại sao chú Fumiharu lại phạm sai lầm với cô Kanako chứ?

- Khi tôi gọi anh ta tới khách sạn Kanezawa với lý do tìm tư liệu sáng tác, Amano đã ngay lập tức vứt bỏ Yui và tới gặp tôi.

Khi ấy tôi đã hỏi Amano tác giả của anh ta rốt cuộc là ai.

Tôi nói với anh ta nếu đêm nay anh ta về với Yui, tôi sẽ không viết tiểu thuyết nữa.

Tác giả của Amano Fumiharu rốt cuộc là cô Kanako, hay là cô Yui?

Một người là hiện thân của lý tưởng, còn một người là cuộc sống bình thường không thể mất đi.

Trong hai người phụ nữ hoàn toàn trái ngược nhau này, ai là người khiến chú Fumiharu tưởng niệm nhiều hơn.

- Kết quả là Amano đã không quay về. Anh ta chỉ cười nói "Nếu có thể trở thành nguồn sáng tạo cho cô..." và phản bội Yui.

Khi ấy, nụ cười trên khuôn mặt chú Fumiharu là nụ cười như thế nào?

Nụ cười cay đắng? Nụ cười dịu dàng? Nụ cười xót xa? Nụ cười giác ngộ? Hay là nụ cười tuyệt vọng.

Giọng nói của cô Kanako dần nhỏ lại, cô ấy cúi đầu nhìn xuống đất. Có lẽ, việc cô Kanako có quan hệ nam nữ với chú Fumiharu cũng không phải chỉ là để báo thù cô Yui.

Đó có phải là tình yêu nam nữ như người ta vẫn gọi không? Về phần tôi, tôi nghĩ có sự khác nhau.

Dù thế nào đi nữa, thì giữa tác giả Sakurai Kanako và biên tập viên Amano Fumiharu, chắc hẳn có tồn tại một mối liên hệ không thể dùng kiến thức cơ bản để phán xét. Đối với cô Kanako, chú Fumiharu là người đàn ông đã cướp đi người bạn thân mà cô ấy yêu nhất, nhưng đồng thời, chú ấy cũng là người hiểu cô ấy nhất.

"Nếu có thể trở thành nguồn sáng tạo cho cô..."

Rốt cuộc chú Fumiharu đã nói ra những lời đó với tâm trạng như thế nào?

Cô Kanako cũng vậy, cô ấy đã nghe những lời đó với tâm trạng như thế nào?

Còn cả cô Yui, cô ấy đã chờ chú Fumiharu về trong tâm trạng như thế nào?

Vẻ cảm hận dần phai nhạt trong mắt cô Kanako, thay vào đó là nỗi bi ai xót xa.

- ...Đêm hôm đó, Yui sẩy thai. Về sau, cậu ấy trốn vào trong thế giới tưởng tượng của chính mình... Yui vẫn tin rằng đứa bé ấy đang còn trong bụng cậu ấy... Cậu ấy vừa xoa bụng một cách hạnh phúc... vừa nói rằng nếu sinh con gái sẽ đặt tên là Tooko... rằng đó là các tên lấy từ Chuyện Toono... rằng cậu ấy hi vọng đứa bé sớm chào đời...

Mất đi đứa con sắp ra đời, tinh thần của cô Yui cũng hoàn toàn sụp.

Khi chứng kiến bạn thân nói ra những lời đó một cách hạnh phúc, cô Kanako đã nếm trải cảm giác đau khổ và tuyệt vọng đến nhường nào chứ...

Nét mặt của chị Tooko càng nhăn nhúm lại, chị ấy nắm chặt mép váy.

Điều mỉa mai chính là thay cho sinh mệnh đã mất, trong người cô Kanako lại trú ngụ một sinh mệnh mới.

- ...Tôi không cần gia đình hay con cái. Những điều đó chỉ cản trở tôi. Thế nên tôi đưa nó cho Yui. Yui cũng tin rằng đứa bé đó chính là do cậu ấy sinh ra...

Rồi cô Kanako xoay mặt đi như sợ người khác đọc được suy nghĩ của mình. Hình bóng cô ấy vào lúc này thật nhỏ bé, thật yếu đuối.

- Nội tâm của Yui rất yếu ớt. Cậu ấy không chịu đựng được hiện thực khắc nghiệt. Cho nên cậu ấy mới thay thế hiện thực bằng thế giới trong mộng đầy hạnh phúc. Sống trong nỗi sợ hãi một ngày nào đó giấc mộng sẽ tàn...

Tiểu thuyết của cậu ấy cũng vậy. Bên trong đó chỉ toàn những người tốt ngập tràn thiện ý, xinh đẹp, ngọt ngào, hoàn toàn không mang chút cảm giác chân thật...

Giọng nói đứt quãng của cô Kanako tựa như cơn mưa lạnh rơi xuống, chị Tooko vẫn im lặng dõi theo cô ấy.

Người mẹ đã sinh ra chị ấy, đồng thời là bạn thân của người mẹ đã nuôi dưỡng chị ấy...

"Dì Kanako thật sự là một người rất dịu dàng", chị Tooko nói ra những lời đó bằng giọng vui vẻ...

Có lẽ chị ấy đã để ý tới nỗi đau của cô Kanako còn hơn cả bản thân.

Thế nên tôi cũng nói.

- Nhưng dù vậy, cô vẫn rất yêu những câu chuyện của cô Yui đúng không? Thế nên khi không còn được đọc chúng nữa, cô mới cảm thấy bị phản bội.

Yêu và hận chỉ cách nhau một tờ giấy mỏng.

Tựa như Ryuuto vẫn hay nói, bởi vì yêu nên mới hận.

Bởi vì hận nên mới có thể một mực yêu.

Hận sẽ kéo dài mãi liệt, dài lâu, hơn cả yêu.

Thế nên hận cũng chính là yêu.

Ryuuto vẫn luôn ở bên cạnh và chứng kiến cô Kanako một mực vừa yêu vừa hận cô Yui.

Có lẽ chính sự cố chấp đến điên cuồng đó đã ảnh hưởng tới nó, khiến nó cũng muốn được như vậy.

- Cháu sẽ không bị những lời nói dối của cô làm mê hoặc nữa.

Tôi nói với cô Kanako, ngực run lên vì cảm xúc trong người.

- Chính cô mới là người không dám đối diện với hiện thực và đem thay thế nó đi, cô Kanako.

Cô Kanako nhìn thẳng vào tôi với ánh mắt khó chịu. Tôi cũng nhìn lại đôi mắt đó.

- Nếu chỉ vì muốn đem đứa con mà cô không cần cho cô Yui, vậy thì tại sao cô lại mất công giả dạng làm cô Yui để sinh con chứ. Ngay cả lúc này, cô vẫn còn giả vờ như mình không yêu cô Yui. vẫn viết trong Cánh cửa tội lỗi rằng giữa Arisa và Yuiko chỉ tồn tại sự căm hận.

Không chỉ vậy. Cô còn viết ra lá thư mà trong đó cô mô tả cô Yui là một người phụ nữ có nội tâm xấu xí, ghen ghét với cô, căm hận cô.

Chị Tooko giật mình nói.

- Konoha, em đã... đọc lá thư đó rồi sao?

- Em xin lỗi.

Lúc này, khi nghe tôi xin lỗi vì chuyện đã xem album, có lẽ chị Tooko cũng đã đoán được chuyện này. Trông chị ấy cũng không hề kinh ngạc mà chỉ có vẻ bối rối.

Một mặt, cô Kanako dường như cũng nhận ra, cô ấy nhìn tôi với ánh mắt khắc nghiệt.

- Ngày giờ ghi trên thư là ba ngày trước khi vụ tai nạn xảy ra. Nhưng đó chỉ là dối trá, cô viết lá thư đó sau khi cô Yui mất.

- Cậu dựa vào đâu mà nói như vậy? Tôi đã gửi cho Yui lá thư đó trước khi cậu ấy qua đời. Bởi vì tôi không thể chịu được khi Yui cứ che giấu sự ghen tị của mình dưới nụ cười thân thiết đó.

- Cô lại nói dối, cô định nói dối đến khi nào chứ? Trong thư cô từng đề cập tới việc cô biết cô Yui đang sở hữu chất độc. Cô còn viết cô đã tìm ra nơi cô Yui giấu chất độc và tận mắt nhìn thấy nó. Sau đó cô còn đe dọa, cười nhạo rằng phải chăng cô Yui sẽ "nhỏ thuốc độc vào thức ăn" của cô. Tuy nhiên...

Tôi hét lên.

Cảnh tượng mà Ryuuto từng kể tái hiện trong đầu tôi. Cà phê xoay tròn. Chất bột màu bạc rơi lả tả.

- Mặc dù cô biết việc cô Yui đang sở hữu độc dược, nhưng cô lại không biết được dạng như thế nào, đúng không? Nếu không cô cũng sẽ không viết là "nhỏ thuốc độc". Bởi vì từ đó chỉ dùng cho chất lỏng mà thôi.

Khuôn mặt của cô Kanako vắn vẹo.

- Yêu tinh ngủ Ole sẽ nhỏ những giọt sữa bò vào mắt trẻ em để khiến chúng ngủ. Khi nghe cô Yui kể chuyện của Ole Lukoje, cô đã tưởng rằng chất độc nằm ở dạng lỏng. Thế nhưng trên thực tế nó lại là bột phấn! Chị

Tooko cũng nói rằng mẹ chị sở hữu bột ngũ của Ole Lukoje. Tại sao cô lại cố tình viết ra một lá thư mà trong đó cô giả vờ như mình đã nhìn thấy thuốc độc chứ? Cô không thấy chuyện đó thật kì lạ sao?

Cô Kanako trừng mắt nhìn tôi, bờ môi cô ấy khẽ rung động. Nhưng cô ấy không thể thốt ra câu nào để phản bác. Tôi nhìn về phía chị Tooko và hỏi.

- Lá thư đó vốn nằm ở đâu vậy, chị Tooko?

Có lẽ chị Tooko đã biết điều từ trước. Chị ấy trả lời với nét mặt buồn bã.

- Nó được kẹp trong quyển album của mẹ.

- Chị Tooko đọc được nó là vào khi nào?

- ...Sau khi mẹ qua đời, trong lúc chị sửa soạn lại di vật...

Tôi lại nhìn về phía cô Kanako.

- Vì muốn chị Tooko đọc lá thư đó, cô mới cố tình kẹp nó trong quyển album đúng không.

Khi Madeleine đốt bỏ thư của Gide, Gide đã tuyệt vọng khi những điều gì tốt đẹp nhất thuộc về ông nay đã biến mất, nhưng cô lại làm điều ngược lại. Cô che giấu phần lương thiện nhất trong lòng mình, còn phần ác độc thì viết ra lá thư và để người khác đọc!

Cô Kanako hét lên.

- Cậu thôi đi! Tôi làm vậy thì có ích lợi gì chứ?!

- Để bảo vệ nội tâm của mình, cô buộc phải làm vậy. Bởi vì cô đã gây ra tội nghiệt đối với người bạn thân mà cô yêu nhất.

- Tội nghiệt?

- Đúng vậy, bởi vì chính cô là người đã giết cô Yui...

Cô Kanako nín thở khi nghe thấy những lời đó. Hai mắt cô ấy mở lớn với vẻ kinh ngạc.

- Ít nhất thì đó là điều mà cô cho là như vậy. Rằng chính cô là người đã dồn cô Yui vào chân tường, bức bách cô ấy tới chỗ chết. Mỗi lần bị cô Yui nhìn với ánh mắt lo lắng, cô lại nhớ lại tội lỗi của chính mình... tội lỗi mà cô đã gây ra với chú Fumiharu, chồng của cô Yui... tội lỗi vì đã giết chết đứa bé trong bụng cô ấy...

Việc cô Kanako kết giao với Suwa Takumi, hay sinh ra Ryuuto, có lẽ cũng chỉ là để cô Yui yên tâm.

Cô ấy muốn nói với cô Yui rằng cô ấy không hề cướp đi chồng con của cô Yui. Rằng bản thân cô ấy cũng có người yêu, cũng có con. Việc cô ấy lựa chọn người thiếu niên lãng nhãng Suwa Takumi có lẽ cũng vì đó là đối tượng phù hợp, không để lại phiền toái sau này.

Nghĩ đến tâm tình của Ryuuto, người vẫn luôn ngưỡng mộ cô Kanako, lòng tôi lại như nứt ra.

Nhưng nghĩ tới cô Kanako, người chỉ có thể làm vậy để bù đắp cho những tội lỗi mình gây nên, ngực tôi lại càng đau hơn.

Người phụ nữ này rất cuộc cô độc, vụng về tới đâu chứ. Đối với cô Kanako mà nói, với tư cách một con người, cô ấy thiếu một thứ gì đó. Và người bù đắp cho khiếm khuyết đó chính là cô Yui.

- Nếu như nói Cánh cửa tội lỗi là lời thú tội của cô, thì ngoại truyện của nó là nguyện vọng của cô.

Khi búp bê Tooko lớn lên, nó đã ra tay giết chết Arisa. Đây phải chăng là điều mà cô khao khát, rằng cô muốn chị Tooko cắn hận mình.

Cô Kanako trừng mắt nhìn tôi với ánh mắt rực lửa. Chị Tooko cũng nhìn tôi với ánh mắt lo lắng. Tôi tiếp tục nói.

- Cô không có cách nào yêu thương chị Tooko! Đối với cô, chị Tooko là minh chứng của việc cô đã phản bội người bạn thân của mình... Madeleine mà cô yêu nhất. Thế nên cô xem chị ấy như không tồn tại, xa lánh chị ấy, viết ra một lá thư như vậy để khiến chị ấy cắn hận cô! Chỉ có làm như vậy, cô mới có thể trở nên cô độc, mới có thể bước qua khung cửa hẹp! Người sở hữu nội tâm yếu ớt không phải cô Yui mà chính là cô!

Cô Kanako giận dữ đến mức toàn thân run rẩy. Hai mắt cô ấy ngập tràn tơ máu, răng cắn chặt lại, hai bờ vai nhấp nhô một cách khổ sở.

Cuối cùng, nét mặt cô ấy dần thay đổi thành bi thương, lông mi rũ xuống, mắt ướm át.

Chắc hẳn những điều tôi vừa nói không phải đều là sự thật.

Lòng người vừa phức tạp lại vừa hỗn loạn, yêu cùng hận đan xen với nhau, không ai có thể nhìn rõ chúng được.

Tại sao cô Kanako vẫn luôn giữ chị Tooko bên người. Đó là vì chị ấy không hề tồn tại trong mắt cô ấy sao? Vì cô ấy yêu thương chị ấy sao, cắn hận chị ấy sao?... Có lẽ ngay cả bản thân cô ấy cũng không biết được nguyên nhân thực sự.

Rõ ràng chỉ cần ở gần bên cạnh là sẽ cảm thấy đau khổ, nhưng rồi lại không thể rời xa. Thế nên cô ấy mới cắn hận chị ấy. Mới muốn chị ấy cắn hận cô. Cắn hận, cắn hận, bị cắn hận, bị cắn hận... cho dù vậy, cô ấy cũng không thể phủ nhận quan hệ máu mủ giữa hai người.

Dòng máu đang chảy bên trong người thiếu nữ đang đứng trước mặt cô chính là dòng máu của cô.

Đôi mắt, bờ môi, khuôn mặt kia đều là minh chứng cho điều đó.

Thế nhưng nét cười, cử chỉ đó lại giống hệt người thân yêu nhất mà cô ấy không thể gặp lại.

Mỗi ngày, người thiếu nữ đó lại dùng nụ cười, cách nói chuyện tương tự hướng về phía cô.

Cho dù cô ấy cố gắng chối bỏ, thì người thiếu nữ ấy vẫn chăm chú hướng về phía cô bằng tất cả tình cảm của mình.

Hệt như cô gái năm ấy...

Điều đó đối với cô Kanako mà nói có lẽ là địa ngục.

Việc nhận được tình yêu từ người mà mình không được phép yêu thương, hay quyết tâm không được yêu thương người ấy.

Kể từ khi mất đi cô Yui, cô Kanako đã phải chịu đựng nỗi đau khổ tới mức chỉ còn cách thay thế sự thật bằng những điều dối trá. Cô ấy đã tuyệt vọng tựa như Gide khi mất đi Madeleine.

"Mọi thứ đều mất đi nhan sắc, không còn gì khiến ta cảm thấy diễm lệ."
"

"Mất nàng, ta mất đi lý do để tồn tại. Ngay cả ta cũng không biết từ nay về sau mình nên sống vì cái gì."

Madeleine không thể thay thế của cô ấy.

Cội nguồn của mọi niềm vui, đau khổ.

Cô Kanako yêu người ấy, đồng thời cũng hận người ấy.

- Cậu về đi... Để tôi một mình, đừng xen vào chuyện của tôi nữa.

Cô Kanako một tay nắm chặt tóc nói với giọng mệt mỏi.

- ...Cô định trốn chạy sao?

Khi nghe tôi lặng lẽ hỏi như vậy, cô ấy nhìn tôi với khuôn mặt đăng chất.

- Vậy cậu dám nói cậu đang không trốn chạy không, Inoue MIU!

Ngực tôi đau nhói.

... Cậu sẽ không thể trở thành một tác giả.

Tôi nhớ lại giọng nói lạnh lùng của cô ấy ở trong hành lang khách sạn.

Tôi không muốn trở thành một tác giả, tôi sẽ không trở thành tác giả!

Khi ấy, tôi chỉ biết im lặng tự biện minh trong lòng như vậy.

Tôi chỉ cảm thấy sợ hãi trước cô ấy, tác giả được mọi người công nhận.

Rằng tôi không thể thắng được người này. Rằng khi đứng trước người này, tôi chỉ có thể cúi đầu, co người sợ hãi.

Nhưng bây giờ thì khác.

- Đúng như cô nói, cháu vẫn luôn trốn chạy. Khởi việc trở thành tác giả và cả những chuyện khác nữa...

Tôi đã không nhận ra tình cảm của Miu, khiến cậu ấy phải đau khổ. Sau khi Miu gieo mình từ tầng thượng, tôi chỉ biết rúc vào trong phòng,

khóc lóc thề rằng từ nay sẽ không viết tiểu thuyết nữa.

Sau khi lên cấp ba, mặc dù bề ngoài trông tôi đã ổn hơn trước, nhưng tôi vẫn chỉ là một đứa trẻ nhát gan chỉ biết suy nghĩ về một cuộc sống bình thường.

- Nhưng bây giờ cháu sẽ không trốn tránh nữa, ngoài ra, cháu có một việc muốn nói cho cô biết.

Tiểu thuyết của cô có kết cấu, hành văn và độ hoàn thiện mà tiểu thuyết của cháu không thể so sánh được. Nhưng cháu lại không thể đồng cảm với nhân vật Arisa. Cũng như cô vậy.

Tôi nhìn thẳng vào mắt của cô Kanako để truyền đạt suy nghĩ của mình. Tôi có thể cảm nhận được chị Tooko đang nhìn tôi.

- Cô giống như Alissa rời bỏ Jérôme, cho rằng trên đời này chỉ tồn tại một con đường. Rằng ngoài trừ con đường dẫn tới nơi chí cao ra, mọi thứ còn lại đều không có ý nghĩa gì cả, một tác giả ỷ lại vào gia đình và bạn bè sẽ không thể tồn tại. Lỗi suy nghĩ đó không phải hơi hẹp sao? Chí cao của Alissa là thuần túy và cao ngạo. Nhưng đó cũng là lỗi suy nghĩ tự cho là đúng, không hề cân nhắc tới tình cảm của Jérôme. Chẳng lẽ cô cũng định vứt bỏ gia đình của cô, những người nghĩ về cô, để một mình bước qua khung cửa hẹp đó sao?

Cô Kanako trả lời một cách lạnh lùng.

- Cách tôi sống như thế nào sẽ không thể thay đổi... Từ trước tới giờ tôi vẫn bước đi một mình.

- Một mình? Thế nên cô lúc nào cũng viết tiểu thuyết theo hướng có lợi cho cô đúng không. Cô viết trong tiểu thuyết của mình việc giết chú Fumiharu, giết cô Yui, giết em bé Tooko, cô viết câu chuyện bản thân bị

búp bê Tooko cắm hận và giết chết. Để chị Tooko đọc được nó, cô kẹp lá thư bày tỏ niềm căm hận của mình với cô Yui vào trong quyển album.

Cô Kanako im lặng, nét mặt của cô ấy mang theo vẻ cố chấp. Trong ánh mắt hiện lên tia sáng nguy hiểm.

Tôi muốn nói cho người này biết.

Những điều tôi đã nhìn thấy trong tuyệt vọng. Những sự thật mà tôi đã tìm được.

- Đối với cô, việc viết tiểu thuyết chỉ là một hành vi để phản ánh lại hiện thực xấu xí.

Tuy nhiên, nếu đã tồn tại hiện thực xấu xí, vậy thì cũng có tồn tại hiện thực xinh đẹp. Những câu chuyện không chỉ tồn tại những điều xấu xí. Không hề tồn tại điều gì chỉ toàn bi thảm và thương tâm, trong đó sẽ có một thứ gì đó thật đẹp, thật dịu dàng. Tựa như cháu trước kia không dám đối diện với sự thật đau đớn và xấu xí, thì cô Kanako, cô cũng đang quay lưng với hi vọng và dịu dàng. Cô phủ nhận chúng, thay thế chúng. Nếu cháu là một kẻ hèn nhát, vậy thì cô thật sự quá ngạo mạn!

- Một thằng nhóc như cậu thì hiểu được gì chứ.

Giọng nói lạnh lùng đập vào tai tôi.

- Đúng thế, cháu là trẻ con, nhưng cháu sẽ không vĩnh viễn là trẻ con! Đã có người từng nói cho cháu phương pháp thay đổi thế giới, để hiện thực u tối được chiếu rọi ánh sáng của trí tưởng tượng...

Tim tôi đập mạnh, đầu óc nóng bừng.

Đúng vậy, chính là chị Tooko... người vẫn luôn đứng bên cạnh tôi, vẫn luôn dõi theo tôi như đang cầu nguyện, đã dạy cho tôi biết.

Mỗi lần tôi bị đánh gục, cô gái văn chương ấy lại nắm lấy tay tôi dìu tôi đứng dậy, chị ấy biến niềm hi vọng ẩn trong thế giới tăm tối kia thành những ngôn từ rục rĩ và nói cho tôi biết.

Tại sân thượng vào ngày hè nắng ráo, tại giáo đường trong đêm đen u ám, trong biệt thự tối mịt, trên sân khấu đứng trước bao nhiêu người, tại khu đất của công xưởng được chiếu sáng bởi ánh trăng, dưới bầu trời đầy sao lấp lánh!

... Hạnh phúc thực sự rốt cuộc là gì...

... Điều quan trọng thực sự không phải ta đã đạt được cái gì mà là ta có đang tục tìm kiếm điều đó hay không.

... Chỉ cần mở một quyển sách ra, em sẽ có thể gặp gỡ trí tưởng tượng của một ai đó.

... Em hãy ngẩng đầu lên nhìn bầu trời. Trên thế gian này có rất nhiều sách, có rất nhiều tưởng tượng, nhiều như những vì sao trên bầu trời kia!

- Nhà văn không chỉ là người kể lại sự thật, họ còn là người góp nhặt ánh sáng tồn tại trong đó và sáng tạo ra những câu chuyện mới! Trong Khung cửa hẹp, Alissa băn khoăn giữa Chúa và Jérôme. Lý tưởng hướng tới Chúa là một điều cực kì cao xa, không thể chạm tới. Vì đối diện với điều đó, cô ấy phải bước đi một mình...

Cô từng nói viết văn là một nghề cô độc, những người theo đuổi nó đều phải giống như Alissa, vứt bỏ mọi thứ để một mình bước qua khung cửa hẹp. Nhưng Khung cửa hẹp liệu có phải là thứ để vứt bỏ mọi thứ và bước qua như vậy không?

Tôi duỗi thẳng lưng và nói.

- Cháu nghĩ là không!

Chị Tooko mở to hai mắt.

- Nếu trong tim mang theo những điều bản thân đã đạt được từ trước tới giờ, vậy thì con đường mịt mờ chật hẹp đó cũng không còn đáng sợ như vậy nữa. Trí tưởng tượng có thể chiếu rọi nơi u tối đó.

Đó có lẽ là vì cháu chỉ mới mười bảy tuổi, vẫn chưa thể hiểu hết được mọi chuyện. Có lẽ những lời cô nói là đúng. Có lẽ ở bên kia cánh cửa kia là con đường mịt mờ kéo dài vô tận, là nỗi tuyệt vọng không thể tưởng tượng đang chờ.

Cho dù vậy, đối với cháu, một người năm nay mười bảy tuổi, thì khi đọc Khung cửa hẹp, đó là điều mà cháu cảm nhận được.

Đó là sự thật mà cháu suy nghĩ và nắm bắt được!

Trong ánh mắt, trên bờ môi của chị Tooko khẽ hiện lên nụ cười tựa như hoa tử đinh hương.

Nụ cười ấm áp vẫn luôn chiếu rọi tâm hồn tôi...

- Cậu muốn thay Yui viết tiểu thuyết cho tôi đọc sao?

Cô Kanako hỏi với giọng tức giận.

Tôi bật cười.

- Không.

Cuối cùng cũng tới được bước này.

Mang theo tâm trạng thỏa mãn, tôi nói.

- Người viết ra câu chuyện của cô Yui không phải cháu, mà là cô, cô Kanako.

Trên khuôn mặt của cô Kanako hiện lên vẻ kinh ngạc.

- Cậu đang nói cái gì vậy?!

- Cô Yui đã để lại câu chuyện của cô ấy cho cô rồi. Chỉ là cô không nhận ra thôi.

Cô Kanako nhướn mày lên nói với giọng nguy hiểm.

- Trong số di vật của Yui không hề có một câu chuyện hay cuốn nhật kí nào cả. Nếu cậu đang nói tới những lá thư mà cậu tìm thấy, vậy thì cậu nhầm rồi. Người viết chúng không phải Yui.

Biểu cảm trên khuôn mặt chị Tooko thoáng trở nên uể oải.

Tôi cũng nhận ra người đã xé vụn những lá thư đựng trong chiếc hộp màu tím nhạt chính là ai và người viết chúng là ai.

Chị Tooko chính là người đã viết ra những lá thư đó.

Dựa vào tình cảm của người mẹ quá cố, chị ấy đã cất tiếng gọi cô Kanako.

Sau khi tôi rời khỏi chung cư vào ngày hôm đó, cô Kanako đã về nhà và đọc những lá thư đó. Khi nhận ra chúng không phải do cô Yui viết, cô ấy đã giận dữ xé chúng thành từng mảnh vụn.

Ngược tôi thất lại khi tưởng tượng đêm hôm đó, khi quay về nhà, chị Tooko đã mang theo tâm trạng như thế nào để thu nhặt những mảnh vụn của các bức thư.

- Cậu định lừa gạt tôi rằng những lá thư dối trá đó là câu chuyện mà Yui để lại cho tôi sao?

- Không phải. Câu chuyện của cô Yui không được viết trên giấy. Câu chuyện đó vẫn luôn ở bên cạnh cô.

Cô Kanako nhú mày.

- Ngay lúc này đây chị ấy vẫn đang đứng trước mặt cô, lo lắng cho cô. Vẫn mong muốn nói chuyện với cô.

Ánh mắt của cô Kanako từ từ nhìn về phía chị Tooko đang đứng cạnh tôi.

Nhìn cô gái với hai bím tóc đen dài đang đứng đó một cách cô đơn, ngực tôi không khỏi đau nhói.

Tôi nói tiếp với cô Kanako khi cô ấy vẫn đang nhìn chăm chăm vào chị Tooko.

- Câu chuyện mà cô Yui để lại cho cô chính là chị Tooko.

Vẻ kinh ngạc hiện lên trên khuôn mặt cô Kanako.

- Chị Tooko từng vui vẻ kể với cháu rằng cô là một người rất dịu dàng. Cho dù bị cô đối xử tệ bạc tới đâu, chị ấy vẫn yêu quý cô.

Tình cảm đó chính là được kế thừa từ cô Yui. Bởi vì cô Yui lúc nào cũng yêu quý cô, lúc nào cũng kể chuyện của cô, cho nên một cách tự nhiên, chị Tooko cũng yêu quý cô. Chính cô Yui là người đã truyền cho chị Tooko tình yêu mà cô ấy dành cho cô. Bên trong chị Tooko là câu chuyện tựa manna mà cô Yui đã mất cả đời để viết ra.

Lương thực của chúa, tinh khiết trắng ngần rơi xuống từ bầu trời.

Kì tích ngọt ngào, dịu dàng lấp đầy cái bụng rỗng.

Đó là câu chuyện mà từ trước đến nay chị Tooko đã nhiều lần trao cho tôi.

Bằng giọng nói dịu dàng, ánh mắt trong suốt...

Kì thật chị Tooko vẫn luôn bị tổn thương. Mỗi ngày chị ấy đều phải sống mà bị người mình yêu quý bỏ mặc, vẫn luôn ước nguyện một điều mà có thể sẽ không bao giờ thành hiện thực.

Nhưng chị Tooko chưa một lần từ bỏ, chị ấy vẫn tin hi vọng, vẫn tin vào tương lai và tiếp tục lật từng trang sách.

Nắm thật chặt tay của những con người gục ngã vì tuyệt vọng, câu chuyện mà cô gái văn chương kể ra không phải là một câu chuyện tràn ngập mộng tưởng và thuần khiết. Mà là những ngôn từ cổ vũ đầy ấm áp của một cô gái đã nếm trải bóng tối, biết được nỗi đau và đang cố gắng vượt qua nó.

... Em hãy tưởng tượng đi, một tương hạnh phúc rạng rỡ ánh sáng!

... Giấc mơ xinh đẹp sau khi tỉnh dậy vẫn sẽ còn lưu lại trong tim.

Tất cả đều là những điều mà cô Yui đã để lại cho chị ấy.

Những điều mà cô ấy muốn chị Tooko truyền đạt cho cô Kanako.

Cô Kanako vẫn đang nhìn chăm chú vào chị Tooko. Trong ánh mắt đó xen lẫn sự bối rối và khát vọng.

Chị Tooko cũng nhìn thẳng vào ánh mắt của cô Kanako.

Qua bao nhiêu năm tháng, hai mẹ con có quan hệ máu mủ này rồi cuộc cũng nhìn thấy nhau. Đã đến lúc chị Tooko kể lại câu chuyện của mẹ chị ấy.

- Cô Kanako. Người hoàn thành câu chuyện của cô Yui không phải cháu, mà là cô. Xin cô tiếp nhận câu chuyện được chuẩn bị dành cho mình.

Vào cái đêm ở cung thiên văn đó, chị Tooko đã trao cây gậy cho tôi.

Chị ấy mỉm cười nói với tôi rằng bây giờ đến lượt tôi đối mặt với Miu và nói ra những lời quan trọng.

Lần này đến phiên tôi trao cây gậy cho chị Tooko...

Khi tôi nắm chặt tay chị ấy, chị Tooko khẽ run lên và nhìn về phía tôi.

Vẫn nắm chặt tay chị Tooko đang tỏ ra hoang mang, tôi đem nguyện vọng của mình dung nhập vào lời nói.

- Nào, cô Kanako. Cô chắc chắn có thể đọc, tưởng tượng và viết ra câu chuyện mà cô Yui gửi gắm cho chị Tooko. Bởi vì cô là một tác giả.

Cô Kanako khẽ cử động một cách yếu ớt. Vẻ đói khát và khát vọng trong mắt cô ấy hiển hiện không chút che giấu.

Tôi nhìn chị Tooko và cười. Chị Tooko đang mở to hai mắt. Khi tôi từ từ hướng bàn tay đang nắm chặt về phía cô Kanako, bờ môi chị ấy cũng hiện lên nụ cười. Cuối cùng nó trở thành nụ cười rạng rỡ.

Tôi phối hợp với chị ấy và gật đầu. Chị Tooko cũng gật đầu, rồi chị ấy thả tay tôi ra và bước về phía cô Kanako. Sau đó, vẫn nở nụ cười, chị ấy nói bằng giọng dịu dàng.

- Dì... sở dĩ con gọi dì là "dì" là vì mẹ đã bảo con hãy gọi dì như vậy. Mẹ nói "Dì trong tiếng Hán viết tiểu mục, có nghĩa là người mẹ nhỏ, cho nên Kana cũng là một người mẹ khác của Tooko đấy".

Nét mặt của cô Kanako trông như thể cô ấy vừa chịu một cú sốc, rồi khuôn mặt cô ấy nhả lại.

- Thực ra về sau mẹ đã biết người sinh con ra là dì Kanako rồi. Thế nên mẹ đã dùng cách đó để nói cho con biết mẹ ruột của con là ai. Khi tỉnh giấc vào ban đêm con vẫn hay thấy mẹ nhìn vào chiếc bình màu tím đỏ và tự nói một mình rằng "Kana à, mình xin lỗi".

Bờ môi của cô Kanako dần run rẩy, lông mi trĩu xuống.

Cô Yui không phải một người yếu đuối chỉ biết thu mình trong thế giới mộng tưởng.

Ban đầu có lẽ là như vậy, tuy nhiên cô ấy vẫn nhận ra sự thật và sầu khổ vì nó, cho dù vậy, cô ấy vẫn che giấu nó và nở nụ cười ấm áp.

Và rồi, cô ấy dồn hết tình cảm dành cho cô Kanako vào chị Tooko.

Để một ngày nào đó, chị Tooko sẽ trao lại chúng cho cô Kanako.

Cô ấy chính là một người kiên cường như vậy.

- Những gì con viết ra trong những lá thư đó cũng không phải là nói dối. Tất cả đều là những gì con chứng kiến, là những gì mẹ đã dạy cho con. Khi lật quyển album ra và kể cho con về dì là lúc con thấy mẹ vui vẻ nhất. Mẹ lúc nào cũng nói với con Kana là bạn thân nhất của mẹ, rằng từ khi gặp nhau lần đầu tiên, mẹ vẫn luôn yêu quý và ngưỡng mộ dì.

Giọng nói của chị Tooko dịu dàng và ngọt ngào.

Tựa như manna trắng ngần tỏa ánh sáng lấp lánh rơi xuống từ trên bầu trời.

- Mẹ vẫn luôn cảm thấy phiền não phải chăng mẹ chính là người đã cướp đi hạnh phúc của dì. Những lúc mẹ nhìn dì với ánh mắt bất an không phải là vì mẹ ghen ghét. Mà là mẹ đang lo lắng.

Cô Kanako run rẩy lắng nghe chị Tooko. Cô ấy dùng đôi mắt ửng đỏ cố gắng đọc câu chuyện mà người mình yêu nhất để lại.

- Nửa tháng trước khi mẹ qua đời, mẹ ôm lấy con và khóc. Khi ấy mẹ nói rằng...

Trong ánh mắt của chị Tooko cũng đầy nước mắt.

Nhưng chị ấy vẫn mỉm cười dịu dàng và nói... cô gái rất giống cô Kanako... dùng giọng nói và ánh mắt của cô Yui, nói ra.

- Thật hi vọng Kana nhận ra rằng vẫn có rất nhiều người đang yêu quý cậu ấy.

Thật hi vọng Kana nhận ra tình cảm của Ryuu.

Thật hi vọng Kana để Ryuu được gọi cậu ấy là mẹ.

Những điều mà cô Yui muốn truyền đạt.

Rằng cô Kanako không hề cô độc.

Có rất nhiều người yêu quý cô ấy.

Chỉ cần cô Kanako nhận ra điều đó, cô ấy có thể có được gia đình của mình...

Chị Tooko đưa tay về phía cô Kanako. Trong lòng bàn tay của chị ấy là một mẫu giấy màu hồng nhạt tựa cánh hoa ánh đào. Đó là một mẫu giấy viết thư mà chị Tooko đã nhặt lên.

'Gửi Kana'

Bên trên là nét chữ mềm mại.

Ánh mắt của cô Kanako nhìn về phía chị Tooko trở nên dịu dàng.

Khuôn mặt cô ấy thoáng hiện vẻ bối rối. Rồi cô ấy run rẩy duỗi tay về phía chị Tooko. Khi tay hai người chạm vào nhau, bờ môi của cô Kanako khẽ nói ra những lời đã cất giấu bao năm nay.

- ...Tooko.

Nét mặt của chị Tooko cũng như muốn khóc. Nhưng rồi chị ấy lại nở nụ cười rạng rỡ tựa như cánh hoa được nắng chiếu rọi.

Cô Kanako cố gắng che giấu cảm xúc mãnh liệt.

Dù vậy, lần đầu tiên ôm lấy chị Tooko khi chị ấy còn là một em bé, cô ấy đã nở nụ cười hạnh phúc.

Cô ấy đã cọ má vào mặt chị Tooko và gọi chị ấy là "Tooko".

Từ tận đáy lòng, cô ấy đã cảm thấy hạnh phúc vì chị Tooko ra đời.

Cô Kanako nhẹ nắm lấy mẫu giấy trong lòng bàn tay chị Tooko. Giữ nó dẹt dẹt trước ngực, cô ấy nói một cách tình tảo.

- ...Ryuuto nằm ở bệnh viện nào?

Đó là câu nói bắt đầu mọi thứ của cô Kanako.

Kana à, mình vẫn luôn muốn viết ra điều gì đó cho cậu.

Kana từng đứng một bên nhìn Tooko ăn câu chuyện mà mình viết ra đúng không?

Mình vẫn luôn hi vọng có thể đưa cho Kana điều mà cậu mong muốn.

Vẫn luôn hi vọng có thể giúp Kana được no bụng.

Mình muốn trao cho Kana thật nhiều, thật nhiều manna trắng ngần như tuyết rơi từ bầu trời.

Kana này, hãy dịu dàng với Ryuu nhé.

Hãy lắng nghe câu chuyện của Ryuu. Hãy để Ryuu được gọi Kana là mẹ.

Ryuu vẫn luôn yêu quý Kana.

Cả mình và Tooko cũng yêu quý Kana.

Mình sẽ không sử dụng bột ngủ của Ole Lukoje.

Mình sẽ cùng Tooko đợi cuộc hành trình dài của Kana kết thúc, đợi đến lúc Kana quay về từ bên kia khung cửa.

Khi ấy mình sẽ dang rộng vòng tay đón chào Kana trở về.

Chúa ơi, xin người để cho Kana trở thành người hạnh phúc nhất thế gian này.

CÔ GÁI VĂN CHƯƠNG VÀ NHÀ VĂN HƯỚNG VỀ CHÚA TRỜI

PHẦN 2

Nomura Mizuki
www.dtv-ebook.com

Chương 8

Khi Ryuuto tỉnh lại thì đã là bình minh của ngày hôm sau.

Nhìn thấy cô Kanako, khuôn mặt nó nhú lại với vẻ không tin được, hai mắt nó ngập tràn nước mắt.

- ...Mẹ.

Nó kêu lên như muốn xác nhận điều gì, rồi ngay sau đó lại bật khóc nức nở như một đứa trẻ.

Cô Kanako thì tỏ ra lúng túng và chỉ nói rằng.

- ...Hôm nay là hạn nợ bản thảo đấy. Đúng là một đứa con trai phiền toái.

Nghe cô ấy nói như vậy, chị Tooko cũng xúc động như muốn khóc, rồi chị ấy bật cười.

Nghe nói tạm thời Ryuuto vẫn còn trong giai đoạn nguy hiểm cho nên vẫn cần nằm viện một khoảng thời gian tương đối nữa.

Chuyện của Takeda cũng được chị Maki liên hệ với bên cảnh sát dọn dẹp sạch sẽ rồi. Khi tới thăm Ryuuto sau khi tan học thì thấy Takeda đã ở đó.

Cô bé ngồi trên một cái ghế cạnh giường và tựa đầu vào ngực Ryuuto nhắm mắt lại một cách an lành. Ryuuto vừa vuốt ve mái tóc bông bênh của cô bé vừa nói.

- ...Cảm ơn cậu đã giết mình.

- ...Mình chỉ giết chú Takumi đang ở bên trong Ryuuto thôi... Ở đây vào lúc này là Ryuuto của riêng mình... Từ giờ không được lảng nhãng nữa. Nếu Ryuuto thích ai khác ngoại trừ mình, mình sẽ giết Ryuuto rồi tự sát theo.

Takeda ngược lên nhìn Ryuuto.

Chứng kiến bờ môi của hai người từ từ lại gần nhau, tôi vội ba chân bốn cẳng trốn ra ngoài và rời xa phòng bệnh.

Mặc dù tôi hiểu tình cảm của hai người đó, nhưng nhìn tình huống đột nhiên trở nên ngọt ngào thế này thực sự khiến tôi không tài nào đi vào bên trong được.

Trong khi tôi đang cầm theo hoa thăm bệnh nhân đứng lơ ngơ trên hành lang với khuôn mặt đỏ bừng thì tôi nghe thấy tiếng chị Maki gọi mình.

- Sao thế, em bắt gặp cặp uyên ương đó đang ve vãn nhau à?

- Ờ... chị Maki cũng đến thăm Ryuuto ạ?

- Ờ thì chị cũng tới xem tình hình nó một chút. Vừa nãy ở đây còn rỗng rảnh một bầu các cô gái, nhưng đều bị cô bé đó đuổi đi rồi. Konoha này, em nên cảm thấy tiếc vì bỏ lỡ một màn diễn tuồng hơi bị hay.

- Tuồng?

Bờ môi đầy đặn của chị ấy nhếch lên với vẻ vui sướng.

- Cô bé kia đứng trước cửa phòng bệnh kê dao xếp lên cổ mình và nói thế này "Mấy người bước thêm bước nữa là tôi đâm xuống đấy. Ryuuto là bạn trai của tôi, mấy người làm ơn đừng lại gần cậu ấy nữa".

- !

- Đại khái là cô bé còn dùng vẻ mặt không cảm xúc như búp bê thân nhiên nói ra những lời đó nên mọi người mới sợ quá bỏ chạy hết trơn.

Tim tôi đập thình thịch.

Takeda làm cái gì vậy?! Vừa nghĩ tới cảnh cô bé sẽ đâm thật mà tôi rùng hết cả mình. Chắc hẳn những người khác cũng cảm thấy cô bé không đùa nên mới sợ hãi đến vậy.

- Ryuuto cuối cùng cũng tìm được người con gái lý tưởng rồi.

Sau khi nói một cách thoải mái như vậy, chị ấy đặt tay lên bụng mình.

Tôi bỗng nhớ ra chị ấy bây giờ đang trong mình đứa con của Ryuuto.

Từ nay về sau chị Maki sẽ ra sao?

Mặc dù ngực tôi thắt lại đau đớn, nhưng trên khuôn mặt chị Maki chẳng hề có chút phiền muộn nào cả.

- Chị không thể chỉ vì tình yêu mà trói buộc hay giết người được.

Cho nên dù không thể trở thành người yêu duy nhất của Ryuuto, chị vẫn sẽ sinh đứa con này ra. Chắc hẳn mấy ông già nhà chị sẽ kinh ngạc lắm cho mà xem, nhưng như vậy cũng chẳng sao cả. Ngược lại chuyện đó càng khiến chị kích thích hơn. Bởi vì đứa bé này sẽ là hiện thân cho sự tự do của chị, nó được sinh ra bởi chính ý chí của chị với người đàn ông mà chị yêu.

Vẫn đặt tay trên bụng, chị Maki ngẩng đầu lên và nở nụ cười.

Trông chị ấy vào lúc này thật rạng rỡ, thật kiên cường.

Chắc hẳn chị Maki sẽ yêu thương đứa bé sắp ra đời bằng cả tấm lòng.

Và chị ấy sẽ nói với nó những lời như đã nói với tôi.

Một cách tự hào, đường đường chính chính.

Con là con của người đàn ông mà mẹ yêu.

- Em cho chị bó hoa đó được không?

- À, vâng.

Chị Maki vui vẻ cầm lấy bó hoa tulip và hoa baby rực rỡ sắc màu mùa xuân mà tôi kính cẩn đưa ra.

- Hì hì, cảm ơn em.

Khi tôi rời khỏi bệnh viện thì bên ngoài đã nhuộm ánh hoàng hôn.

Từng đám mây màu hồng phấn trôi êm đềm trên nền trời màu lam. Phía bên kia đường chân trời chiếu ra những tia nắng thẳng tắp tựa như những bậc cầu thang dẫn lên trời.

Khoảnh khắc này thật êm đềm, thần thánh, rực rỡ ánh vàng.

Khung cảnh dịu dàng mà xót xa, hòa trộn trong đó tình yêu, nỗi buồn, niềm căm hận và cả hi vọng, tựa như món súp consomme màu hổ phách.

Trong ánh sáng nhàn nhạt đó, tôi dường như thấy hình bóng của chị Tooko và nghe thấy giọng nói dịu dàng của chị ấy.

... Konoha.

Đứng trước rèm cửa khẽ đung đưa, chị ấy nhìn tôi và nở nụ cười tựa như hoa tử đinh hương.

... Nè, em biết truyện tam đề không? Đó là câu chuyện được viết ra từ ba từ khóa.

Giấy bản thảo trắng. Ngòi bút chì HB. Người con gái với hai bím tóc đen dài nghiêng đầu nhìn tôi với ánh mắt tinh nghịch và bấm giờ bằng chiếc đồng hồ màu bạc.

Những thứ mà chị ấy đã trao cho tôi.

Câu lạc bộ Văn học sau giờ tan trường. Những chồng sách tỏa ra mùi sách cũ. Tiếng lật từng trang giấy.

Chiếc bàn màu nâu sậm với mặt bàn sần sùi, chiếc ghế xếp đặt cạnh cửa sổ.

Hạt bụi tung bay trong gió.

Nụ cười dịu dàng. Giọng nói sáng sủa. Những ngôn từ lấp lánh ánh sáng.

Mặt trời dần lặn, trong ánh sáng chói lọi trước khi thế giới đi vào giấc ngủ, từng cảnh tượng xảy ra trước kia từ từ hiện lên trong đầu tôi. Cho dù là cảnh tượng nào thì cũng có chị Tooko trong đó.

Trái tim tôi đập mãnh liệt.

Khi đối mặt cô Kanako và nói rằng trên thế giới này cũng tồn tại những câu chuyện xinh đẹp, trong lòng tôi dường như cũng đang có thứ gì đó muốn phá kén mà ra.

Dường như từ nơi sâu thẳm nhất trong cơ thể tôi đang có một sinh vật muốn dang rộng đôi cánh để tung bay. Đó là cảm xúc muốn viết ra cảnh

tượng này.

Tôi muốn viết.

Khung cảnh vàng rực ấm áp, hàm chứa trong nó toàn bộ tình yêu, sự dịu dàng và cả xót xa này.

Cảm xúc ngọt ngào lay động trái tim.

Tôi muốn viết chúng ra thành lời!

Dường như có một thứ gì đó mà tôi chưa từng nhìn thấy đột nhiên hiện ra trước mắt, tầm nhìn của tôi bỗng trở nên rộng rãi...

Trái tim tôi đập mạnh tới mức toàn thân run rẩy, ngực xao động vì cảm xúc dâng trào... Khi định thần lại, tôi nhận ra mình đang trên đường chạy về nhà, miệng không ngừng lẩm nhẩm "Phải viết ra", "Phải viết ra".

Tôi phải viết.

Trong lúc cảm giác này vẫn còn khiến trái tim tôi lay động.

Tôi phải viết nó ra, giữ nó lại, biểu đạt nó, truyền tải nó.

Những chuyện đã xảy ra kể từ ngày tôi gặp chị Tooko.

Khoảng thời gian không thể thay thế tựa như ánh chiều tà dịu dàng.

Chị Tooko là người như thế nào. Chị ấy đã dạy cho tôi điều gì. Về khoảng thời gian chúng tôi ở bên nhau.

Vừa về đến nhà, tôi ngồi ngay vào bàn và mở ra xấp bản thảo năm mươi trang, dùng ngòi bút chì HB, tôi bắt đầu viết.

Tôi dường như đã quên mất bản thân, chỉ còn tay không ngừng viết, trong khi râu chuối từng con chữ, tôi nhớ lại lần đầu tiên mình viết tiểu

thuyết.

Khi ấy tôi thật sự rất thích, rất thích Miu, một lòng muốn truyền đạt cho Miu biết điều đó, trong đầu tôi đầy ắp hình ảnh của Miu khi những con chữ lấp đầy giấy bản thảo. Trái tim tôi đập thành thạch như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Việc hiểu được tình cảm của bản thân và khiến những cảm xúc đó trở thành ngôn từ khiến tôi cảm thấy ngỡ ngàng, nhưng cũng thật vui vẻ đến không ngừng lại được.

Tôi muốn viết thật nhiều, thật hay hơn nữa! Tôi muốn truyền đạt thật tốt hơn nữa! Làm thế nào tôi mới nói ra được cảm xúc này? Tôi nên lựa chọn từ ngữ nào cho tình cảm này?

Vừa không ngừng lục lọi, tôi vừa viết, càng viết càng cảm thấy kích động, tôi hạnh phúc không thôi khi thấy số trang bản thảo mà mình viết ra dần dần nhiều lên.

Bấy lâu nay tôi vẫn cự tuyệt việc sáng tác.

Tôi đã cho rằng viết tiểu thuyết chỉ khiến mình đau khổ.

Nhưng khi ấy, khi viết trong lúc nghĩ về Miu, tôi thật sự đã cảm thấy vui vẻ với việc sử dụng những ngôn từ, câu chữ để tạo nên một câu chuyện!

Tựa như cây cối vươn cành lá về phía bầu trời xanh, càng viết tâm hồn của tôi càng trải rộng vô hạn.

Dĩ nhiên thỉnh thoảng cũng có lúc tôi cảm thấy bế tắc. Nhưng chỉ cần cố gắng suy nghĩ và vượt qua khó khăn đó, tôi lại càng cảm thấy vui sướng hơn.

Nhanh hơn nữa, tôi muốn Miu đọc tác phẩm này! Tôi muốn thấy Miu được vui vẻ!

Cảm xúc ấy dần tái hiện một cách rõ nét trong tim, trong mắt, trên từng đầu ngón tay của tôi.

Tựa như niềm hạnh phúc vô bờ khi viết tiểu thuyết ngày hôm đó, vào lúc này tôi cũng như được bao bọc bởi niềm hạnh phúc vô bờ.

Tựa như khi ấy muốn tới gần Miu, vào lúc này đây trong lòng tôi cũng ngập tràn cảm xúc muốn dùng mọi giác quan để cảm nhận bàn tay, ánh mắt, hơi thở của chị Tooko...

"Konoha này, một ngày nào đó em thử viết tiểu thuyết đi. Và hãy để chị đọc câu chuyện mà Konoha viết ra nhé."

"Cô gái văn chương" dần rời xa dường như đang đứng ngay trước mặt tôi, nở nụ cười rạng ngời tinh khiết.

"Chị đói bụng quá đi à. Konoha, viết gì đó cho chị đi, đi mà~"

"Ngon quá! Nóng hổi tựa như bánh bao hấp vậy!"

Việc viết điểm tâm cho chị Tooko chẳng biết từ lúc nào đã trở nên thật thú vị. Chỉ cần nghĩ tới việc chị Tooko sẽ có phản ứng như thế nào là tôi lại háo hức viết đầy những trang giấy.

Trong căn phòng nhuộm ánh hoàng hôn đó, tôi là tác giả, còn chị Tooko là độc giả của tôi. Tôi hiểu được niềm vui của việc sáng tác, nỗi hân hoan khi có người đọc tác phẩm của mình.

Tôi không thể viết ra câu chuyện của cô Yui.

Nhưng tôi có thể viết ra câu chuyện của mình! Tôi sẽ hoàn thành nó như là đáp án dành cho chị Tooko!

Bởi vì chị Tooko vẫn là người luôn trao cho tôi động lực để sáng tác...

Kể từ hôm đó cho đến lễ tốt nghiệp, cho dù ở nhà hay đang ở trường, tôi đều chăm chú viết.

Trước hôm đi thi chị Tooko vẫn tới trường, nghe nói là để làm người mẫu vẽ tranh cho chị Maki.

- Là Tooko chủ động nói muốn chị vẽ tranh cho cậu ấy. Mặc dù trông cậu ấy có vẻ vẫn tức giận vì chuyện chị có con với Ryuuto. Chị cũng vẽ rất nghiêm túc. Đó sẽ là tác phẩm đỉnh cao nhất từ trước đến nay của chị.

Chị ấy kể cho tôi nghe bằng giọng hưng phấn.

Có lẽ chị Tooko cũng muốn để lại điều gì đó.

Cho dù tới trường, nhưng chị ấy lại không hề xuất hiện ở câu lạc bộ Văn học, cũng không đến gặp tôi. Tôi cũng không đi gặp chị ấy.

Tôi vẫn chăm chú vào tập bản thảo và viết.

Từ giờ tới lễ tốt nghiệp không còn nhiều thời gian nữa.

Tôi phải cố gắng nhanh lên mới được.

Akutagawa không hỏi gì tôi cả.

Cậu ấy chỉ im lặng nhìn tôi với ánh mắt thành thật khi ngay cả giờ nghỉ trưa tôi cũng cắm cúi viết bản thảo.

Kotobuki vẫn nhìn tôi với ánh mắt buồn bã.

Tôi không khỏi cắn rứt khi nhìn thấy trong ánh mắt đó dường như ẩn hiện lời trách móc rằng tại sao tôi đã nói sẽ không viết nữa vậy mà bây giờ lại viết tiểu thuyết? Tôi đang viết cho ai vậy?

Không phải tôi từng rất ghét sáng tác sao? Không phải tôi từng khóc lóc nói rằng mình không muốn viết nữa sao. Vậy mà sao bây giờ tôi lại viết?

Tôi có thể cảm nhận được ánh mắt đó như đang bảo tôi đừng viết nữa. Mỗi lần như vậy, tôi đều có cảm giác ngực đau ê ẩm. Ánh mắt của Kotobuki khiến gò má tôi nóng lên, cổ họng đau nhức, hơi thở cũng trở nên khó khăn.

Cho dù vậy, tôi vẫn không ngừng viết.

Hiện tại tôi không thể nói chuyện với Kotobuki.

Chắc hẳn khi tôi viết xong cuốn tiểu thuyết này, tôi có thể đưa ra câu trả lời.

Ngày mười hai tháng Ba là ngày chị Tooko thi đợt hai, cùng ngày hôm đó, tôi nghe được từ chị Maki.

- Kết quả công bố vào ngày hai mươi ba. Nếu Tooko đậu thì em sẽ không thể gặp được cậu ấy thường xuyên như bây giờ đâu.

Địa danh mà tôi nghe được từ chị Maki nằm xa hơn quê hương của ba chị Tooko về phía Bắc rất nhiều.

Cách lễ tốt nghiệp chỉ còn hai ngày.

Hôm đó cũng là ngày lễ tình nhân trắng.

Ngày hôm đó.

Tôi bỏ ba trăm năm mươi trang bản thảo đã hoàn thành sau khi thức suốt đêm vào túi đựng và rời khỏi nhà.

Cảm giác buồn ngủ nhạt dần, mắt tôi cũng mở to. Vừa cảm nhận cơn gió đầu xuân pha chút lạnh lẽo lướt qua da, tôi rời khỏi khu dân cư đi ra đường lớn.

Trước khi trao bản thảo cho chị Tooko, tôi phải nói chuyện với Kotobuki.

Tôi phải xin lỗi cậu ấy vì mọi chuyện đã xảy ra từ trước tới nay, và...

Khi nhìn thấy Kotobuki đang đứng chờ ở điểm hẹn cũ, tôi không khỏi nín thở.

Kotobuki mặc áo khoác màu trắng bên ngoài đồng phục, cậu ấy ôm cặp sách cúi đầu.

- ...Kotobuki.

Khi tôi khẽ cất tiếng gọi cậu ấy, Kotobuki giật mình ngẩng đầu lên, rồi cậu ấy nở nụ cười yếu ớt.

- Chào cậu, Inoue... Hôm nay là ngày lễ tình nhân trắng đấy.

- Xin lỗi, tôi không kịp chuẩn bị gì để đáp lễ.

- Không sao cả.

Kotobuki vừa cười vừa lắc đầu. Rồi cậu ấy nhìn về phía phong bao mà tôi đang ôm trước ngực.

- ...Cậu viết xong tiểu thuyết rồi à?

- Ừm.

- ...Cậu sẽ đưa nó cho chị Tooko phải không?

- Kotobuki, tôi...

- Xé nó đi, ngay bây giờ.

Mang theo nét mặt như sắp khóc, cậu ấy nín thở nói ra những lời đó. Chứng kiến Kotobuki như vậy, cổ họng tôi càng nghẹn lại, ngực như muốn vỡ ra.

- Xin lỗi, tôi không làm được. Còn nữa, tôi cũng không thể hẹn hò với Kotobuki nữa.

Ánh mắt đang ngược lên nhìn tôi ngập tràn nước mắt.

- Ừm... tôi biết rồi. Khi cậu gọi tôi là "Kotobuki", tôi đã biết rồi. Rằng đó là câu trả lời của Inoue.

Cổ họng tôi đau nhức, nhưng tôi vẫn phải nói, đến cuối cùng.

- Kotobuki đã cứu vớt tôi rất nhiều lần, đã tiếp thêm dũng khí cho tôi. Khi Kotobuki nói với tôi rằng tôi không cần viết nữa, tôi đã rất vui vẻ. Khi đó, tôi cũng từng nghĩ rằng từ bây giờ mình sẽ mãi mãi ở bên Kotobuki.

Khuôn mặt của Kotobuki đột nhiên vặn vẹo, cậu ấy hét lên bằng giọng đáng sợ.

- Nhưng không phải Inoue vẫn viết tiểu thuyết sao?! Cho dù đã nói rằng không muốn viết nữa, không phải cậu vẫn viết sao?!

Những giọt nước mắt lăn dài trên má cậu ấy. Kotobuki lấy tay lau nước mắt đi, cho dù vậy nước mắt vẫn không ngừng lại, cậu ấy cúi đầu xuống.

- V-Vì trông Inoue rất khổ sở nên tôi mới cho rằng Inoue không viết tiểu thuyết nữa cũng không sao cả. Nhưng... tôi đã nhầm... Rốt cuộc thì người hiểu Inoue nhất vẫn không phải tôi, mà là chị Tooko. Tôi vẫn chưa làm được.

Trong lòng tôi dâng lên cảm giác xót xa. Từ trước đến nay, tôi đã được Kotobuki giúp đỡ rất nhiều. Khi tôi cho rằng chị Tooko đã phản bội mình, nếu không có Kotobuki ở bên có lẽ tôi đã không chịu đựng được. Cách nói chuyện vụng về, ánh mắt ngượng ngùng của cậu ấy thật sự rất đáng yêu, tôi đã muốn trân trọng chúng.

Thế nhưng cuối cùng tôi lại khiến cậu ấy bị tổn thương.

Xin lỗi, Kotobuki.

Xin lỗi, Omi.

Kotobuki khóc nức lên nghẹn ngào nói. Những giọt nước trong suốt rơi xuống chân cậu ấy.

- ...Tôi có một tâm nguyện. Chỉ một lần thôi... một lần thôi cũng được, hãy gọi tên của tôi.

Mang theo tâm trạng như thể trái tim bị xé ra thành từng mảnh vụn, tôi nói.

- ...Nanase.

Kotobuki ngẩng đầu lên. Rồi cậu ấy vụng về nở nụ cười, khuôn mặt ướt đẫm nước mắt.

- Cảm ơn cậu... được Inoue gọi tên là... ước mơ của tôi. Cảm ơn cậu đã giúp nó trở thành hiện thực. Tôi vui lắm...

Nước mắt rơi lã chã. Cho dù Kotobuki đang cười, nhưng tôi lại không tìm thấy được nét cười nào trên khuôn mặt cậu ấy.

- Tôi đi trước đây. Xin lỗi... Inoue chờ ở đây một lát được không.

Rồi cậu ấy hỏi tôi.

- Inoue này, nếu chị Tooko đi về một nơi thật xa và cậu không thể gặp lại chị ấy nữa, tôi có thể lại trở thành bạn gái của cậu không?

- Tôi không thể làm như vậy được.

- Vậy sao... Tôi cũng đọc Khung cửa hẹp rồi. Tôi chỉ muốn... thử nói như vậy thôi. Xem ra tôi vẫn không hiểu gì cả. Không sao cả, không hiểu cũng tốt. Hẹn gặp cậu trong lớp học nhé.

Nói rồi, cậu ấy quay người, hai tay vừa lau gò má, vừa bước vội rời đi.

Cho đến khi bóng lưng run rẩy kia biến mất sau góc đường, tôi vẫn đứng yên tại chỗ.

"Đừng coi Nanase là đồ ngốc!", sau khi nói như vậy, Mori dấm cho tôi một cú.

- Nanase, cậu ấy vẫn luôn luôn thích Inoue đấy, bạn biết không hả?!

Trong một góc hành lang ít người lui tới, Mori hét lên, hai mắt đỏ bừng vì nước mắt.

Tôi chưa kịp đi tới dãy phòng học của lớp 12 thì buổi lễ tốt nghiệp đã bắt đầu.

Nhìn chị Tooko bước lên bục khi được gọi tên, ngực tôi nóng lên.

Hai bím tóc dài lay động, sau khi nhận bằng tốt nghiệp và cúi đầu chào, chị Tooko quay lại và khẽ nở nụ cười.

Sau khi buổi lễ tốt nghiệp kết thúc, chúng tôi về lại lớp nghe giáo viên chủ nhiệm dặn dò, sau đó là tan học.

Mang theo phong bao chứa bản thảo, tôi chạy vội tới lớp của chị Tooko. Trong hành lang thỉnh thoảng tôi lại bắt gặp những học sinh lớp

dưới đang trao hoa cho các học sinh lớp 12 và nói ra lời từ biệt.

Khi tôi tới lớp của chị Tooko, người trong lớp nói với tôi chị ấy đã đi ra ngoài rồi.

Chị ấy tới câu lạc bộ chẳng?

Tôi thở dốc chạy về góc phía Tây của tầng ba, khi tôi mở cửa ra, tôi thấy chị Tooko đang đứng trước cửa sổ ngắm nhìn phong cảnh bên ngoài.

- Chị Tooko!

Nghe tiếng tôi gọi, chị ấy quay đầu lại.

Trên khuôn mặt chị ấy hiện lên nụ cười bình thản hết như khi đứng trên bục. Trong tay chị ấy cầm bằng tốt nghiệp đựng trong ống, tay cũng ôm một vài bó hoa.

- Chúc mừng chị tốt nghiệp!

- Cảm ơn em. Chị vẫn chưa quyết định sẽ học đại học nào nên cũng chưa có cảm giác đã tốt nghiệp lắm.

- Chị đã nói với em là khi nào đậu đại học sẽ thông báo cho em biết.

- Đúng vậy. Chị sẽ báo cáo cho Konoha biết.

Chúng tôi chỉ nói chuyện bình thường, nhưng chẳng hiểu sao trái tim tôi lại tràn ngập cảm giác xót xa.

- Lúc này chị đang nhìn xuống cái cây dưới cửa sổ.

Cây...?

Tôi đi đến bên cạnh chị Tooko và cúi đầu nhìn xuống.

Trong ánh nắng rực rỡ, có một gốc cây to đang trổ cành xum xuê. Nó là cái cây mà chị Tooko suýt tí nữa thì bị té khi tôi còn học lớp 10.

- Không biết Konoha còn nhớ không. Nó là cái cây mà Konoha đã bắt gặp khi chị định leo lên đấy.

- Làm sao em quên được chứ. Đẳng nào cũng chẳng có ai đầu óc bình thường mà buổi sáng đi trèo cây cả.

- Đó, thực ra, không phải là vì chị muốn đem chim non bỏ lại lên tổ...

Tôi im lặng, trong đầu nghĩ thầm rằng ai mà tin được cái lý do đó chứ...

- Chị nghe nói chỉ cần buộc nơ lên một cành cây trong trường mà không bị ai bắt gặp thì điều ước của bản thân sẽ trở thành hiện thực. Thế nên chị cũng muốn thử một lần. Mặc dù rất thất vọng vì bị Konoha bắt gặp và thất bại, nhưng về sau chị lại để quên nơ ở câu lạc bộ, đến khi tìm lại thì thấy nó được cột trên một cành cây.

- ...

- Khi ấy trên má của Konoha cũng có mấy vết trầy.

- ...

- Trước ngực áo cũng dính vài cái lá cây.

- Em không nhớ mấy chuyện đó.

Tôi nói cụt lủn, nghe vậy chị Tooko cuối cùng cũng dời mắt khỏi cửa sổ và quay lại nhìn tôi nhoèn miệng cười.

- Ủ... cũng đã hơn một năm rồi, là chuyện của quá khứ rồi nhỉ.

Ánh mắt kia rất dịu dàng, như muốn ôm ấp tôi trong đó... ngực tôi lại càng khó chịu hơn.

- Chị Tooko, đây, cho chị cái này.

Tôi dùng hai tay cầm phong bao nặng trĩu đưa về phía trước.

- Nó là quà mừng tốt nghiệp.

Tôi chăm chú nhìn thẳng vào mắt chị Tooko, dồn hết tình cảm vào đó và nói.

- Đó là tiểu thuyết của em. Em đưa nó cho chị Tooko.

Nét mặt của chị Tooko trở nên nghiêm túc.

Tiếp theo, nét mặt chị ấy trông như chực khóc, rồi chị ấy từ từ nở nụ cười.

Tôi dường như quên mất cả việc thở, chỉ chăm chú quan sát từng thay đổi cảm xúc trên khuôn mặt chị ấy.

- Cảm ơn em.

Chị ấy nhận lấy phong bao rồi ôm lấy nó trước ngực cùng với những bó hoa và băng tốt nghiệp.

- Chị sẽ về nhà đọc từ từ.

Cử chỉ dịu dàng đầy ám muội đó khiến ngực tôi nóng lên.

- Thôi chị phải đi đây. Chị có hẹn với dì rồi. Cũng phải đi báo cho Ryuuto chuyện chị tốt nghiệp nữa.

- Chị với cô Kanako thế nào rồi ạ?

- Cái này... vẫn còn cần một chút thời gian nữa... thì mới nói chuyện bình thường được.

Cho dù vậy, có lẽ chị ấy cũng cảm thấy như vậy rất tốt. Giọng nói của chị Tooko tràn ngập dịu dàng.

Sớm muộn sẽ có một ngày cô Kanako viết ra câu chuyện của cô Yui, ở trong đó cô ấy sẽ nói cho chị Tooko biết tình cảm thật sự của mình.

Bởi vì cô ấy chắc hẳn không phải loại người có thể đem những chuyện như vậy nói ra thành lời.

Bởi vì cho dù ở bên cạnh người mình yêu quý mà đến ngay cả mỉm cười cũng không thể làm được, cô ấy chỉ có thể bày tỏ tình cảm của mình thông qua những tác phẩm.

Cho nên Sakurai Kanako mới có thể là một tác giả.

- Chị nhất định phải tới thông báo kết quả cho em nhé.

- Ừ.

- Nếu chị không đến em sẽ mặc định chị thi rớt đấy.

- Đừng lo, chị có tự tin mà.

Chị Tooko ưỡn bộ ngực phẳng lì của mình ra cười nói.

Kết quả công bố vào ngày hai mươi ba tháng ba.

Khoảng thời gian một tuần sau đó đối với tôi mà nói trôi qua thật chậm chạp. Đồng thời tôi cũng cảm thấy lo lắng bởi vì tháng Ba sắp kết thúc rồi.

Khi tháng Tư đến, tôi sẽ là một học sinh lớp 12, còn chị Tooko sẽ đi lên phương Bắc.

Nếu chị ấy thi trượt và trở thành thí sinh thi lại, có lẽ chị ấy thỉnh thoảng sẽ tới câu lạc bộ chơi trong khi học ôn.

Đối với chị Tooko nhận được điểm E ở kì thi cuối kì mà nói, tự tin cái gì gì có lẽ đều chỉ là làm bộ, cho nên khả năng ấy vẫn rất cao. Nhưng dù sao thì lần thi đợt hai cũng không thi Toán, cho nên tôi cũng không chắc lắm. Nếu như chị ấy thi đậu...

Dù thế nào đi nữa thì cũng không thể có khả năng chúng tôi cả đời này không thể gặp lại.

Thế nhưng trong khi chờ đợi ngày đó tới, trong tôi vẫn tràn ngập nỗi bất an.

Cuối cùng ngày hai mươi ba rốt cuộc cũng tới.

Hôm đó vì là ngày bế giảng cho nên kể từ buổi chiều thì trong trường đã gần như không còn bóng người rồi, bầu không khí khá tĩnh lặng.

Tôi đi tới câu lạc bộ Văn học và ngồi chờ chị Tooko tới.

Không biết mấy giờ kết quả được thông báo nhỉ. Chị ấy sẽ không đến tận nơi xem kết quả đấy chứ... Tôi nghe nói cũng có dịch vụ xác nhận kết quả thi bằng điện báo hoặc tin nhắn, nhưng liệu chị ấy có biết tới dịch vụ đó để sử dụng hay không mới là vấn đề.

Bình thường thì bây giờ đã là lúc sinh hoạt câu lạc bộ rồi, nhưng chị Tooko vẫn chưa xuất hiện.

Bầu trời trong xanh ngoài cửa sổ khiến tôi có cảm giác khoan khoái, những hàng anh đào cũng nở sớm hơn mọi năm. Cái năm tôi gặp chị

Tooko, mùa xuân đến muộn một cách lạ thường. Mùa đông dài dằng dặc kéo dài mãi đến nỗi anh đào không thể nở được.

Nhưng năm nay mùa xuân lại đến sớm.

Trong lúc ngắm nhìn cảnh sắc tươi đẹp, tôi bất giác ngủ thiếp đi.

Mùa xuân lúc nào cũng sở hữu sức mạnh dụ hoặc con người cảm thấy buồn ngủ. Toàn thân ấm áp, mi mắt nặng trĩu.

Chỉ một chút thôi... vừa nghĩ như vậy, tôi vừa gục xuống bàn nhắm mắt lại.

Nếu chị Tooko tới, chắc hẳn chị ấy sẽ đánh thức tôi dậy.

Tiếng lật giấy sột soạt.

Tiếng giấy bị xé ra thành từng mảnh.

Và âm thanh nhai nuốt khe khẽ.

Tôi thức dậy khi nghe thấy những âm thanh quen thuộc vang lên bên tai.

Bầu không khí trong phòng đã nhuộm màu vàng óng ánh của trời chiều.

Bên cửa sổ, chị Tooko mặc đồng phục, ôm chân ngồi trên ghế xếp, chị ấy đang xé sách bỏ vào miệng. Bởi vì vị trí cái ghế nằm hơi chếch nên khuôn mặt chị ấy bị ánh nắng giấu đi làm tôi không thấy được nét mặt chị ấy vào lúc này.

Cho dù vậy, cuốn sách đặt trên đùi chị ấy chỉ còn lại trang cuối cùng. Ước chừng chỉ còn một hai miếng nữa là sẽ hết.

Tiếng giấy bị xé lại vang lên thật nhỏ.

Chị ấy từ từ đặt nó vào trong miệng nhấm nháp, rồi những ngón tay mảnh khảnh của chị ấy lại duỗi về phía mẫu sách cuối cùng.

Tiếng giấy bị xé vang lên.

Bờ môi khẽ hé ra.

Những kí tự dần biến mất trong đó.

Sau khi nuốt xuống mẫu giấy cuối cùng, chị Tooko quay lại nhìn về phía tôi.

Nét mặt đó thật buồn.

Bình thường khi ăn sách trông chị ấy vẫn luôn vui vẻ, vậy mà tại sao lúc này...

- Em dậy rồi à...?

- Vừa mới dậy thôi ạ.

- Vậy à.

Ánh mắt chị ấy dịu dàng nheo lại. Nét mặt ấy trông trưởng thành hơn bình thường.

- ...Cuối cùng cũng ăn xong Alt Heidelberg rồi. Thật ngọt ngào, thật xót xa... quả thật là rất ngon. Cảm ơn em đã tặng chị cuốn sách này.

Nhìn cuốn sách đã bị xé tới trang cuối cùng, tôi không khỏi kinh ngạc.

- Chị đậu đại học rồi.

- ...Chúc mừng chị.

- Em thấy chưa, khi nào cần là chị đều rất lợi hại.

Mặc dù tôi muốn nói gì đó, nhưng từ ngữ lại cứ kẹt lại trong cổ họng.

Sau khi nói cho tôi tên trường đại học ở Hokkaido mà tôi đã biết từ trước, chị Tooko mở cặp sách đặt bên cạnh và lấy ra một phong bao nặng trĩu.

Đó là bản thảo mà tôi đã đưa cho chị ấy.

Tại sao lại còn thừa nhiều như vậy chứ.

Đã một tuần rồi cơ mà.

Chị Tooko nhìn tôi với ánh mắt còn dịu dàng hơn lúc nãy, rồi chị ấy khẽ nói.

- Tiểu thuyết mà Konoha viết cho chị... rất tươi ngon... rất dịu dàng... rất tuyệt vời. Mặc dù xuyên suốt tác phẩm là một nỗi xót xa, nhưng khi đọc xong tâm trạng lại trở nên ấm áp, nhu hòa... chắc hẳn nếu ăn vào thì sẽ ngon lắm...

Nỗi bất an đâm vào ngực tôi.

Tôi nói bằng giọng khàn khàn.

- Chị cứ ăn đi. Em viết nó là để cho chị cơ mà.

Chị Tooko lắc đầu.

- Chị không thể ăn câu chuyện này được.

Chị ấy đặt bản thảo lên trên bàn.

- Chị không được phép ăn nó.

- Tại sao chứ?

Tôi không hiểu.

Không phải khi tôi viết điểm tâm cho chị Tooko, chị ấy vẫn luôn hối thúc tôi viết nhanh lên sao? Khi tôi vừa viết xong và đưa cho chị ấy, chị Tooko cũng cười tươi rói và cầm ngay lấy ăn ngấu nghiến.

Chị Tooko lấy bản thảo ra và lật từng trang.

Bất kì một trang nào cũng không hề có dấu vết bị ăn.

Đây rốt cuộc là...

- Konoha, việc em nên làm bây giờ là mang cái này tới chỗ bác Sasaki.

Khóe mắt tôi nóng bừng lên, cổ họng như nghẹn lại thứ gì đó... Tôi rên rỉ.

- Tại sao chị lại không ăn chứ?

Trong ánh mắt của chị Tooko hiện lên nét u buồn. Nhưng rồi chị ấy lại nở nụ cười và nói như một người chị.

- Bởi vì chị là một "Cô gái văn chương".

Những lời đó tràn đầy quyết tâm.

- Chị là con gái của Amano Fumiharu. Ba của chị rất thích những món ăn mà mẹ viết, lúc nào ba cũng ăn chúng một cách vui sướng, nhưng ba lại không bao giờ ăn những câu chuyện của dì Kanako. Chắc hẳn ăn vào sẽ rất ngon... ba nói như vậy, nhưng rồi lại lắc đầu và nói không thể ăn được... Bởi vì đó là câu chuyện mà mọi người phải được đọc, nó không thể nằm trong bụng của ba được.

Ngực tôi run rẩy.

Khóe mắt càng lúc càng nóng.

- Em... Em không quan tâm chuyện đó. Em chỉ muốn chị Tooko ăn nên mới viết ra tiểu thuyết này!

Tôi đã dồn hết mọi tình cảm không thể nói ra thành lời vào trong đó. Đó là tiểu thuyết dành riêng cho chị Tooko. Chị Tooko đã đọc nó rồi...

Vậy mà tại sao tình cảm của tôi lại vẫn chưa đến được với chị ấy?!

Chị Tooko không cảm nhận được điều gì sao?!

Tại sao chị ấy lại nhìn tôi với ánh mắt như vậy.

Trước mặt chị ấy là bản thảo viết tay của tôi. Chị ấy cứ cầm lấy nó lên xé ra ăn như mọi khi không được sao?!

- Xin chị ăn đi! Làm ơn. Xin chị ăn đi, chị Tooko! Không phải em là tác giả của chị Tooko sao?!

Vẫn giữ nét mặt dịu dàng, chị Tooko đứng lên đi về phía tôi, rồi chị dùng hai tay ôm lấy tay tôi.

Mùi hoa tử đinh hương xẹt qua mũi tôi, gò má, lỗ tai, mi mắt như được bao trùm bởi cảm giác ấm áp dịu dàng.

"Chàng đừng buồn như vậy. Nào, chàng thế rồi, em đã nói làm như vậy khiến em lo lắng, không biết liệu chàng có thể lại vui vẻ được không mà."

Đó là lời thoại của Kathie trong Alt Heidelberg.

Đó là cảnh hai người ly biệt.

Chị Tooko dịu dàng thì thầm.

"Ôi Karl Heinrich, chàng như vậy rồi... em biết phải làm sao bây giờ."

Chẳng biết từ lúc nào, tôi cảm nhận được tiếng tim đập của chị Tooko truyền từ lòng bàn tay mình...

Như thế nó vang lên sát bên tai tôi.

Thình thịch thình thịch... âm thanh dịu dàng vang lên.

"Tuổi xuân xinh đẹp thật ngắn ngủi làm sao..."

Sau khi nói ra những lời đó một cách cô đơn, chị Tooko thả tay tôi ra và lùi lại.

Cầm cặp sách lên, chị ấy đi về phía cửa.

Và rồi, như muốn tiếp thêm dũng khí cho tôi đang dỗi theo chị ấy với ánh mắt tuyệt vọng, chị ấy dừng lại nhoẻn miệng cười và nói với giọng của một người chị đang chỉ dẫn cho đứa em trai của mình biết một điều cực kì quan trọng.

- Konoha, em không thể trở thành tác giả của chị được. Em phải trở thành tác giả của mọi người. Bởi vì em là người có thể làm được điều đó.

Cửa đóng lại.

Chị Tooko đi rồi.

Tôi kinh ngạc nhìn chị Tooko rời đi, linh hồn dường như đã rời khỏi thế xác.

Tôi không thể trở thành tác giả của chị ấy.

Tại sao đến bây giờ chị ấy lại nói ra những lời đó chứ.

Chị Tooko đi rồi.

Rõ ràng tôi viết nó là để cho chị Tooko cơ mà.

Chị Tooko đi rồi!

Cảm xúc dâng trào trong lòng khiến tôi đứng bật dậy lao ra khỏi phòng và đuổi theo chị Tooko.

Hành lang trống rỗng, tôi không nhìn thấy bóng lưng mảnh khảnh, hai bím tóc đen dài đó ở đâu cả.

Cũng không nghe được tiếng bước chân.

Cứ như thể chị Tooko đã biến mất vào một thế giới xa lạ, vừa nghĩ như vậy, tôi vội lo lắng chạy xuống cầu thang, khi đến trước cửa, tôi thay giày đi bên ngoài vào.

Bầu trời trước khi màn đêm buông xuống rực rỡ ánh vàng.

Trong sân trường được ánh sáng ấm áp đó chiếu rọi, một người con gái đang bước đi, hai bím tóc đen dài đong đưa trong gió.

Bờ vai mảnh khảnh, cái eo thon.

Làn váy đong đưa.

Những cánh hoa trắng muốt dập dìu như mộng như ảo.

Chiếc khăn quàng vòng quanh cổ chị ấy trắng đến chói mắt.

Chiếc khăn quàng đó! Nó là của tôi! Là chiếc khăn quàng mà Kotobuki bảo đã làm mất!

Tôi hét lên như muốn xé rách cổ họng.

- Chị Tooko...!

Bước đi trong ánh sáng ấm áp và những cánh hoa tung bay, chị Tooko quay đầu lại.

Tôi nhất định đang khóc.

Bởi vì nét mặt chị ấy trông cũng như chực khóc.

Tôi vừa để nước mắt rơi lã chã vừa chạy về phía chị Tooko. Rồi tôi ôm chặt lấy chị ấy.

- Đây không phải ly biệt đúng không, từ nay về sau chúng ta vẫn có thể gặp nhau phải không? Khi nào chị quyết định chỗ ở rồi phải nói cho em biết đấy. Em sẽ viết thư cho chị. Mỗi ngày em sẽ gửi điểm tâm cho chị. Nếu là Hokkaido thì có thể ngồi máy bay, còn nhanh hơn là tới Iwate nữa! Chị Tooko chỉ biết ngồi tàu với đi xe buýt tốn rất nhiều thời gian, cho nên em sẽ đến gặp chị...! Em đến gặp chị được mà đúng không?

- ...Không được.

Tôi không thể tin vào những lời dịu dàng mà giọng nói đó vừa phát ra.

Tôi ngẩng mặt lên, hiện lên trong đôi mắt mờ đi vì nước mắt của tôi là nụ cười của chị Tooko.

Đó là khuôn mặt của một người đã đưa ra quyết định và nhất quyết làm theo điều đó.

- ...Tại sao?

- Chị cũng không biết... chị không thể giải thích được... có lẽ chị đang sai lầm. Nhưng chị vẫn nghĩ mình phải làm vậy...

Tựa như Alissa cự tuyệt tình yêu của Jérôme và bước một mình qua khung cửa hẹp...

Vừa nhìn tôi với ánh mắt ngập tràn tình cảm còn cao quý hơn cả tình yêu, chị Tooko vừa lấy tay lau nước mắt cho tôi.

- Nào, Konoha. Đừng khóc nữa mà... Từ nay về sau cho dù muốn khóc cũng phải nhẫn nhịn. Chỉ cần cố gắng không khóc nữa, nó sẽ trở thành sự tự tin của Konoha.

Vừa nhẹ nhàng dùng đầu ngón tay lau nước mắt trên má, trên môi, trên mi mắt tôi, chị ấy vừa thì thầm với giọng ấm áp.

- Nào, đừng khóc nữa,

Ưỡn ngực lên,

Mỉm cười,

Nhìn cẩn thận, suy tư kĩ càng,

Đứng dậy, bước tiếp một mình.

Vừa dùng đầu ngón tay gạt đi những giọt nước trong suốt, chị ấy ngược lên nhìn tôi. Trong ánh mắt ấy tràn ngập sự dịu dàng.

- Hứa với chị đi, Konoha. Rằng em sẽ không khóc nữa. Chỉ cần nghĩ tới việc Konoha đang khóc là chị lại không biết phải làm sao. Từ giờ chị sẽ không thể ở bên Konoha nữa rồi... sẽ không thể lau nước mắt cho em như lúc này nữa rồi.

Những ngón tay, ánh mắt, giọng nói của chị Tooko đều thật dịu dàng... nó tràn ngập tình cảm của chị ấy dành cho tôi, tôi cũng bắt bản thân không được khóc nữa, dù vậy cảm xúc vẫn dâng đầy ngực tôi, nước mắt lại lăn dài trên má.

- Em xem, lại khóc nữa rồi.

Chị Tooko buồn bã nói.

Tôi vừa khóc nức vừa nói.

- Hôm nay là ngày cuối cùng em khóc. Em hứa từ nay sẽ không khóc nữa.

Cho đến khi gặp lại chị Tooko, em sẽ không khóc. Em sẽ không khóc trước mặt ai ngoại trừ chị Tooko...! Em thề...!

Thế nên chị Tooko cũng phải nhẫn nhịn, chị không được khóc. Nếu lúc nào muốn khóc quá chịu không nổi thì hãy tới gặp em. Lần tới em sẽ trở nên mạnh mẽ, sẽ là người lau nước mắt cho chị Tooko.

Ngay cả tôi cũng biết việc nói ra những lời đó trong khi khóc sùt sùi thật chẳng có chút sức thuyết phục nào cả.

Dù vậy, đây vẫn sẽ là những giọt nước mắt cuối cùng của tôi.

Tôi sẽ không khóc nữa.

Nụ cười biến mất khỏi khuôn mặt chị Tooko, ánh mắt chị ấy hiện lên nỗi đau và niềm bi thương mãnh liệt, trông chị ấy như sắp bật khóc. Nhưng rồi nụ cười xinh đẹp khiến tim tôi rung động lại ngay lập tức hiện lên...

Chị ấy tháo chiếc khăn đang quàng quanh cổ ra và quàng lên cổ tôi.

Cảm xúc ấm áp mềm mượt của lông cừu bao lấy cổ tôi.

Những cánh hoa anh đào rơi lả tả như tuyết lên tóc, lên má tôi rồi rơi xuống.

Khi chị Tooko định lùi lại, tôi nắm lấy tay chị ấy rồi kéo lại gần, bờ môi chúng tôi chạm vào nhau.

Bờ môi của chị Tooko mềm mại như muốn tan ra, nó hơi ướt và có vị mặn.

Có lẽ đó là nước mắt của tôi.

Cảm nhận nhịp tim đập, nhiệt độ cơ thể của nhau, khuôn mặt hơi nghiêng, hai mắt nhắm lại... tôi có cảm giác thời gian dường như đã qua rất lâu rồi.

Khi bờ môi chúng tôi tách ra, chị Tooko ngược lên nhìn tôi với ánh mắt ướt át và nói.

- Konoha xấu quá... đó là nụ hôn đầu của chị đấy.

- Em cũng vậy mà.

Nghe tôi nói với vẻ bối rối, hai mắt chị Tooko càng ướt át hơn.

Rồi chị ấy mỉm cười, vẫn với đôi mắt ấy.

- Chị đi đây.

Nụ hôn đầu của tôi trở thành nụ hôn vĩnh biệt. Chị Tooko nhẹ nhàng thả tay tôi ra.

Khi chị ấy quay lưng lại, hai bím tóc đen dài cũng khẽ vung lên quệt nhẹ vào má tôi.

Rồi bóng lưng chị Tooko dần rời xa, như hòa tan vào trong khoảng thời gian rực rỡ hạnh phúc trước khi màn đêm kéo tới.

- Chị Tooko!

Cho dù nghe thấy giọng nói đầy thống khổ đó của tôi, chị Tooko vẫn không quay lại.

- Chị Tooko! Chị Tooko!

Tôi vừa khóc vừa lặp lại.

Cái tên quan trọng... cái tên thuộc về người mà trong khoảng thời gian hai năm này vẫn luôn đứng bên cạnh tôi, dịu dàng che chở tâm hồn tôi bằng đôi bàn tay trắng muốt.

Người ấy đang rời xa tôi.

Khi chuẩn bị bước qua cổng trường, hai bờ vai chị ấy khẽ run lên. Cứ như thể chị Tooko cũng đang khóc.

Cho dù vậy, bước chân của chị ấy vẫn không dừng lại.

Rồi chị ấy bước qua bên kia cánh cổng và biến mất hoàn toàn khỏi tầm mắt mịt mờ nước của tôi. Chiếc khăn quàng mà chị Tooko quấn quanh cổ tôi tung bay trong gió.

Trong thế giới đỏ rực như lửa, bị những cánh hoa bao phủ, tôi mang theo tâm trạng như thể đã đánh mất một nửa trái tim và quay trở lại căn phòng nhỏ nơi hai chúng tôi đã trải qua mỗi ngày.

Trên chiếc ghế xếp mà chị Tooko vẫn ngồi có đặt một quyển sách bìa cứng.

Là Khung cửa hẹp.

Tôi mở sách ra, bên trong là dòng chữ mà ba chị Tooko viết cho chị ấy. Đây là cuốn sách mà tôi đã thấy trong giá sách ở nhà chị Tooko. Ở đó kẹp một phong thư màu tím nhạt.

Tôi mở phong thư ra, bên trong là một lá thư rất dài có màu giấy cùng loại.

Gửi Konoha

Chị nghĩ mình sẽ không thể nói ra toàn bộ những điều bên dưới, cho nên chị quyết định viết thư.

Bởi vì nếu gặp Konoha, chị sẽ khóc mất.

Có một chuyện mà chị vẫn luôn giữ bí mật với Konoha.

Konoha chắc hẳn cũng rất tò mò tại sao chị lại biết được bản thảo của Inoue MIU đúng không?

Lần đầu tiên chị đọc được tiểu thuyết của Konoha là vào mùa đông năm chị học lớp 9.

Ngày hôm đó, bởi vì có việc gặp bác Sasaki cho nên chị tới phòng biên tập của nhà xuất bản Gió đầu hè.

Khi còn nhỏ, vì mẹ vẫn thường dẫn theo chị mang quần áo cho ba nên nơi đó đối với chị rất thân thuộc, nó là một nơi chứa nhiều hoài niệm.

Chị ngồi trong một góc phòng chờ bác Sasaki kết thúc công việc.

Khi đó cũng đúng lúc kì tuyển chọn thứ nhất dành cho giải thưởng nhân vật mới kết thúc, cho nên những thùng các tông đựng bản thảo ứng tuyển chồng chất như núi khắp phòng.

Khi ấy người trong ban biên tập đang tiến hành phân loại bản thảo. Trong khi chờ bác Sasaki, chị xin được giúp các cô chú một tay.

Bản thảo của Konoha nằm trong núi bản thảo không trúng tuyển.

Khi chị nhìn thấy tiêu đề Tựa như bầu trời xanh được viết to và cẩn thận trên giấy bản thảo, bỗng dừng chị cảm thấy hứng thú với nó, đó cũng là lúc mọi chuyện bắt đầu.

Chị tùy ý cầm bản thảo lên đọc, trong lúc đọc, chẳng biết từ khi nào chị đã bị cuốn vào cuộc sống thường ngày bình thản của Itsuki và Hatori.

Khi chị tìm lại được ý thức thì mới phát hiện mình đang đọc say sưa rồi. Ngay cả bác Sasaki cũng kinh ngạc khi thấy chị ngồi bệt giữa sàn chăm chú đọc một bản thảo không trúng giải.

Câu chuyện của Konoha và câu chuyện của mẹ chị rất giống nhau.

Ấm áp, dịu dàng, ngập tràn cảm xúc yêu thích một ai đó.

Chính điều này lại càng khiến chị có cảm giác thân thương, hạnh phúc.

Chị đặc biệt thích cảnh Itsuki tỏ tình với Hatori.

Mặc dù về mặt kết cấu thì có lẽ nó hơi dư thừa, nhưng cái cách Itsuki cố hết sức để tỏ tình thật sự rất đáng yêu, chị không khỏi tưởng tượng nếu như được ăn cảnh này thì nó sẽ ngọt ngào tới đâu nhỉ, chắc hẳn nó sẽ có vị chua chua ngọt ngọt đầy hạnh phúc của bánh nướng vị chanh.

Sau khi thở dài và đọc xong bản thảo, chị cầm lấy nó đưa cho bác Sasaki và nói.

Xin bác đọc nó.

Mặc dù về mặt kỹ thuật còn có chút vấn đề, nhưng nó cũng không phải một câu chuyện đáng bị đánh trượt như thế này...

Mặt trời đã lặn, bóng tối bao phủ căn phòng, những con chữ dần không đọc được nữa.

Tôi bật đèn lên rồi lại ngồi xuống ghế chăm chú đọc tiếp.

Một tháng sau, bác Sasaki nói cho chị biết tác phẩm mà chị lựa ra từ trong đồng bản thảo không trúng tuyển đã vào tới vòng tuyển chọn cuối cùng, khi ấy chị vui sướng như muốn bay lên.

Đồng thời ngực chị cũng đau nhói vì một sự kiện. Bởi vì chị biết dì Kanako cũng là một thành viên trong ban giám khảo, khi dì đọc được câu chuyện đó, dì sẽ có cảm nghĩ như thế nào?

Sẽ giống như chị, cảm thấy câu chuyện đó thật giống câu chuyện của mẹ sao?

Cho tới nay, chị vẫn viết những lá thư gửi cho dì.

Từ khi mẹ qua đời, dì đã khép chặt trái tim lại.

Mặc dù dì đau đớn hơn bất kì ai vì cái chết của mẹ, nhưng dì lại không thể nói nó ra thành lời, không thể bày tỏ nó bằng thái độ, cho nên dì chỉ có thể cố tình làm bản những kí ức về mẹ, tự làm tổn thương chính mình.

Mặc dù biết rằng dì đang đau khổ, nhưng chị lại chẳng thể làm được gì cả.

Nếu như mẹ còn sống.

Nếu như có thể vì dì mà viết ra một câu chuyện tựa như manna mà mẹ vẫn hay kể.

Có lẽ dì sẽ được giải thoát.

Ít nhất, nếu chị có thể thay mẹ làm vậy.

Nghĩ như vậy, chị vừa nhớ lại những câu chuyện mà mẹ đã kể cho chị, mang theo tâm tình của mẹ, chị tiếp tục viết ra những câu chuyện dành cho

dì trong những bức thư chưa từng được gửi đi.

Gửi Kana.

Trong thư chị đã gọi dì như vậy.

Nhưng đứng bên kia khung cửa hẹp, dì càng ngày càng rời xa, cho dù chị nói chuyện với dì thế nào đi nữa, dì cũng không đáp lại. Cũng không nhìn về phía chị.

Cứ như thế dì đã giấu kín mọi kí ức về mẹ vào tận sâu thẳm trái tim mình và khóa lại.

Cho nên chị đã thầm hi vọng rằng nếu như tiểu thuyết của Konoha có thể chạm vào trái tim dì thì sẽ tốt biết bao.

Tiểu thuyết của Konoha đoạt giải Vàng và được in thành sách.

Ở nhà dì không nói gì về chuyện đó cả, nhưng khi đọc lời bình của dì, trong lòng chị bỗng thấp lên một tia hi vọng.

Nếu như người này có thể viết ra tác phẩm thứ hai, nếu như nó cũng được in thành sách, có lẽ dì sẽ chịu đọc nó.

Nếu như người này có thể tiếp tục viết, có lẽ, một ngày nào đó người này sẽ viết ra được câu chuyện tựa như manna mà mẹ chị vẫn từng hi vọng.

Có lẽ câu chuyện ấy sẽ chạm vào được tâm hồn của dì.

Từ tư liệu của bản thảo ứng tuyển, chị biết được Inoue MIU tên thật là Inoue Konoha và hiện đang học ở một trường cấp hai trong thành phố.

Konoha.

Inoue Konoha...

Người này là con trai hay con gái?

Người này là người như thế nào? Từ nay về sau người này có có thể viết ra câu chuyện tuyệt vời đến thế nào?

Đó chỉ là vọng tưởng của cô gái văn chương.

Nhưng mỗi khi nghĩ như vậy, mộng tưởng như vậy, chị lại thấy thật hạnh phúc, thật ngọt ngào.

Chị chính là người hâm mộ đầu tiên của Konoha.

Tooko là người hâm mộ đầu tiên của cháu đấy.

Tôi nhớ lại lời của bác Sasaki.

Còn cả lời của Ryuuto.

Nếu không có Amano Tooko thì Inoue MIU đã không tồn tại.

Chính chị Tooko là người đã tìm ra câu chuyện vụng về của tôi giữa vô vàn bản thảo khác. Người yêu thích tiểu thuyết của tôi trước bất kì ai cũng chính là chị Tooko.

Chỉ cần nghĩ tới việc ở một nơi nào đó có một cô gái với hai bím tóc đang đọc câu chuyện của tôi, đang suy nghĩ về tôi, ngực tôi lại dâng tràn cảm xúc.

Từ trước khi gặp nhau, chúng tôi đã được kết nối bằng tiểu thuyết.

Trong thư còn viết khi biết tôi sẽ không bao giờ viết nữa, chị Tooko đã rất buồn.

Lần tiếp theo chị ấy được nghe lại tên của tôi là vào mùa xuân năm lớp 11.

Inoue Konoha.

Khi nghe giáo viên đọc lên cái tên đó, tim chị như muốn bắn ra ngoài.

Có lẽ chính là người đó.

Sau lễ nhập học, chị đi tới dãy nhà lớp 10 tìm trong bảng danh sách dán trên tường, khi trông thấy cái tên Inoue Konoha, chị đã rất vui sướng.

Không thể sai được! Chính là người này!

Khi ấy Konoha không hề nói chuyện với ai, chỉ ngồi trên ghế gần người.

Sau khi về nhà, chị vui vẻ nói cho Ryuuto biết "Chị gặp được người kia rồi! Là con trai!".

"Có lẽ em ấy sẽ lại viết một lần nữa".

Ôi nếu thật vậy thì tốt biết bao!

Khi lòng chị đang dấy lên hi vọng thì nghe được câu chuyện của bọn chị, dì Kanako nói xen vào.

"Không thể nào. Đứa bé đó sẽ không thể trở thành tác giả được".

Giọng nói đó thật lạnh lùng, như muốn đập tan mọi hi vọng. Dì ấy dường như đang cảm hận Inoue MIU, người mà dì ấy chưa từng gặp.

Nhưng tâm tình của chị kh đó trái lại càng trở nên vui vẻ hơn.

Bởi vì bấy lâu nay dì vẫn luôn xem chị như không tồn tại, nhưng bây giờ dì lại đang nói chuyện với chị.

Chị vững tin rằng quả nhiên dì cũng cảm thấy câu chuyện của Konoha và câu chuyện của mẹ thật giống nhau. Thế nên chị mỉm cười nói với dì.

- Vậy thì con sẽ giúp em ấy trở thành một tác giả! Nếu Inoue MIU xuất bản tác phẩm thứ hai, dì phải viết đề cử cho em ấy nhé.

Đó chỉ là một ước định đơn phương của chị.

Nếu như thua, chị sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt dì nữa. Bởi vì chị cũng đã nhận ra sự tồn tại của mình sẽ chỉ khiến dì đau khổ. Cho dù vậy, chị vẫn muốn nói cho dì biết tình cảm của mẹ.

Nếu như là người kia thì chắc chắn sẽ được. Nếu người kia tiếp tục trưởng thành!

Chị sẽ giúp người kia trở thành một tác giả thực sự.

Chị sẽ khiến người kia viết ra tác phẩm thứ hai.

Chị đã mang theo quyết tâm rộn ràng lồng ngực như vậy. Vài ngày sau, khi thấy Konoha đang đi dạo trong vườn trường, chị đã giả bộ ngồi dưới tán cây mộc liên đọc sách, rồi chị còn cố tình xé ra một mẫu sách bỏ vào miệng nhai.

Mặc dù khi còn nhỏ, ba vẫn dạy chị rằng không được ăn sách trước mặt bất kì ai ngoại trừ tác giả của mình. Nhưng khi ấy chị không hề cảm thấy do dự.

Tôi cũng nhớ lại khi mình gặp chị Tooko.

Dưới tán cây mộc liên sau khi mùa đông dài đằng đằng đã kết thúc.

Trong khi tôi còn đang hoang mang thì bà chị lớp trên kì quặc đã ưỡn ngực ra tự xưng.

... Chị là Amano Tooko học lớp 11-H. Như em chứng kiến, chị là một "Cô gái văn chương".

Thì ra đó cũng không phải là ngẫu nhiên. Khi ấy, chị Tooko đã khẩn trương chờ tôi dưới gốc cây, tim đập thình thịch lắng nghe bước chân của tôi.

Cả việc chị ấy để tôi viết những câu chuyện tam đề cũng thế, cho dù tôi viết ra một câu chuyện cực kì kinh dị thì chị ấy vẫn vừa khóc vừa bỏ vào miệng ăn bằng sạch, hay như việc chị ấy vẫn luôn ở bên cạnh tôi, an ủi cổ vũ tôi cũng vậy.

Chị Tooko vẫn luôn nỗ lực làm tất cả những điều đó là vì muốn giúp tôi trở thành một tác giả.

"Konoha lúc nào cũng thật ngoan cố, cũng rất xấu bụng, nhiều khi lại trở nên ủ rũ", chứng kiến chị ấy viết ra những lời đó bằng giọng vui vẻ, cổ hống tôi không khỏi ghen lại.

... Em viết tốt hơn trước nhiều rồi Konoha.

... Konoha thật sự đã viết cho chị rất nhiều câu chuyện nhỉ.

Konoha này, em còn nhớ chuyện cái nơ mà chị nói vào lễ tốt nghiệp không?

Vào năm lớp 11, chị đã ước nguyện một điều với cái nơ đó.

Rằng hi vọng một ngày nào đó Konoha có thể lại viết tiểu thuyết.

Mặc dù chị đã thất bại, nhưng Konoha lại thay chị cột chiếc nơ đó lên cành cây.

Chị thật sự đã rất vui.

Đó có lẽ cũng là lúc tình cảm của chị dành cho Konoha dần thay đổi.

Ban đầu, chị chỉ hi vọng rằng Konoha sẽ viết ra một câu chuyện hết như của mẹ.

Nhưng rồi chị rốt cuộc nhận ra.

Mặc dù câu chuyện của Konoha rất giống câu chuyện của mẹ, nhưng trong những câu chuyện của Konoha lại sở hữu một điều đặc biệt mang tính quyết định mà câu chuyện của mẹ không có.

Câu chuyện của mẹ tựa như món ăn gia đình.

Đơn giản, mộc mạc, nhưng hương vị đó chỉ dành cho những người thân thuộc, chứ không phải thứ để cho nhiều người thưởng thức.

Tựa như ba chị từng nói với dì Kanako rằng "Cô là người nên viết", mỗi ngày, khi ăn những câu chuyện của Konoha, chị cũng nghĩ rằng Konoha là một người nên viết.

Sớm muộn sẽ có một ngày chị không thể ăn những câu chuyện mà Konoha viết ra.

Bởi vì chúng không phải là thứ chỉ thuộc về mình chị.

Chị vừa hi vọng ngày đó sẽ tới, lại vừa sợ hãi.

Bởi vì có những điều mà chị chưa từng nói sự thật cho Konoha biết, chị cảm thấy bối rối với tình cảm của mình.

Bởi vì chị dần dần ý thức được rằng Konoha là con trai.

Konoha mặc dù bề ngoài trông có vẻ hiền lành nhưng thực tế lại rất xấu bụng, vừa nhát gan lại hay thích khóc, khiến người khác lo lắng.

Thế nhưng có những lúc Konoha lại dịu dàng, ngay thẳng tới mức khiến tim chị đập thành thịch, Konoha thật giáo hoạt.

Bởi vì mang trong mình sứ mệnh giúp Konoha trở thành một tác giả vĩ đại, chị không thể mang theo cảm xúc này, không thể nhìn Konoha với ánh mắt không trong sáng được. Chị nhiều lần tự nhắc bản thân như vậy, nhưng điều đó chỉ càng khiến chị chú ý tới Konoha hơn, đến nỗi chị còn đỏ mặt nói với Konoha rằng "Không được lại gần chị!".

Chị cũng từng dao động, nghĩ rằng nếu như Konoha không trở thành tác giả, nếu như mỗi ngày đều có thể ăn điểm tâm của Konoha, có thể ở bên Konoha, vậy thì sẽ hạnh phúc biết bao.

Thế nên chị quyết định đến gặp bà thầy bói rất có uy tín để xin chỉ dẫn.

Thầy bói, chẳng lẽ...

Đó là cái lần chị ấy đứng chờ hoài trong trời bão tuyết đến độ bị cảm lạnh sao?

Rằng từ khi sinh ra đường tình duyên của chị ấy bị hung tinh ám, rồi còn cái gì mang khăn quàng vào mùa hè, gấu ngậm cá hồi quái quỷ gì đó...

Kết quả, bà thầy bói bảo với chị rằng chị đang bị hung tinh ám đường tình duyên, tốt hơn hết chị nên chuyển sang mục tiêu khác.

Sao chị ấy lại đi tin lời bói toán đó chứ?! Từ nãy tới giờ tôi vẫn nghiêm túc đọc lá thư của chị ấy, nhưng chỉ có lúc này là toàn thân tôi chẳng còn chút sức lực nào cả.

Đồng thời nước mắt mà tôi vẫn cố kiềm chế lại chảy ra.

Chị Tooko đúng là loại người như vậy.

Nhìn bề ngoài có vẻ rất thông minh nhưng thực tế lại khùng khùng, vì sợ ma mà sẽ ôm gối run rẩy, còn tin tưởng lời đồn chạy đi cột nơ lên cành

cây, không có việc gì tự dưng bày trò trồng cây chuối trong phòng làm chồng sách đổ sập xuống, chị ấy đúng là một người đầy phiến toái... nhưng dù vậy, lúc nào chị ấy cũng nỗ lực hết mình.

Cho nên chị giấu cảm xúc đó vào sâu trong tim và lại một lần nữa quyết tâm giúp Konoha trở thành tác giả.

Từ bây giờ chị sẽ đối đãi với Konoha như một người chị.

Và rồi, vào cái ngày Konoha viết ra tiểu thuyết, đó cũng là lúc chị rời đi.

Dù vậy, chị đã ở bên Konoha quá lâu rồi.

Chị không nên ở bên Konoha thêm nữa.

Chị sẽ chỉ cản trở sự phát triển của Konoha.

Khi ấy, nghe Konoha nói rằng sẽ không bao giờ viết tiểu thuyết nữa, chị đã rất kinh ngạc. Chỉ đến lúc đó, chị mới nhận ra rằng mình đã quá nuông chiều Konoha, đã tạo ra một nơi để Konoha trốn tránh, chính chị đã chặn mất con đường sáng tác của Konoha, ý nghĩ này khiến trái tim chị như vỡ vụn.

Cho dù vậy, chỉ cần Konoha khóc, chị lại không nhịn được mà vươn tay ra trợ giúp, chị không thể im lặng chứng kiến Konoha đau khổ được. Cứ như thế nỗi đau của Konoha cũng là một phần nỗi đau của chị, khiến chị lại làm ra những chuyện dư thừa.

Mặc dù chị biết bi thương và đau đớn cũng rất quan trọng, rằng con người nếu đứng dậy bằng ý chí của mình sau khi gục ngã thì sẽ trở nên mạnh mẽ hơn, nhưng rồi chị lại nghĩ thầm rằng nếu Konoha cứ như thế này thì cũng không sao cả, cho dù Konoha không viết tiểu thuyết nữa cũng được.

Cách suy nghĩ đó chắc chắn là không chính xác.

Hôm ấy, Nanase giận dữ nói rằng chị thật tùy tiện.

Vào lễ tốt nghiệp, Nanase tới gặp chị và đưa cho chị khăn quàng cổ của Konoha.

Nanase thật sự rất tốt bụng.

Trong thư viện, Nanase thường xuyên tìm chị hỏi ý kiến về Konoha. Cô bé cảm thấy khổ sở vì mỗi khi nhìn thấy Konoha là lại bối rối, thái độ lại trở nên không được tự nhiên. Cái cách Nanase thẳng thắn nói về tình cảm của mình thật dễ thương. Chị vẫn luôn cho rằng sẽ thật tốt nếu Konoha có một người bạn gái như Nanase.

Chị rất hâm mộ Nanase.

Ngay cả lúc này cũng vậy.

Nếu là Nanase, chắc hẳn em ấy sẽ có thể cùng Konoha hướng về phía trước.

Sự tồn tại của chị đã không còn cần thiết.

Đúng như Nanase nói, có lẽ chị đã sai rồi.

Có lẽ chị nên lựa chọn rời khỏi Konoha.

Cho đến bây giờ, chị vẫn chưa thể hiểu được tâm tình của Alissa.

Khi đưa cho chị Khung cửa hẹp, ba nói với chị rằng khi nào chị thích ai đó thì hãy đọc lại một lần nữa cuốn sách đó.

Từ sau khi gặp gỡ Konoha, chị đã đọc đi đọc lại nó rất nhiều lần.

Tại sao Alissa lại rời bỏ Jérôme mà cô yêu chứ?

Tại sao cô lại phải rời đi một mình chứ?

Rõ ràng giữa hai người đã không còn trở ngại nào nữa.

Mỗi lần lật sách ra, tim chị lại rung động khi cảm nhận được nỗi đau và bi thương của Alissa khi rời khỏi Jérôme.

Alissa phải chăng đã sai lầm...

Nhưng, Konoha à.

Chị là một cô gái văn chương sống nhờ những câu chuyện, đồng thời cũng là con gái của Amano Fumiharu.

Chị không thể ngăn cản sự phát triển của tác giả.

Có lẽ, ba đã nhận ra việc Ryuuto bỏ độc vào trong cà phê nhưng vẫn để mẹ và bản thân uống nó.

Ngay lúc này đây, mối nghi hoặc đó cũng chưa hề biến mất khỏi lòng chị.

Có lẽ, biên tập viên Amano Fumiharu, vì trở thành cội nguồn sáng tạo cho tác giả Sakurai Kanako, đã dâng hiến sinh mệnh của bản thân và vợ.

Để dì có thể viết ra tiểu thuyết chí cao...

Tựa như món súp consommé trong suốt hòa quyện nhiều loại nguyên liệu, ba lúc nào cũng mỉm cười dịu dàng, nhưng không ai biết ẩn sâu trong nụ cười đó đang tồn tại điều gì.

Thế nên, chị chỉ có thể "tưởng tượng"...

Dù sao thì tuy sợ hãi điều đó nhưng rồi vẫn liên tưởng tới nó cũng là một trong những điều mà chị kế thừa từ ba.

Mặc dù ba có thể đã làm ra chuyện khó mà tha thứ đó, nhưng chị vẫn muốn trở thành một người bảo vệ tác giả, giúp cho tác giả trưởng thành, giống như ba.

Chị hi vọng có thể trở thành cội nguồn sáng tạo của Konoha.

Chị không khỏi nghĩ rằng có lẽ việc Alissa đi qua khung cửa hẹp cũng là vì Jérôme. Chị dường như đã hiểu được một chút tâm tình của cô ấy.

Cho dù là sai lầm đi chăng nữa thì đó cũng là điều "tốt đẹp hơn hết thảy" của Alissa.

Khi nghĩ như vậy, chị lại thoáng cảm thấy nhẹ nhõm trong lòng.

Trong hai năm ở bên Konoha, Konoha đúng là tác giả của riêng mình chị.

Em là người quan trọng hơn hết thảy.

Chị vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên.

Chị sẽ nhớ toàn bộ những câu chuyện mà Konoha đã viết cho chị.

Trong những lá thư viết cho dì Kanako về sau bắt đầu lẫn vào khá nhiều ngôn từ của chị chứ không còn là của mẹ nữa.

Mặc dù vẫn còn mê man, nhưng chị sẽ bước qua khung cửa hẹp.

Konoha, em nhất định phải trở thành một tác giả có thể thấp sáng ngọn đuốc trong hiện thực tối tăm mà dì Kanako đã từng nói.

Alt Heidelberg không còn nhiều nữa, thay vào đó, chị sẽ mang theo khăn quàng của Konoha.

Vĩnh biệt.

Ở một nơi nào đó dưới cùng bầu trời này, chị sẽ đọc những cuốn sách mà tương lai Konoha viết.

Tôi cắn chặt răng cố không để nước mắt rơi.

Tôi bỏ thư lại vào trong bao, kẹp nó vào cuốn Khung cửa hẹp rồi bỏ lại vào trong cặp và đứng dậy.

Sau khi tắt đèn, bên trong căn phòng câu lạc bộ bị bóng tối của màn đêm lạnh lẽo bao phủ.

Mang theo tâm trạng như đang muốn suy sụp, tôi nghĩ.

Tôi cũng sẽ đi qua khung cửa hẹp đó.

Sẽ tiến về phía trước.

So với con đường nhỏ hẹp chỉ đủ cho một người đi đó, một con đường rộng rãi chắc hẳn dễ đi hơn rất nhiều.

Nếu có hai người cùng nắm tay bước đi, họ sẽ có thể che chở, bảo vệ cho nhau, sẽ không còn cảm thấy cô đơn, nỗi đau cũng sẽ chuyển thành niềm vui.

Điều đó chắc hẳn sẽ hạnh phúc hơn rất nhiều.

Hạnh phúc gấp nhiều lần đi một mình.

Tuy nhiên, tựa như chị Tooko đã rời đi một mình, tôi cũng phải cô độc đi qua khung cửa hẹp kia và bước đi trên con đường đó.

Khung cửa hẹp không phải chỉ dành cho người được chọn. Nó là cánh cửa sẽ xuất hiện trước mắt những người đã có quyết tâm đặt chân vào đó.

Cho dù con đường đó tối tăm lạnh lẽo tới đâu, cô độc tới đâu, đau khổ tới đâu, tôi cũng phải kiên cường đi một mình trên đó.

Đúng vậy, tôi phải trở nên kiên cường.

Tôi đã quyết định rồi.

Rằng mình sẽ đi một mình.

Và đến nơi trong cô độc.

Để làm được điều đó, tôi đã nhận được rất nhiều thứ, sức mạnh, trí tưởng tượng, những câu chuyện của cô gái văn chương đó.

Tôi bước trên hành lang, xuống lầu, đi ra cửa, rời khỏi dãy nhà học.

Khung cảnh vàng rực ấm áp đã biến mất, hình bóng của người con gái với hai bím tóc cũng không còn nữa, trước mắt tôi chỉ có bóng tối vô hạn.

Khi tôi một mình đi xuyên qua màn đêm này, chắc hẳn chúng tôi sẽ có thể gặp lại nhau.

Bởi vì chị Tooko đã không mang theo khăn quàng của tôi.

Bởi vì chị ấy tin rằng chúng tôi sẽ gặp lại.

Tình yêu của tôi bắt đầu vào giờ phút ly biệt.

Sau khi lên lớp 12, tôi biết được ở phòng tranh của sảnh âm nhạc có đặt một bức tranh của chị Tooko.

Trong tranh, chị Tooko xoa một bên bím tóc, vừa được ánh chiều tà rực rỡ bao quanh, vừa cuộn mình trong rèm cửa trắng muốt bên cửa sổ và đọc sách.

Khuôn mặt đó đang nở một nụ cười tựa như hoa tử đinh hương mà tôi vẫn nhìn thấy tại căn phòng nhỏ đó.

Tựa như đang bảo vệ tôi từ trong tranh.

Nhưng vào lúc này, khi đang bước trên sân trường hướng về phía cổng, tôi vẫn chưa biết tới sự tồn tại của bức tranh đó.

Tôi sẽ không khóc nữa.

Từ nay về sau, tôi sẽ giấu đi nỗi buồn và cười như một tên hề.

Có lúc sẽ đói khát như một hồn ma, có lúc sẽ đưa ra quyết định như một gã khờ, cho dù bị vấy bẩn như thiên thần sa ngã, thì tôi sẽ vẫn mang theo trăng và hoa tiếp tục bước đi về miền đất hứa tựa như một người hành hương.

Và rồi, tôi sẽ trở thành nhà văn hướng về Chúa trời.

Tôi sẽ chứng kiến chân thật, phủ lên nó ánh sáng của tưởng tượng và sáng tạo ra một thế giới mới.

Đi qua cánh cổng kia, tôi bước về hướng ngược lại với chị Tooko.

CÔ GÁI VĂN CHƯƠNG VÀ NHÀ VĂN HƯỚNG VỀ CHÚA TRỜI

PHẦN 2

Nomura Mizuki
www.dtv-ebook.com

Chương Cuối

Chương cuối: Cô gái văn chương

Đã sáu năm chưa một lần gặp mặt.

- Inoue!

Trong đại sảnh sân bay, Kotobuki mặc váy trắng và áo len cộc tay màu hồng vẫy tay với tôi.

- Cảm ơn vì cậu đã tới, Inoue.

- Không, tôi đến hơi trễ chút, xin lỗi cậu nhé.

- Đạo này công việc của cậu bận lắm à?!

- Chà, cũng vậy thôi.

- Vậy sao, tôi thường xuyên thấy sách của cậu được quảng cáo trong các nhà sách và tạp chí.

Tôi bản thân nhìn nụ cười dường như khiến cả không khí cũng rạng rỡ lên kia. Khi còn học cấp ba, cậu ấy đã rất xinh đẹp rồi, nhưng sau khi đi làm, trông Kotobuki lại càng rực rỡ hơn.

Sau khi tốt nghiệp đại học, Kotobuki vào làm nhân viên của một công ty. Hôm nay cậu ấy đi Paris nghỉ hè. Là để đi xem vở kịch có sự tham gia của ca sĩ opera vừa hồi sinh và trở thành hiện tượng vào năm ngoái.

- Hi vọng cậu gặp được Omi.

- Ừ... Nhưng cho dù không gặp được cũng không sao cả, chỉ cần nghe được giọng hát của cậu ấy là tôi cũng thấy vui rồi. Chắc hẳn Yuuka cũng sẽ rất vui.

Kotobuki dụi dàng nói.

Hiện tại mỗi khi tới lễ Giáng sinh, cậu ấy vẫn nhận được tin nhắn và lời chúc của người bạn thân đã quá cố.

Chắc hẳn người thay bạn Mito gửi đi những tin nhắn đó chính là cậu ấy.

- Lần công diễn tới tôi cũng sẽ đi xem.

- Ừm, hôm nay cảm ơn cậu đã tới tiễn tôi.

Sau khi vui vẻ nói như vậy, cậu ấy nhìn tôi với ánh mắt ôn hòa.

- ...Cậu còn nhớ không, vào cái ngày lễ tốt nghiệp của chị Tooko, tôi đã nói với Inoue rằng mình đã đọc Khung cửa hẹp... Thực ra là tôi muốn nói rằng tôi sẽ mãi mãi thích Inoue. Cho dù Juliette vì Jérôme và Alissa mà kết hôn cùng người khác, nhưng tôi cho dù không thể là bạn gái của Inoue thì vẫn sẽ mãi nghĩ về cậu. Khi ấy, tôi cũng đi qua khung cửa hẹp.

Nụ cười rạng rỡ hiện lên trên khuôn mặt Kotobuki.

- Mặc dù bây giờ đã không còn bị trói buộc bởi nó nữa rồi, nhưng tôi vẫn cho rằng thật tốt là mình đã thích Inoue.

- Cảm ơn cậu. Tôi thật sự cảm thấy mình không xứng với một người bạn gái như Kotobuki.

Nghe tôi nói vậy, Kotobuki vừa thẹn thùng nói "Đồ đàn" vừa vẫy tay đi về phía cổng kiểm soát.

Tôi cũng rời khỏi sân bay.

Bầu trời xanh đến chói mắt, những tia nắng hè chiếu rọi nền đường nhựa.

Tôi vừa đi về phía ga tàu điện, vừa nghĩ thầm trong đầu vậy mà đã sáu năm trôi qua kể từ lễ tốt nghiệp đó rồi.

Về sau chị Maki sinh ra một bé trai. Đứa bé tên Yuuto đó sang năm sau đã là học sinh tiểu học. Khuôn mặt nó giống hệt Ryuuto, nhưng tính cách thì lại y chang mẹ, Ryuuto thỉnh thoảng lại than phiền rằng "Thằng nhóc đó thật chẳng lễ phép gì cả, còn dám lên mặt dạy đời ông già nó". Nhưng chị Maki thì chỉ phản bác "Lo mà kiếm việc đi, đừng có mà suốt ngày lêu lổng đến mức ngay cả con mình cũng phải lo lắng như vậy".

Nhưng bất kể là chị Maki hay Ryuuto đều rất cưng chiều Yuuto.

Chị Maki kết hôn ba năm trước.

Khi biết chú rể là ai, tôi giật mình hét to "Thật không thể tin được!".

Người kia là giám đốc một công ty mạo dịch, lớn tuổi hơn chị Maki rất nhiều, trước kia cũng từng ly hôn, còn có rất nhiều tin đồn về ông ta, cho nên chuyện khi đó còn náo loạn hơn cả lúc chị ấy sinh Yuuto.

Dù vậy, chị Maki vẫn kết hôn một cách dứt khoát. Đứa con gái của hai người năm nay cũng đã ba tuổi, tên của cô bé là Hotaru. Dĩ nhiên là chị Maki cũng rất yêu thương cô bé.

Akutagawa bây giờ là chuyên viên cao cấp của nhà nước, Miu thì làm việc liên quan tới một tổ chức phúc lợi xã hội, hàng ngày cậu ấy đều chơi đùa với trẻ em.

Ryuuto thì giống như lời chị Maki, ngày ngày lang thang ngoài đường, thỉnh thoảng lại làm thêm ở một công ty thám tử tư, nói chung là dạng thích làm gì thì làm.

Takeda thì trở thành giáo viên cấp hai. Cô bé bây giờ vẫn cùng Ryuuto thể hiện tình cảm đến độ khiến người ngoài phải đỏ mặt.

Cô Kanako thì đã nhận được giải thưởng ở nước ngoài, thanh danh của cô ấy cũng ngày càng lên cao.

Tác phẩm mang tiêu đề Mỗi ngày của Yui là một câu chuyện thần thánh... đầy ngọt ngào, dịu dàng, hoàn toàn trái ngược với những gì cô Kanako viết từ trước tới giờ.

Thỉnh thoảng tôi lại nghe được chuyện của chị Tooko từ Ryuuto và Takeda.

Rằng chị ấy đã tốt nghiệp đại học.

Rằng luận văn tốt nghiệp của chị ấy là về Mori Ougai.

Rằng chị ấy đang tìm việc ở Tokyo.

Tôi quay về nhà trọ nơi tôi sống một mình và mở máy tính lên.

Bản thảo mà tôi viết cho chị Tooko, vào cái ngày chị ấy nói với tôi rằng chị ấy không thể ăn nó... tôi đã mang nó tới gặp bác Sasaki.

Sau khi thêm cảnh ly biệt, nó cuối cùng cũng hoàn tất. Vào năm tôi học lớp 12, nó được xuất bản với tư cách tác phẩm thứ hai của Inoue MIU và nhanh chóng trở thành sách bán chạy.

Tương tự tác phẩm đầu, có nhiều lời đề nghị chuyển thể tác phẩm đó thành phim truyền hình và điện ảnh nhưng tôi đều từ chối.

Bởi vì sẽ không có ai có thể tái hiện lại giọng nói dịu dàng và nụ cười tựa như hoa tử đinh hương đó.

Mỗi người sau khi đọc xong tiểu thuyết đó, chỉ cần có thể tưởng tượng ra "Cô gái văn chương" của chính họ là được rồi.

Mặc dù những tác phẩm sau này của tôi không trở thành hiện tượng như Tựa như bầu trời xanh và Cô gái văn chương, nhưng công việc sáng tác của tôi vẫn chưa bao giờ ngưng lại.

Kể từ cái ngày tôi quyết định sẽ bước đi một mình đó, tôi vẫn tiếp tục viết.

- Anh hai, em pha trà rồi đây.

Cửa phòng mở ra, Maika ló mặt vào trong.

Em gái tôi nay đã học cấp hai, thỉnh thoảng con bé lại tới nhà trợ lau chùi dọn dẹp nhà cửa.

Bởi vì ở nhà thì đều có mẹ làm hết rồi nên khi tới đây, Maika tỏ ra đặc biệt hứng thú với việc làm cơm và giặt đồ.

Đồ đạc của Maika trong nhà cũng dần nhiều lên. Đến nghỉ hè thì chúng tôi cũng coi như là ở chung với nhau luôn rồi. Có người bạn còn chọc tôi là "Thôi thì hai người kết hôn quách cho rồi". Việc này khiến tôi cảm thấy rất bối rối, dù sao Maika cũng là em gái tôi.

Bên ngoài phòng tỏa ra mùi hương ngọt ngào của bánh nướng vị chanh.

- Anh hai, nhanh lên nào. Ủa, anh làm trò gì vậy?!

Maika mắt tròn mắt dẹt nhìn tôi.

Tôi quấn khăn quàng màu trắng quanh cổ bước ra khỏi phòng.

- Sao anh lại quấn khăn quàng vào mùa hè hả?!

- Vì là mùa hè nên anh mới làm thế.

Tôi đi ngang qua Maika về phía cửa. Khi tới cạnh cửa, tôi vươn tay treo con gấu mặc đồ ông già Noel lên trên tường. Maika lại càng ngạc nhiên hơn.

- Con gấu kia làm sao vậy. Sau lại mặc đồ ông già Noel rồi ngậm cá trong miệng! Con cá đó anh gắn thêm vào à? Tại sao mùa hè lại mặc đồ ông già Noel? Sao lại là cá?

- Em trông nó giống cá hồi không?

- Cá hồi?! Sao nó lại ngậm cá hồi. Mà sao anh lại treo nó ở đó? Anh định làm bùa chú gì à? Anh hai, có phải anh bí đề tài quá nên đầu óc không bình thường rồi không?

- Ăn nói cẩn thận nhé, bản thảo của anh vẫn bình thường à.

- Nhưng mà hôm nay biên tập viên mới sẽ tới đây, nhìn thấy con gấu treo trên tường như vậy, bản thân tác giả thì quấn khăn quàng cổ, người ta sẽ cho rằng Inoue MIU là một người kì quặc cho mà xem.

- Không sao cả.

Tôi bật cười.

- Dù sao người đó cũng là một người kì quặc.

- Ồ, anh quen người đó à?

- Ừm. Maika cũng quen đấy.

- Ồ?

Chú gấu mặc đồ ông già Noel mà chị Tooko tặng tôi vào đêm Giáng sinh đang ngậm cá hồi nhìn chúng tôi.

Sẽ không bao giờ quên.

Vẫn luôn ở trong tim.

Người trong mộng sẽ quấn khăn quàng cổ xuất hiện trước mặt cô gái, ở bên cạnh hai người có một con gấu trong miệng ngậm cá hồi.

Người ấy sắp tới rồi.

Chuông vang lên.

Maika chạy sang phòng đặt máy trả lời.

- Anh thấy chưa, người ta tới rồi kìa! Mau gỡ con gấu với khăn quàng ra đi! A xin lỗi, đây là nhà Inoue ạ. Vâng, vâng. Xin chị đợi một lát. Em mở khóa đây ạ.

Tiếng thang máy chạy lên.

Tiếng cửa mở.

Tiếng chân nhẹ bước lại gần.

Tôi nhắm mắt lại lắng nghe với cảm giác hạnh phúc.

Sau đó tiếng chuông cửa vang lên, tôi mở mắt ra và xoay nắm đấm cửa.

CÔ GÁI VĂN CHƯƠNG VÀ NHÀ VĂN HƯỚNG VỀ CHÚA TRỜI

PHẦN 2

Nomura Mizuki
www.dtv-ebook.com

Lời Tác Giả

Chào mọi người, tôi là Nomura Mizuki.

Cô gái văn chương vậy là kết thúc rồi.

Cuốn sách chủ đề lần này cũng tương tự với tập trước, là Khung cửa hẹp của Gide. Gide đã gọi tác phẩm này là "récit", một câu chuyện và phân nó vào mảng "roman", tiểu thuyết. Mặc dù tôi cũng muốn viết điều này vào tác phẩm nhưng rốt cuộc lại không có cơ hội.

Quyển nhật kí sử dụng trong tập này, khi đọc nó từ trang đầu tiên, tôi đã hoàn toàn choáng váng. Gide để lại rất nhiều thư từ và nhật kí, nội dung của chúng nhiều lần khiến tôi phải tự hỏi có cần thiết phải viết như vậy không?! Tôi gần như bị cuốn vào chúng, không thể phân biệt được đâu là sự thật.

Nếu sống ở thời hiện đại, chắc hẳn Gide sẽ viết rất nhiều blog nhật kí gây sốc.

Bạn nào có hứng thú nhất định phải đọc thử một lần. Chúng có thể sẽ khiến nhân sinh quan của bạn thay đổi.

Ngoài ra thì Konoha của chúng ta vốn từ đầu vẫn yếu đuối, không đáng tin cậy, cuối cùng cũng nỗ lực để ra dáng nhân vật chính một chút.

Tooko và Nanase cũng đều đưa ra quyết định của mình. Cho dù mỗi người đều có nỗi khổ riêng, nhưng chắc hẳn ai cũng sẽ được hạnh phúc. Sau kết thúc sẽ là bắt đầu!

Tuy nhiên, vào lúc này, hãy để chúng ta đắm chìm trong dư âm của sự kết thúc.

Thành thật cảm ơn tất cả các bạn độc giả đã đi cùng tôi tới tận đây.

Mỗi lần gặp mặt, chị biên tập viên lại cầm theo một xấp dày bưu thiếp, khi đọc chúng, tôi lại vừa xấu hổ, lại vừa hạnh phúc.

Cảm ơn các bạn đã viết thư cho tôi, cũng như đã giới thiệu, đề cử Cô gái văn chương cho bạn bè. Mỗi lần đọc được những từ ngữ xinh đẹp của các bạn, tôi lại cảm thấy được cổ vũ.

Vốn dĩ tác phẩm này hình thành trong một phút bốc đồng của tôi, đến tận bây giờ tôi vẫn lo lắng liệu trình độ của mình có thể viết ra một câu chuyện như vậy hay không. Cũng không ngoài dự đoán của tôi, cuốn nào tôi cũng phải sửa bản thảo, sửa bản thảo, rồi lại sửa bản thảo. Thật sự cảm ơn chị biên tập viên vì lần nào cũng kiên nhẫn với tôi trong những cuộc họp dài đằng đẳng.

Người lúc đầu nói với tôi "Cứ thử viết đi" và giúp tôi đi bước đầu tiên cũng là chị biên tập viên. Lúc nào chị ấy cũng nhiệt tình giúp đỡ tôi những vấn đề gặp phải khi viết tác phẩm này, nếu không có chị ấy, có lẽ Cô gái văn chương đã không thể ra đời.

Còn có chị Takeoka Miho, thành thật cảm ơn chị vì lần nào cũng vẽ ra những tranh minh họa thật tuyệt vời. Tôi vẫn luôn hi vọng sẽ được xuất bản một tuyển tập tranh của Cô gái văn chương, đã nhiều lần đưa ra yêu cầu với phía nhà xuất bản và có vẻ như nó sắp trở thành hiện thực rồi! Khi nào ngày phát hành được ấn định, tôi nhất định sẽ báo cho các bạn biết.

Ngoài ra thì phiên bản truyện tranh cũng đã khởi động rồi. Họa sĩ là chị Takasaka Rito. Chị ấy đã vẽ Tooko và Konoha với nhiều biểu cảm thật đáng yêu! Cách lên màu cũng trong suốt, thật xinh đẹp. Phiên bản truyện tranh sẽ được đăng vào ngày 22 của số nguyệt san tháng chẵn của Gangan Power. Nếu được, hi vọng các bạn tìm đọc.

Còn có một thông báo nữa. Tôi đã tham gia viết tuyển tập truyện ngắn nhiều tác giả Cầu thang trường học xuất bản vào tháng Mười. Trong cuốn sách đó là tác phẩm mà tôi lấy bối cảnh của Bọn ngọc, những bài thi và triệu hoán thú. Ngoài ra thì tác phẩm lấy bối cảnh Cô gái văn chương của anh Inoue cũng được sử dụng trong tuyển tập đó, còn cả hình minh họa của chị Takeoka nữa, các bạn nhất định phải đón đọc nhé! Tôi đã rất háo hức đề nghị chị ấy vẽ cảnh Konoha x XXX.

Tiếp theo sẽ là tuyển tập truyện ngắn của Cô gái văn chương. Từ lâu rồi tôi vẫn muốn viết ra những câu chuyện hài hước, nơi các nhân vật bày tỏ tình cảm với nhau. Ngoài ra còn có ngoại truyện, hi vọng tôi có thể tạo ra một "Konoha đáng tin cậy". A, nhưng cứ nghĩ tới việc lại phải viết là tôi lại thấy mệt chết được.

Mặc dù cốt truyện chính như vậy là đã thuận lợi hoàn tất rồi, nhưng như tôi nói ở trên, cuộc hành trình của "Cô gái văn chương" vẫn chưa kết thúc, hi vọng các bạn sẽ cùng đi tiếp với tôi trên hành trình này. Hẹn gặp lại!

Ngày 17 Tháng 7 Năm 2008

Nomura Mizuki

Lời họa sĩ

Bức hình này là tấm hình cuối cùng của Cô gái văn chương phần chính truyện.

Tôi đã luôn hi vọng có thể tiếp tục vẽ cho tác phẩm này.

Chị Nomura, chị vất vả rồi!

Cảm ơn chị biên tập viên và anh thiết kế lần nào cũng kiên nhẫn làm việc với tôi.

Tôi cũng sẽ cố gắng vẽ tiếp những tranh minh họa thật đẹp cho ngoại truyện. Xin mọi người đón chờ.

Takeoka Miho

Trong truyện đã trích dẫn và tham khảo những tác phẩm dưới đây:

- Khung cửa hẹp; Tác giả: Gide, Dịch giả: Yamanouchi Yoshio, NXB Shincho, xuất bản ngày 30/07/1954, tái bản lần 81 ngày 05/06/1987.
- Nhật kí của Gide I; Dịch giả: Shinjou Yoshiakira, NXB Ozawa Shoten, 10/06/1992.
- Nếu hạt lúa mạch chết; Tác giả: Gide, Dịch giả: Horiguchi Daigaku, NXB Shincho, 30/03/1969.
- Mỗi nhân duyên thiên đường địa ngục Gide và Madeleine; Tác giả: Shinjou Yoshiakira, NXB Shuuei, 10/06/1983.
- Alt Heidelberg; Tác giả: Meyer-Forster, Dịch giả: Maruyama, NXB Iwanami Shoten, 16/02/1980.

Table of Contents

Mục lục

Tập 8: Cô Gái Văn Chương Và Nhà Văn Hường Về Chúa Trời (2)

Chương Mở Đầu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương Cuối

Lời Tác Giả